

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

1933

Αρ. 31
362

ΑΓΟΡΑΖΩ!! ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΙΘΟΥΣ

πάσης αξίας, παντός είδους ωρολόγια, παλαιά άσημα, παντός είδους παράσημα, νομίσματα ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ Φοινίς (και χάρτινα) παλαιά Έλληνικά χαρτονομίσματα (άκέραια), παντός είδους παλαιά χειρωνακία, παντός είδους φιλντισένια αντικείμενα, με άνωτέρως τιμής όλων των άλλων καταστημάτων.

Όστις μάζ πωλήσει το χρυσούν του ωρολόγιον, αναλαμβάνομεν την τοποθέτησιν της μηχανής του εις νικελίνη κάσα.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Μη πωλήσετε τα κοσμήματά σας, προ.υ με έπισκεφθήτε, και τεύτο πρὸς τὸ συμφέρον σας. Μη πιπτετε θύματα τῶν διαφόρων ἐπιτηδείων.

Ἐπειδὴ πολλοὶ συνάδελφοι ἐκμεταλεύονται τ' ὄνομά μου, προσέξατε εἰς τὴν διεύθυνσίν μου καὶ τὸν ἀκριβὲς ἀριθμὸν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁρολογιοποιὸς-χρυσόχοος
ΑΘΗΝΑΣ 56

ILON
ABSLESS SALBE

Θεραπεία
Ἐκφυσιθεῖς πάσης φύσεως
Ἀσθματικὰ Ἀνδραγας,
Ποδιπύκτις, Ὑπερδερμία ἔλκην
Φλεγμονώδεις Πληγὰς Ἐκζεμάτα
Εὐνοίαι καὶ Ἐξοφλῆσις
Θεραπεία ἀνιδρωστικιστῶν.
Δοκιμαστέα, θὰ πεισθῇτε.
Πωλεῖται φαρμακεία
Γερμανοὶ **ILON S.A. FREIBURG ZÜRICH**
Γερμανία Ἀντιπροσώπων **ILON**, Ροδόφης 18 Ἀθήναι

ΚΡΕΜΑ
ΝΕΟΤΙΝ

Τὸ μυστικὸ τῆς ἐμορφίας

Πωλεῖται
εἰς ὅλα τὰ
Φαρμακεία

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο 'ΦΟΙΝΙΞ',,

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους ἰαματικὰς πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ ἡ παραπλευρῶς θεάτρου Κοπερῶλη. Τὰ ἰαματικὰ τεχνητὰ Λουτρά τῶν διαφόρων Λουτροπόλεων ΑἰΔΗΨΟΥ-ΜΕΘΑΝΩΝ-ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ-ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἰαματικὰ Λουτρά τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἰαματικῶν πηγῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλαι δωρεάν. Τελεῖα ἀνακρίσεις.
Ὡραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.-8 μ.μ.

**ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΕΤΑΞΩΤΑ**
Ε. Αρβανίτης

Εἰμεθα ἀποθήκη μόνον Μεταξωτῶν καὶ τὸ συμφέρον μάζ ἀπαιτεῖ, τὰ πωλούμενα παρ' ἡμῶν μεταξωτὰ νὰ εἶνε συλλογὴ παντὸς ἐκλεκτοῦ καὶ μοντέρνου πού παράγει ἡ Ἑλληνικὴ Μεταξουργία.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
Ἑρμού 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΦΙΛΙΠΣ & ΤΟΥΝΓΚΣΤΡΑΜ

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ,
ΕΙΣ ΔΙΑΓΥΕΙΛΑΝ ΦΩΤΟΣ, ΟΙ ΟΙΚΟ-
ΝΟΜΙΚΟΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩ-
ΣΙΝ ΡΕΥΜΑΤΟΣ
ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΟΛΤ ΜΠΑΓΙΟΝΕ-
ΤΕΣ ΚΑΙ ΒΙΔΕΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΤΩΤΙ ΤΙΜΑΣ:

10-25 Βάτ	πρὸς Δραχ. 30
40 »	» 32
60 »	» 43
75 »	» 50
100 »	» 54
150 »	» 76
200 »	» 95
300 »	» 162

ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΜΙΝΙΟΝ, ΧΡΩΜΑΤΙ-
ΣΤΟΙ, ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ, ΑΡΖΕΝΤΑ, ΣΟ-
ΛΑΙΡ, ΣΩΛΗΝΩΤΟΙ, ΚΑΘΑΡΟΙ,
ΜΑΤ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.
ΠΟΛΥΦΩΤΑ, ΜΟΝΟΦΩΤΑ, ΔΙΦΩΤΑ,
ΤΡΙΦΩΤΑ, ΠΛΑΦΟΝΙΕΡΕΣ, ΜΠΡΑ-
ΓΣΑ, ΑΡΜΑΤΟΥΡΕΣ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.
ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
Ἀπαντα τὰ ἡ' ἱατρικὰ ὀνόμα δι' ἐγκα-
ταστάσεις.
Μία ἐπίσκεψις εἶνε ἀρκετὴ νὰ σᾶς πείσῃ.
Ε. ΑΡΓΥΡΙΟΥ
ΓΟΝΙΑ ΜΕΝΑΝΑΡΟΥ 56
ΚΑΙ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ (ΑΝΩ ΠΑΤΩ
ΜΑ) ΑΡΙΘ ΤΗΛΕΦ. 24-586

ΟΙΚΙΑ διώροφος ἐν Γλυφάδι
με ὅλα τὰ χρειώδη, με κήπον καὶ
ἔσθονον νερὸ ἀνταλλάσσει-
ται με ἀνάλογον ἐν Ἀθήναις
διαμερισμα εἰς πολυκατοικίαν.
Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Συνιστῶμεν τὴν **ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ** τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑποηγούμε-
τῆς Ὁφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενάνδρου 27-Ἀθήναι, Τηλ. 1-60

Τὸ συναρπαστικὸν διηγηματάκι
τοῦ Κ. Φαλτάιτε, ὑπὸ τίτλον
«ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΚΟΡΙΤΣΟΥ»
πωλεῖται εἰς τὰ Γραφεῖα μας,
Λένκα 7, ἀντὶ δρχ. 3.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως
ἐκπονητικὰς τιμὰς παλαιὰ διά-
φορα βιβλία, παντός είδους καὶ
πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὅλα
κλήρες βιβλιοθήκης. Γράψατε
«Οἰκογένειαν», Λένκα 7, Ἀθήνας.

ΘΕΛΑ ΝΑ ΚΡΥΨΩ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ

Τὴν πρώτη φορὰ ὅπου συνήντησα τὸν
ἄνδρα, ὅστις εἶνε σήμερον σύζυγός μου,
ἐπροσπαθοῦσα νὰ κρύψω τὸ πρόσωπόν
μου διὰ νὰ μὴν ἴδῃ τὸ χροῖμα μου. Εἶχα
τότε μάζ ἐπιθεωρεῖσαι ἰατροὺν, κίτρινη
με μωμιώματα καὶ αἱ οὐτίδες ἤρχον νὰ
φρακωνίσκω, καίτοι δὲν ἦμιον παρὰ 33 ἐ-
τῶν.

Εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἀπεράσισα, ἐφ'
ὅσον θὰ ἦτο ἀνθρώπινος δυνατὸν, ν' ἀ-
παλλαγῶ ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀποκοσμητικὰ μει-
ονεκτήματα. Εἶχα διαβάσει συχνὰ περὶ
κοσμεῖας Tokalon—Paris, δὲ τὸν ἑνα ὁ-
μιος λόγον ἡ τὸν ἄλλον δὲν τὴν εἶχα ἀ-
κρίβη χρησιμοποιοῦσαι. Γιατὶ νὰ μὴν τὸ
μᾶλλον ἐνωρίτερα!

Γνωρίζω ὅτι ὑπάρχουν ἐπιστημονικοὶ
λόγοι, οἵτινες ἐξηγοῦσι τὰ τῶσον θαυμά-
σια πράγματα, τὰ ὅποια ἡ κοσμεῖα Toka-
lon ἐπιτυγχάνει διὰ τὴν ἐπιθεωρεῖσαι, μ'
αὐτὸ ὅπου εἶνε δι' ἐμὲ τὸ πλέον ἐνδιαφέ-
ρον ἀπ' ὅλα εἶνε ὅτι ἔπειτα ἀπὸ ἑνα μὴ-
να χρήσεως, δὲν εἶχα οὐτε τὸ ἐλάχιστον
ἔλκος τοῦ κίτρινου τοῦ χροῖματος καὶ τὸν
οὐτίδον πού μ' ἐδειχον τῶσον γρη῏. Ὁ
ἄνδρας μου δὲν ἤθελε νὰ συγκρατηθῇ,
ἀλλὰ γνωρίζω ὅτι ποτὲ δὲν θὰ μ' ἐ-
κάνταζε, ἐάν δὲν τὸν ἠγάπαζα, κἀνών-
τας τὸ χροῖμα μου θαυμάσιον. Ἐάν ἔ-
παιχον γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἀνέβαλον, ὅ-
πως ἐγὼ, ἄς χρησιμοποιοῦσιν τὴν κοσμεῖα
Tokalon, ἔστω καὶ ἀπὸ σήμερον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Ἡ κοσμεῖα τὰς ἀνὰ
γυναῖκας, προτιμᾷ νὰ μὴ δημοσιευθῇ τ'
ὄνομά της, ἀλλὰ ἡ γνησιότης της ἐπι-
στολῆς δύναται ν' ἀποδειχθῇ ἐφ' ὅσον
ζητηθῇ. Ὁ ἡ ἑκάστη αὐτῇ, ὅλες ἡ γυναῖ-
κες μποροῦν νὰ τὸ κἀμουν. Χρησιμοποιοῦ-
εἰτε τὴν κοσμεῖα Tokalon, προφῶν διὰ τὴν
ἐπιθεωρεῖσαι, χροῖματος οὐδὲ τὸ ὅραδν προ-
τοῦ κατακλιθῆτε καὶ τὴν λευκὴν τὸ πρῶ-
τόν θὰ ἔχετε ἀπὸ τὴν καλύτερευσιν ὅ-
που θὰ ἔχετε ἀπὸ τὴν πρώτην νύκτα.
Ἐγγυώμεθα ἀποτελέσματα, ἄλλως τὰ
χρῆματά ἐπιστρέφοντα. Πωλεῖται παν-
τοῦ. Γεν. Ἀντιστοιχιστῆς: Ἀθ. Π. Ρε-
μουντζάκος, Πραξυτέλους 49 Ἀθήναι.

ΠΙΑΝΑ

Χορδίζοντα,
ἐπισκευά ζογ-
ται πιάνα με
εὐκολίαν πλη-
ρωμῆς.
Κ. ΝΙΚΟΤΙΑΝ
καὶ
Ν. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ
Βραβευθέντες ὑπὸ τῶν
Rubinstein & Schnabel.
Ἀγοράζοντα καὶ πωλοῦντα πιά-
να ἐπὶ προσηφείᾳ. Ἀκαδημίας 53.
ΔΙΤΣ

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
Νοσήματα Παθολογικὰ καὶ Γυ-
νακολογικὰ
Ἀχαρνῶν 149. Ὡραὶ 7-9, 5-6

Οἰκογένειαι

Η ΓΟΗΣΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ περίφημη Γερμανὶς πρωταγωνίστρια τοῦ κινηματογράφου Μπρίγιττε Χέλμ, ὅπως ἐμφανίζεται σ' ἑνα νέο της φίλμ.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΠΙΡΑΪΜΑ ΓΚΑΟ

σάλλιγγα είχε σημαίνει άπογευματινό έγεστηριο στο σταθμό του Καρκί-Άμπέι, όταν ο διερχόμενος ώδηγησε στο γραφείο του ύπολογα- του Μερλέν ένα άγοράκι που μάλιστα είχε φτάσει.

Ήταν καταϊδρωμένο, και φαινόταν πως δεν μπορούσε να σύνη τα πόδια του από την κορώνα. Φορούσε ένα κομμελισμένο πανταλόνι και στον ώμο του είχε άκουμπισμένο ένα χοντρό ραβδί από την άκρη του οποίου ήταν κρεμασμένο ένα κοτόπουλο. Το πουλί δεν κουνιόταν πειά. Ίσως νάχε κιόλας ψοφήσει.

Μόλις μπήκε μέσα στο γραφείο του άξιωματικού ο μικρός κυνερ- λάρης χαρίεντα στρατιωτικά, και κάθισε καταγής.

— Πώς σε λένε; ρώτησε ο Μερ- λέν.

— Μιράιμα Γκάο.

— Από πού έρχεσαι;

Το παιδί έδειξε με το χέρι τον Νότο και απάντησε στη διάλεκτο των Χάουσα:

— Από το Γκάο. Είπε ένα χωριούδακι όπου δεν έχει πατήσι ως τώρα κανένας λευκός. Πριν από τέσσερα χρόνια πληρώσαμε φόρο στους λευκούς του Σαοτό που έχουν μαλλιά κιτρινα σαν άχνη- ρένια. Από τότες μας ληρομήσαν.

— Και ποιος σ' έφερε εδώ;

— Να σου εξηγήσω, αφέντη... Οι άγριοι Τουαρέγγ πέρασαν απ' το χωριό μας... Θάλας άκουστά ίσως για τους τρομερούς αυτούς ληστές...

Απ' όπου περνούν δεν μένει παρά στάχτη... Ο πατέρας μου θέλησε να τους αντίσταθι και τον σκότωσαν! Σκότωσαν και τη μητέρα μου, καθώς και το μεγάλο μου ά- δερφο... Έμεινα ολολιμένος... Ένας από τους γέροντες του χωριού μας μου είπε τότε: — Αν μπορού- σαι να περπατήσεις άκόμα, θά πή- γαινα εκεί, προς τη Δύση, όπου να πάντρωσι μια πόλι που τη λένε Καρκί-Άμπέι. Ο λευκός που διοι- κεί την πόλι αυτή είχε καλός και θά τιμωρούσε τους ληστές. Τα πόδια μου όμως δεν με βαστούν πειά. Έχω γεράσει... Τότες, έγω θέ- ληρα νάρθω να σε δω... Σούφερα κι' ένα κοτόπουλο...

Ο ύπολογαγός χαμογέλασε:

— Και τί γυρνεις από μένα;...

Τί θέλεις να κάνω;... ρώτησε.

— Κάμε με σλάβο σου!... απάν- τησε ο μικρός. Δεν θά σε παρατή- σω ποτέ... Δεν τρώω πολύ και μπορώ να σου γίνω χρήσιμος... Θά περιποιημαι τάλανό σου και τά χαράκια σου, θά βοηθήσω το μά- γερά σου...

— Πόσων χρονών είσαι;

— Η μητέρα μου μουδωσε τη ζωή όταν το τελευταίο μεγάλο κα- ραβάνι έφυγε για τη χώρα του Βορρά...

— Με φώτισε! απάντησε ο ά- ξιωμάτικός. Άς είνε όμως. Κανέ- νας γέροντας δεν ξέρει την ηλικία του. Άς είνε... Δεν θάσαι πάνω από δεκαεπτά χρονών... Δένιου λές, αλήθεια; είσαι από τη φυλή των Τζέρμα; των Χάουσα;

— Είμαι Συντιέ!

Η τελευταία αυτή πληροφορία ευχαρίστησε τον άξιωματικό. Οι Συντιέ είνε ένα κράμα Τζέρμα και Χάουσα. Είπε η εξυπνότερη και πιο ρωμαλέα φυλή της Άφρικής. Είπε έγγατιζοί σάν τους Χάουσα και δυνατοί σάν τους Τζέρμα.

— Έ, τότε λοιπόν θά σε κρα- τήσω μερικές μέρες δοκιμαστικά, είπει ο ύπολογαγός. Και γυρίζον- τας προς τον διερχόμενόν, έπροσθεσε:

— Άχμεί, θά οδηγήσης αυτόν τον μικρό στην κουζίνα. Ψοφάει απ' την πείνα ο κακομοιράκος!...

Από το άνοιγμα της μπλούζας του Μιράιμα, φαινόταν πράγματι, το στήθος του σκελετωμένο κι' ά- δύνατο. Τα πλευρά του μετριών- τουν καθαρά απ' την άδυναμία.

Η κοιλία του σχημάτιζε μια κοι- λότητα, τά μάγουλά του ήταν βα- θουλωμένα. Τα περιήφανα μάτια του όμως έρριγναν μια περιέργη λάμψη όταν σηκώθηκε και είπε στον άξιωματικό:

— Σ' ευχαριστώ! Οι άνθρωποι του χωριού μου είχαν δίκιο όταν μου είπαν ότι είσαι καλός. Θά

μου, στο άνοιγμα της σηνής. Σε λίγο μπήκε στη σηνή και η Με- τζε, έκανε μερικά βήματα, κι' έ- πειτα πήγε και κουλουριάστηκε, πλάι στο μικρό φίλο της, άκουμ- πώντας το κεφάλι της στο άδύνα- μο σώμα του.

Έπέρασαν έτσι ένας μήνας, ά- πολύτης ηρεμίας.

Ένα βράδυ, ένας καβαλλάρης έφτασε καλπάζοντας στο σταθμό.

Ήταν ένας ίθαγενής από το μικρό χωριό Μαϊζέ, το τελευταίο χωριό πριν απ' τη Σαχάρα.

Καθώς μπήκε άσθμαίνοντας στο χωριό, ο ίθαγενής έφώναξε λαχα- νισμένους:

— Μ π ο υ ρ τ α μ ! Μ π ο υ ρ τ α μ !

— Με την όνομασία αυτή οι ίθα- γενείς άποκαλούν τους Τουαρέγγ, και σημαίνει ότι ο κίνδυνος πλη- σιάζει.

Οι τρομεροί αυτοί ληστές της έρημου δεν τολμούσαν να έπιτε- θουν εναντίον της φρουράς του Καρκί-Άμπέι. Κάποια συμμορία τους όμως είχε πει στο κοντινό

χωριό. Το πιο κοντινό ηγαδι βρίσκεται προς Βορράν.

— Τότε, αφέντη, είπει ο Μιράι- μα γυρίζοντας στον Μερλέν, άν- ημωνα στη θέσι σου δε θάχανα τον καιρό μου ακολουθώντας τά ίχνη των Μπουρντάμ. Θά τραβούσα άμέσως για το ηγαδι αυτό.

— Μά καβαλλάνε κι' αυτοί γκα- μήλες. Και ξέρεις καλά πως ή γκα- μήλες μπορούν να μείνουν τέσσε- ρες μέρες χωρίς να πιούν νερό, είπει ο Μερλέν.

— Βεβαίοντα... Έχουν κλέψει όμως και βώδια... Και τά βώδια αυτά θά σκάσουν άν δεν τά πάνε να τά ποτίσουν στο κοντινότερο ηγαδι.

— Δέν πρόκειται τώρα για τά βώδια, αλλά για τή γυναίκα και για τά παιδιά πάρχουν πάρεϊ μαζί τους οι Τουαρέγγ.

— Πίσταφέ με, αφέντη... Οι Τουαρέγγ δεν θάφήσουν τά βώδια τους. Είνε εύνημα και τή μάς που τά κλέψανε γιατί αλλοιώτικα δεν θά μπορούσαμε ποτέ να τους πε- τύχουμε...

Το παιδί αυτό έχει δίκιο, εί- πεν ο προσετός του χωριού.

— Τότε, έμπρός, προς το Βορρά! πρόσταξε ο Μερλέν. Ένας κάτοικος του χωριού θά μās οδηγήσι.

Αφέντη, έπροσθεσεν ο Μιράι- μα σιγά στον ύπολογαγό, διάταξε τον στρατιώτη Φοντέ Καμάρα να μείνη εδώ... Η γκαμήλα του φο- βάται, και τήν άκουσα πού φώναζε με τρομό τώρα που χόρτασε. Είπε προτιμότερο νάχη κανένας ένα του- φέκι λιγότερο, παρά να ποδοσθι από τήν κραυγή ενός ζώου.

— Τά συλλογίζεσαι όλα! Έλα, είδοποίησε τον Φοντέ να μείνη, διάταξε ο άξιωματικός.

— Πρότει να τά συλλογίζεσαι όλα κανένας, αφέντη, όταν πρό- κεται να έπιτεθι κατά των Τουα- ρέγγ, άποκρίθηκε ο μικρός.

Κατά τά ξεμερώματα έφτασαν στο ηγαδι. Οι άνδρες του άπο- σάχηματος ανανέωσαν τήν προμή- θεά τους του νερού: από τέσσερες λίτρες ο καθένας τους και ξεκου- ραζόντουσαν.

Ο Μερλέν και ο Μιράιμα κίτταζαν προσεχτικά γύρω απ' το ηγαδι. Σε μια μεριά ξεχωριζαν καθαρά νωπές πατημασιές.

— Είλες δίκιο, είπει ο Μερλέν στο Μιράιμα. Το κοπάδι πέρσε από δω... Δέν βλέπω όμως πατημα- σιές γκαμήλας...

— Τί σημαίνει, απάντησεν ο Μιράιμα. Θά πετύχουμε τά βώ- δια; κι' αυτό είνε το κυριώτερο...

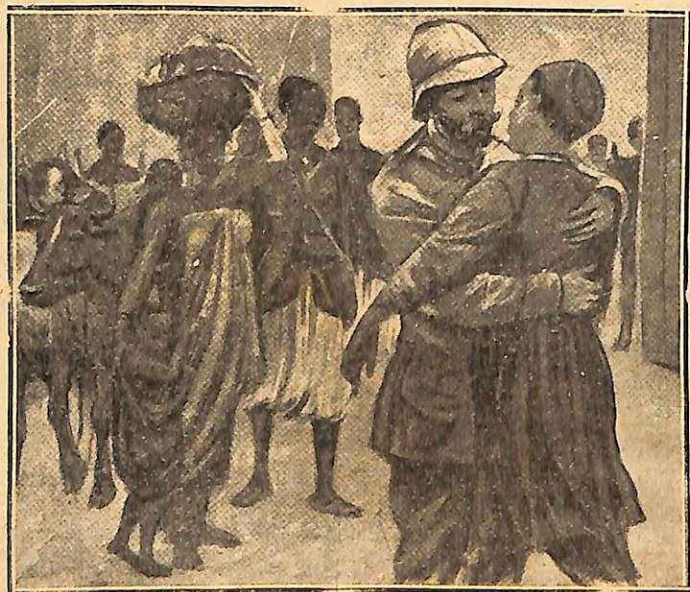
Γιατί εκεί θά βρίσκονται και ή γυναίκα με τά παιδιά που άρπαξαν οι ληστές... Είλες εικολότερο να τους φυλάν όταν τους έχουν δέσει πάνω στη ράχι ενός βοδιού, παρά πάνω στήν καμπούρα μιας γκαμή- λας!... Π πατημασιές των βοδιών προχωρούν προς Βορράν... Πού φαν- τάζεσαι, αφέντη, ότι θά βρίσκουν- ται οι Τουαρέγγ!...

— Μά...δεξιά, φαντάζομαι, ά- πάντησε ο Κερλέν.

— Καθόλου! Θάχουν πάει άρι- στερά, πίσω από κείνο το βουνά- λακι...

— Πού το κατάλαβες;

— Μά άπλοτόστα. Τό έδαφος δεξιά, είνε όλο πέτρα και λιθάρια... Τά βώδια μπορούν βέβαια να προ-

Ο Μερλέν τον άγκάλιασε και τον φίλησε.

κιντάρω τόσο πολύ να σ' ευχαρι- στήσω, πού δεν θά με διώξης.

Και με το μικρό του χεράκι σκούπισε τά δάκρυα που είχαν κυλήσει από τά μάτια του.

“Υστερ’ από μια ώρα ο Μιράι- μα, δυναμωμένος από το γεύμα του, καβαλλέκευε τήν Ά ν τ ι α ρ, τη φοράδα του καινούργιου του άφεν- τιζού και τήν ώδηγησε στο συντη- βάνι να τήν ποτίσι. Η Μ ε τ ζ ε, ή σκυλίτσα του άξιωματικού, πη- δούσε γύρω του χαρούμενα.

Όταν ο Μιράιμα είχε φτάσει στο σταθμό, ή σκυλίτσα είχε δομή- σει κατά πάνω του για να τον ξε- σκίσι. Τώρα όμως είχαν γίνει φί- λιοι... Είλε μοιραστεί μαζί του το κρέας πού τούσαν δώσει και με τή μικρή αυτή θυσία είς βάρος του στομαχιού του, είχαν άποκτήσει έναν καλό φίλο.

Το βράδυ, όταν ο λοχαγός ξα- πλώθηκε στο πρόχειρο κρεβάτι του μέσα στη σηνή του, ανέλη- φθη μια σκιά πλάι του. Ήταν ο Μιράιμα πού είχε πλαγιάσει χά-

χωριό Μαϊζέ και φεύγοντας είχε πάρεϊ μαζί της μια γυναίκα και δυό παιδιά. Λίγο παρέκει είχαν κλέψει ένα κοπάδι βώδια.

Ο ύπολογαγός Μερλέν διάταξε άμέσως τον σαλπικτή να σημάνη συναγερμό.

— Δέν έχουμε να χάσουμε ούτε στιγμή! φώναξε στους άνδρες του. Σελλώστε άμέσως τις γκαμήλες. Θά μ' ακολουθήσουν είκοσι άνδρες. Ο λοχίας Σάμπα Τουρέ θά μείνη εδώ να φυλάξη το σταθμό. Φεύ- γουμε σε μισή ώρα!

Λίγο πριν απ' τά μεσάνυχτα, ή μικρή συνοδεία ήταν έτοιμη. Ο Μιράιμα είχε σκαρφαλώσει πάνω σε μια γκαμήλα με άποσκευές, ά- νάμεσα σε δυό σακιά.

Κατά τά μεσάνυχτα φτάσαν στο Μαϊζέ. Οι κάτοικοι του χωριού είχαν άναψει μεγάλες φωτιές και άγρυπνούσαν. Οι ληστές είχαν τραπέι προς το Νότο.

— Υπάρχει κανένα ηγαδι προς τά κει; ρώτησε ο Μιράιμα.

— Όχι, απάντησεν ένας γέρονς πού φαινόταν νάναι ο προσετός του

χωρήσουν, ή γκαμήλες όμως όχι... Ένώ άριστερά είνε όλο άμμος... Κι' αυτό πού φαίνεται σά βουνά- λακι δεν είνε παρά σωρός άμμου... Άς πάμε προς τή διεύθυνση των βοδιών και σε λίγο, θά δите ότι θ' άπαντήσουμε και τους Τουα- ρέγγ.

— Έμπρός λοιπόν!...

Η μικρή συνοδεία εξακολούθησε με χίπο το δρόμο της. Η γκαμή- λες προχωρούσαν με μεγάλη δυ- σκολία. Σε λίγο ο Μιράιμα στα- μάτησε.

— Αφέντη! Βλέπεις αυτό το σύννεφο τής σκόνης, κει μπροστά μας;...

— Ναί...κι' αυτή τή φοριά, πού να πάρ' ή όρη, δεν θά μās ξεφύ- γουν οι ληστές. Είνε το κοπάδι των βοδιών βέβαια.

— Ναί...Αλλά προσοχή, άρι- στερά!...

Πριν άποτελειώσει τή φράσι του ο μικρός Άφρικανός, άντήχησαν μερικοί πυροβολισμοί. Συγχρόνως, πίσω από το μικρό ύψωμα τής άμ- μου, φάνηκαν λόγχοι.

— Οι Τουαρέγγ! φώναξε ο Μι- ραίμα. Προσοχή!...Τονάτισε τις γκαμήλες στην άμμο!...

Ο Μερλέν διάταξε τους άνδρες του να παραταχούν σε τάξι μάχης πάνω στην άμμο τής έρήμου. Δυό τρείς πού άνυπόμονοι από τους άλ- λους πυροβόλησαν.

Και τότε έγινε κάτι τρομερό.

Με άγριες φωνές, με άλλαγα- μούς και ουλιάσματα, ένα σωρό δαίμονες ώρμησαν πίσω από το ύ- ψωμα τής άμμου κατά των λευκών.

— Πύρ! πρόσταξεν ο ύπολογα- γός.

Ένα άγριο ντουφεκίδι άντή- χισε. Δυό γκαμήλες των ληστών σωριάστηκαν κάτω. Αυτοί όμως, ά- ψηφώντας τον κίνδυνο, ώρμησαν ακράτητοι εναντίον των στρατιω- τών. Ένας απ' αυτούς, με μια σπα- χιά, έόρξε νεκρό τον δεκανέα Μούσσα Νταίλο και ώρμησε εναν- τιον του ύπολογαγού Μερλέν.

Ο άξιωματικός είδε τον κίνδυ- νο. Τράβηξε άστραπιαία το ρεβόλ- βερ του και πίεςε τή σκανδάλη. Δεν άκούστηκε όμως πυροβολισμός. Το όλο είχε πάθει άφλογιστία. Άρρι- νος!...

Άλλος ιστορικός, ο Πλίνιος, βεβαιώνει ότι ο άρχαίος Κόης φι- λόσοφος Έπιμενίδης κοιμήθηκε κάποτε...37 χρόνια και ότι κατό- πιν εξύπνησε κι' έζησε επί άρκετές άκόμα δεκαετηρίδες!

Τήν πληροφορία αυτή του Πλινίου έπιβεβαιώνει κι' ο Ρωμαίος ιστορικός Φλουτάνος με τήν προσθή- κη ότι ο Έπιμενίδης κοιμήθηκε 50 κι' όχι 37 χρόνια.

Ο Σενέκας αναφέρει ότι στη σχολή του Πυθαγόρα οι μαθηταί του έήρουν σηνήν επί πέντε συνεχή έτη, χωρίς να βγάλουν τσιμουδιά από το στόμα τους, ούτε νύχτα ούτε μέρα!

Ο Αερίτος έπιβεβαιώνει τήν πληροφορία του Σενέκα και προ- σθέτει επί πλέον ότι οι μαθηταί του Πυθαγόρα δεν έβλεπαν ποτέ το μεγάλο φιλόσοφο δάσκαλό τους!

Ο Φιλόστρατος αναφέρει άρε- λίστατα ότι στις Ινδίες ύλάχουν δυό γιγάντια δοχεία, από τά οποία το μόν ένα, όταν άνοίγει, άτμηλω- τίζει όλες τις βροχές, το δε άλλο δώσει τους άνέμους!...

Άλλος Ρωμαίος ιστορικός, ο Σολίνος, γράφει ότι κάποτε, στους Όλυμπαίους άγώνες ο Μίλων ο

Κροτωνιάτης... έσκότωσε με μια γροθιά έναν ταύρο και τόν έφαγε ολόκληρον σε διάστημα έφτά ώ- ρων!...

Ο Ίούλιος ο Καπιτωλίνος πάλι βεβαιώνει ότι ο αυτοκράτωρ τής Ρώμης Κλαύδιος έφαγε κάποτε σ' ένα γεύμα πεντακόσια σόκα, έκατό φραγκόσποκα, δέκα πεπόνια, είκοσι λίτρες σταφύλια, έκατό συκοφάγους και τετρακόσια στρείδια!...

Ο Πλίνιος επίσης αναφέρει ότι ο Άνακρέων πέθανε από μια ρόγα σταφίδας πού του στάθηκε στο λαρούγγι και ότι ο πραιτωρ συγ- κλητικός Φάβιος ήττε κάποτε κλητικός Φάβιος ήττε κάποτε γάλα, μέσα στο οποίο ύπηρχε μια γυναίκα τριχα.

Η τριχα αυτή

Ο αυτός συγγραφέας άφηγείται ότι κάποτε στη Λυδία συνέβη τόσο μεγάλη σιτοδεία, ώστε ο βασιλεύς των Λυδών, μια νύχτα πού τον είχε θερίσει ή πείνα... έσφαξε τή γυναίκα του και τήν έφαγε ολό- κληρη... Έπειτα απ' αυτήν τήν πανδαισία άποκοιμήθηκε ήσυγος.

Όταν όμως έύπνησε το πρωί και δεν είδε τή γυναίκα του στο πλευ- ρό του, κατάλαβε τί είχε κάνει και αυτοκτόνησε!...

Ο Σολίνος, τον όποιον αναφέ- ρουμε και παραπάνω, άφηγείται ότι στις Ινδίες ύλάχεν μια φυλή ίθαγενών, πού έτοξε με άγρίαν στη ταχύτητα. Οι άνδρες αυτοί, λέει ο Σολίνος, όνομάζονται «Μονό- σκελοι» και τούτο γιατί έχουν ένα μόνο πόδι (!). Αλλά το πόδι τους αυτό είνε πλατύ σε καταπλη- κτικό βαθμό. Όταν το καλοκαιρί κάνει μεγάλη έξση και βοιάζονται σε μέρος όπου δεν έχει σκιά, οι «Μονόσκελοι» έσπλώνονται κατα- γής, σηκώνουν ψηλά το μοναδικό τους πόδι και...κάθονται υπό τήν σκιά του.

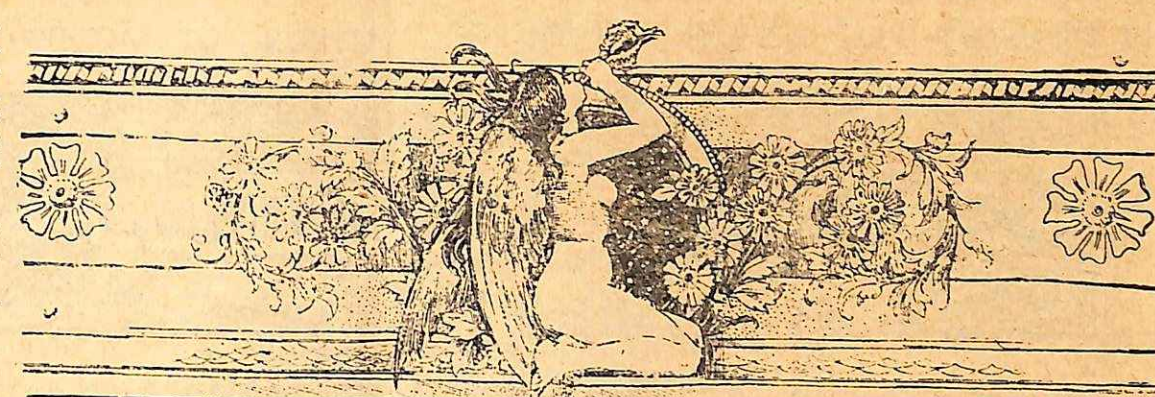
Ο Άππιανός ο Άλεξανδρινός, βεβαιώνει ότι οι Καρχηδόνιοι, όταν οι Ρωμαίοι είχαν πολιορκήσει τήν πόλι τους, έκοφαν σφιχτά τά μαλλιά όλων των γυναικών και με αυτά έφτετασαν σχοινιά, τά οποία έχρησιμοποίησαν για τά τόξα τους και τις πολιορκητικές τής μη- χανές.

Ο Άππιανός ο Άλεξανδρινός, βεβαιώνει ότι οι Καρχηδόνιοι, όταν οι Ρωμαίοι είχαν πολιορκήσει τήν πόλι τους, έκοφαν σφιχτά τά μαλλιά όλων των γυναικών και με αυτά έφτετασαν σχοινιά, τά οποία έχρησιμοποίησαν για τά τόξα τους και τις πολιορκητικές τής μη- χανές.

Ο Βαλέριος Μάξιμος γράφει σε μια θοαία περιγραφή του, ότι κατά τή διάρκεια μιας θυσίας, τήν όποια έτελούσε ο Μέγας Άλε- ξανδρος στους Θεούς, στο μπράτσο ενός σωματοφυλάκου του έτεσε ένα άναμμένο κάρβουνο. Ο σωματο- φυλάκς, μη θέλοντας να ταραξή τήν ιεροτελεστία δεν έκουνήθηκε κα- θόλου κι' άρρησε να τού κει όλο το χέρι!

Ο Διός Βαλέριος Μάξιμος πε- ρισφάει τον άπίστευτο και ύπερ- φυσικό τρόπο, με τον όποιο γεν- νήθηκε ο Γούργας ο Ήπειρώτης. Η μητέρα του, λέει, ήταν έγγυος όταν έσφαγε πέθανε. Τήν ώρα, λοιπόν, πού γινόταν ή γαδεία της και λίγο πριν φθάσουν στο νεκρο- ταφείο, οι νεκροφόροι άκουσαν θόρυβο μέσα στο φέρετρο. Σταμά- τησαν, άκούμησαν κάτω το φέ-

Άλλος Ρωμαίος ιστορικός, ο Σολίνος, γράφει ότι κάποτε, στους Όλυμπαίους άγώνες ο Μίλων ο

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΑΠΙΣΤΕΥΤΕΣ ΚΙ' ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ

Η τερατολογία δεν είνε προνό- μιο τής έποχής μας. Είπε φρούτο, πού άνθισε σ' όλες τις έποχές και πού το καλλιέργησαν μάλιστα πολ- λοί πού τους μεγαλειτέρους συγ- γραφείς και ιστορικούς της άν- θρωπότητας.

Ο Κικέρων λόγου χάριν, ανα- φέρει καλή τή πίστι, ότι οι κάτοι- κοι των έπαρχιών, πού βρίσκονται κοντά στους καταρράχτες του Νεί- λου, είνε όλοι... κουφοί από τον κροτο πού κάνουν τά νερά του πο- ταμιού κατακυλόντας με πάταγο.

Ο Διόδωρος ο Σικελιώτης έξ άλλου, ένας από τους διασημότε- ρους ιστορικούς τής αρχαιότητας, βεβαιώνει ότι στους Αιθίοπας έπι- κρατεί ένα έθιμο, κατά το όποιο, άν ο βασιλεύς είνε κατά τήν ηου- τός, όλοι οι συγγενείς, οι φίλοι και οι αλλικοί φροντίζουν να... κου- τσάθουν κι' αυτοί για να δείξουν τήν αγάπη τους και τήν άφοσίωσί τους!

Επίσης ο Σενέκας γράφει κά- που ότι ένας βασιλεύς τής Περ- σίας διάταξε κι' έκοφαν τις μύτες όλων των κατοίκων μιας πόλεως του βασιλείου του και ότι έκτοτε ή πόλις έκείνη όνομάσθη... Άρρι- νος!...

Άλλος ιστορικός, ο Πλίνιος, βεβαιώνει ότι ο άρχαίος Κόης φι- λόσοφος Έπιμενίδης κοιμήθηκε κάποτε...37 χρόνια και ότι κατό- πιν εξύπνησε κι' έζησε επί άρκετές άκόμα δεκαετηρίδες!

Τήν πληροφορία αυτή του Πλινίου έπιβεβαιώνει κι' ο Ρωμαίος ιστορικός Φλουτάνος με τήν προσθή- κη ότι ο Έπιμενίδης κοιμήθηκε 50 κι' όχι 37 χρόνια.

Ο Σενέκας αναφέρει ότι στη σχολή του Πυθαγόρα οι μαθηταί του έήρουν σηνήν επί πέντε συνεχή έτη, χωρίς να βγάλουν τσιμουδιά από το στόμα τους, ούτε νύχτα ούτε μέρα!

Ο Αερίτος έπιβεβαιώνει τήν πληροφορία του Σενέκα και προ- σθέτει επί πλέον ότι οι μαθηταί του Πυθαγόρα δεν έβλεπαν ποτέ το μεγάλο φιλόσοφο δάσκαλό τους!

Ο Φιλόστρατος αναφέρει άρε- λίστατα ότι στις Ινδίες ύλάχουν δυό γιγάντια δοχεία, από τά οποία το μόν ένα, όταν άνοίγει, άτμηλω- τίζει όλες τις βροχές, το δε άλλο δώσει τους άνέμους!...

Άλλος Ρωμαίος ιστορικός, ο Σολίνος, γράφει ότι κάποτε, στους Όλυμπαίους άγώνες ο Μίλων ο

Κροτωνιάτης... έσκότωσε με μια γροθιά έναν ταύρο και τόν έφαγε ολόκληρον σε διάστημα έφτά ώ- ρων!...

Ο Ίούλιος ο Καπιτωλίνος πάλι βεβαιώνει ότι ο αυτοκράτωρ τής Ρώμης Κλαύδιος έφαγε κάποτε σ' ένα γεύμα πεντακόσια σόκα, έκατό φραγκόσποκα, δέκα πεπόνια, είκοσι λίτρες σταφύλια, έκατό συκοφάγους και τετρακόσια στρείδια!...

Ο Πλίνιος επίσης αναφέρει ότι ο Άνακρέων πέθανε από μια ρόγα σταφίδας πού του στάθηκε στο λαρούγγι και ότι ο πραιτωρ συγ- κλητικός Φάβιος ήττε κάποτε κλητικός Φάβιος ήττε κάποτε γάλα, μέσα στο οποίο ύπηρχε μια γυναίκα τριχα.

Η τριχα αυτή

Ο αυτός συγγραφέας άφηγείται ότι κάποτε στη Λυδία συνέβη τόσο μεγάλη σιτοδεία, ώστε ο βασιλεύς των Λυδών, μια νύχτα πού τον είχε θερίσει ή πείνα... έσφαξε τή γυναίκα του και τήν έφαγε ολό- κληρη... Έπειτα απ' αυτήν τήν πανδαισία άποκοιμήθηκε ήσυγος.

Όταν όμως έύπνησε το πρωί και δεν είδε

Ζούσε κάποτε στη Βαγδάτη ένας άνθρωπος πολύ πλούσιος αλλά και τρομερά τσιγκούνος που τον έλεγαν 'Αμπούλ Καζίμ.

Τόση ήταν η τσιγκουνιά του, ώστε δεν αποφάσιζε να πετάξει τα παμπάλαια και χυλιοτριμμένα παπούτσια του και ν' αγοράσει καινούργια. 'Αν κι' είχαν σαπίσει κι' είχαν κομματιάσει απ' 'βλες τις μεριές, τὰ πήγαινε όμως επί πέντε χρόνια κάθε λίγο και λιγάκι στον υπαλωματή του να τους βάλλει νέα μπαλάρια πάνω στα παλιά. 'Επί τέλους πλάτυναν και σκληρυναν τόσο ώστε να γίνουν παροϊώδη. Συχνά, λόγω χάριν, στη Βαγδάτη, μιλώντας για κανένα σκληρό πράγμα, έλεγαν: «'Είπε πιο σκληρό κι' από τα παπούτσια του 'Αμπούλ Καζίμ».

Μία μέρα, ενώ ο άνθρωπος αυτός περπατούσε στο παζάρι, συνάντησε ένα φίλο του, ο οποίος τον σταμάτησε και του είπε:

— Πήρα, ξέρεις, από το έμπορικό μου 'Αλέπ, κάτι φθηνότατα μπουκάλια.

— Τι να τὰ κάνεις;

— Νά, τὰ πήρα γιατί τὰ βρήκα σου λέω φθηνότατα. Σου συνιστώ να πάρεις και συ μερικά. Σε λίγες βδομάδες ή αξία τους θα ανέβη και θάχης αρκετό κέρδος.

Η πρόταση άρεσε στον 'Αμπούλ Καζίμ, ο οποίος άγρόσεως πράγματι μερικά μπουκάλια, αξίας εξήντα φλουρίων και τὰ πήγε στο σπίτι του.

Μία άλλη μέρα, ο 'Αμπούλ Καζίμ, συνάντησε έναν άλλο φίλο του στο δρόμο.

— Φίλε Καζίμ, του είπε. 'Ελαβα προχθές μιά ποσότητα εξαίσια τριανταφυλλόνερο από το Γισίδ. 'Αν θέλεις, μπορώ να σου τὸ πουλήσω φθηνότατα. Και νάσαι βέβαιος ότι αργότερα θα τὸ μοσχοπουλήσεις σὲ διπλάσια τιμή απ' ὅτι θὰ τὸ αγοράσῃς.

Ο 'Αμπούλ Καζίμ, αφού βρήκε μιά τέτοια ευκαιρία, αγόρασε και τὸ τριανταφυλλόνερο, με τὸ ὅποιο γέμισε κατόπιν τὰ μπουκάλια του και τὰ ἀράδιασε σ' ένα φωτεινὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ του.

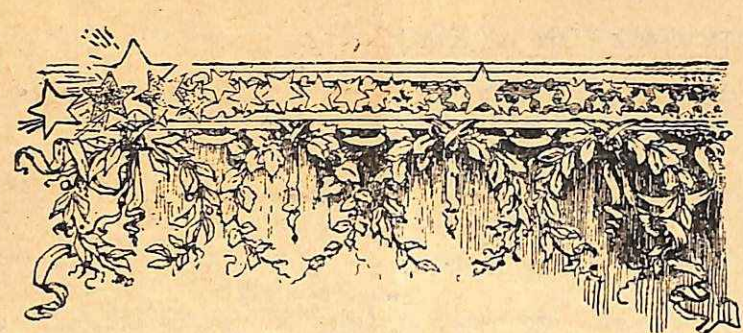
Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ 'Αμπούλ Καζίμ πήγε στο λουτρό, τὴν ὥρα λοιπὸν ποὺ ἔβγαζε τὰ παπούτσια του, τὸν εἶδε ἕνας φίλος του και τοῦ εἶπε:

— Καθήμεν Καζίμ. Αὐτὰ τὰ παλιοπαπούτσια σου ἔχουν καταντήσει πια ἀπαίσια. 'Αφησέ με νὰ σοῦ τ' ἀλλάξω. 'Εχω ὅλη τὴν καλὴ εὐχαρίστηση.

— Ὅπως ἀγαπᾷς, ἀπάντησε ἀδιάφορα ὁ τσιγκούνης Καζίμ, μὴ δίνοντας τὰχα μεγάλη προσοχὴ στο ζήτημα αὐτὸ και ἀνιόνοντας τὴν πόρτα μπῆκε στο σπίτι του.

Σὲ λίγο όμως, πῆγε κι' ὁ Καδῆς γιὰ νὰ λουστῇ κι' ἀφοῦ εὐπολήθηκε κι' αὐτὸς μπῆκε μέσα στο ἰδιώτερο τοῦ λουτροῦ.

Ὅταν ὁ 'Αμπούλ Καζίμ ντύθηκε, πῆγε νὰ φορέσῃ και τὰ παπούτσια του, βλέποντας όμως στὴ θέσι ποὺ τὰχε ἀφήσει, ἀλλὰ ἐντελὼς καινούργια, σκέφτηκε ὅτι ὁ φίλος του θὰ εἶχε κάμῃ τὴν ἀλλαγὴ, γιὰ τὴν ὁποία τοῦ εἶχε μιλήσει. Καὶ χωρίς ἄλλες διατυπώσεις πῆρε

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΟΥ ΑΜΠΟΥΛ - KAZIM

(Ἀνατολίτικη παράδοση)

χαρούμενος τὰ καινούργια παπούτσια και τράβηξε στο σπίτι του.

Τὰ παπούτσια όμως ἐκεῖνα δυστυχῶς ἦταν τοῦ Καδῆ, ὁ ὁποῖος ἀναζητώντας τα τοῦ κάκου και μὴ βρίσκοντας παρά μονάχα τὰ ἀπαίσια παλιοπαπούτσια τοῦ 'Αμπούλ νόμισε φυσικὰ πὼς αὐτὸς τοῦ εἶχε κλέψει τὰ δικά του.

'Αμέσως τὴν ἴδια μέρα τὸν κάλεσε νὰ παρουσιασθῇ στο δικαστήριο και, μὴν ἀκούοντας τὴς δικαιολογίες του, τὸν κατέδικασε ὡς κλέφτῃ σὲ πρόστιμο και σὲ πολλὰς μέρες φυλάκισης.

Ὁ 'Αμπούλ Καζίμ ὑπέφερε ἀγογγύστως τὴν τιμωρία αὐτὴ κι' ὅταν τέλος βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλάκιση, εἶπε μετὸ νοῦ του:

— 'Εξ αἰτίας αὐτῶν τῶν ἀθλιῶν παπουτσιῶν τράβηξε τὸ πρόστιμο και ἔλεγε σὲ πολλοὺς φίλους του.

Καὶ παίρνοντας τὰ παλιοπαπούτσια του τὰ πέταξε με θυμὸ στον ποταμὸ Τίγγρι.

Σὲ δύο μέρες μερικοὶ ψαράδες σηκώνοντας τὰ δίχτυα τους τράβηξαν ἕκτος ἀπὸ τὰ πιασμένα ψάρια και τὰ περίφημα σ' ὅλη τὴ Βαγδάτη παπούτσια τοῦ Καζίμ. 'Ενας ἀπ' αὐτοὺς τὰ πήρε τότε γιὰ νὰ τὰ παραδώσῃ στον κάτοχό τους. 'Επειδὴ όμως βρήκε τὴν πόρτα τοῦ Καζίμ κλεισμένη, τὰ ἔριξε ἀπὸ τὸ παράθυρο μέσα στο σπίτι και ἔφυγε.

Τὰ χοντροπαπούτσια ἔπεσαν ἀπάνω στὴ σανίδα ποὺ ἦσαν ἀραδιασμένα τὰ μπουκάλια μετὸ τριανταφυλλόνερο και τὰ κάμῃ πρὸς τιμο...

Ὅταν ἀπὸ τὸ τρίτο αὐτὸ ἀτύχημά του ὁ 'Αμπούλ Καζίμ,

σκέφτηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ μετὰ ψυχραιμία. 'Αλλοῶς δὲν γινότανε. Πῆρε, λοιπόν, τὰ καταραμένα παπούτσια του ἡρεμα-ἡρεμα, τὰ ἔπλυνε ἀπὸ τὴς λάσπες και τὰ βάλει μέσα στο δωμάτιό του ὡς ὅπου νὰ στεγνώσουν γιὰ νὰ τὰ ρίξῃ κατόπιν στὴ φωτιά και νὰ τὰ κάμῃ σάχτη.

Ὅταν σκυλάκι όμως τῆς γειτονιάς τρύπωσε στο δωμάτιό του Καζίμ, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς ἔλειπε και πῆρε τὸ ἕνα παπούτσι και ἄρχισε νὰ παίξῃ τραβώντας το. Ὅσοι τὸ σκυλάκι ἀνέβηκε και κάθισε πάνω στο περβάζι τοῦ παραθύρου κρατώντας πάντα τὸ χοντρό παιγνίδι του στο δόντι. Μὰ καθώς ἔκαμε ν' ἀλυστήσῃ ἕνα διαβάτι, τὸ χοντροπαπούτσι ἔφυγε ἀπὸ τὰ δόντια του και πέφτοντας βαρὺ χτύπησε μιά γυναικοῦλα ποὺ κείνη τὴ στιγμὴ καθόταν στο κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ. 'Επειδὴ ἦταν ἔγγυος ἡ γυναικοῦλα φοβήθηκε πολὺ κι' ἀπ' τὸ φόβο τῆς ἀπόβαλε τὴν ἴδια μέρα.

Ὁ ἄντρας τῆς τότε κατήγειλε τὸν 'Αμπούλ Καζίμ, ὁ ὁποῖος καταδικάστηκε πάλι σὲ φυλάκιση και βαρὺ πρόστιμο.

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλάκιση ὁ δυστυχῆς, ἀπελπισμένος πειὰ και μὴ ξέροντας τί νὰ κάμῃ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ δέληθρια παπούτσια του, τὰ πήρε και παρουνίστηκε στον Καδῆ. 'Εκεῖ τοῦ διηγήθηκε ὅλα ὅσα συνέβησαν ἐξ αἰτίας τους και στο τέλος τοῦ εἶπε:

— 'Εξοχώτατε, σὲ παρακαλῶ τώρα νὰ μὴ βγάλῃς ἕνα πιστοποιητικὸ τὸ ὁποῖο νὰ λέῃ ὅτι δὲν ἔχω καμμία σχέση μετὰ τὰ παλιοπαπούτσια μου. Βλέπεις δι' ἕκκα τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὰ ξεφορτωθῶ ὡς τὸν φταῖν ἐγὼ ἀν' ἐξακολουθοῦν νὰ βρίσκωνται κοντά μου και νὰ μοῦ δημιουργοῦν ἐπιεισόδια. Ὅμοιοι λογὸι εἶνε ἐφτάψυχα και ἀκατάλυτα, ἀλλὰ δὲν εἰμαι ἐγὼ ὑπεύθυνος γιὰ τὰ κακουργήματα ποὺ διαπράττουν.

Ὁ Καδῆς ἀφοῦ τὸν ἀκούσε, γέλασε μετὰ τὴν καρδιά του κι' ἔδωκε στον Καζίμ τὸ πιστοποιητικὸ ποὺ τὸ ζητοῦσε.

σκέφτηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ μετὰ ψυχραιμία. 'Αλλοῶς δὲν γινότανε. Πῆρε, λοιπόν, τὰ καταραμένα παπούτσια του ἡρεμα-ἡρεμα, τὰ ἔπλυνε ἀπὸ τὴς λάσπες και τὰ βάλει μέσα στο δωμάτιό του ὡς ὅπου νὰ στεγνώσουν γιὰ νὰ τὰ ρίξῃ κατόπιν στὴ φωτιά και νὰ τὰ κάμῃ σάχτη.

Ὅταν σκυλάκι όμως τῆς γειτονιάς τρύπωσε στο δωμάτιό του Καζίμ, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς ἔλειπε και πῆρε τὸ ἕνα παπούτσι και ἄρχισε νὰ παίξῃ τραβώντας το. Ὅσοι τὸ σκυλάκι ἀνέβηκε και κάθισε πάνω στο περβάζι τοῦ παραθύρου κρατώντας πάντα τὸ χοντρό παιγνίδι του στο δόντι. Μὰ καθώς ἔκαμε ν' ἀλυστήσῃ ἕνα διαβάτι, τὸ χοντροπαπούτσι ἔφυγε ἀπὸ τὰ δόντια του και πέφτοντας βαρὺ χτύπησε μιά γυναικοῦλα ποὺ κείνη τὴ στιγμὴ καθόταν στο κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ. 'Επειδὴ ἦταν ἔγγυος ἡ γυναικοῦλα φοβήθηκε πολὺ κι' ἀπ' τὸ φόβο τῆς ἀπόβαλε τὴν ἴδια μέρα.

Ὁ ἄντρας τῆς τότε κατήγειλε τὸν 'Αμπούλ Καζίμ, ὁ ὁποῖος καταδικάστηκε πάλι σὲ φυλάκιση και βαρὺ πρόστιμο.

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλάκιση ὁ δυστυχῆς, ἀπελπισμένος πειὰ και μὴ ξέροντας τί νὰ κάμῃ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ δέληθρια παπούτσια του, τὰ πήρε και παρουνίστηκε στον Καδῆ. 'Εκεῖ τοῦ διηγήθηκε ὅλα ὅσα συνέβησαν ἐξ αἰτίας τους και στο τέλος τοῦ εἶπε:

— 'Εξοχώτατε, σὲ παρακαλῶ τώρα νὰ μὴ βγάλῃς ἕνα πιστοποιητικὸ τὸ ὁποῖο νὰ λέῃ ὅτι δὲν ἔχω καμμία σχέση μετὰ τὰ παλιοπαπούτσια μου. Βλέπεις δι' ἕκκα τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὰ ξεφορτωθῶ ὡς τὸν φταῖν ἐγὼ ἀν' ἐξακολουθοῦν νὰ βρίσκωνται κοντά μου και νὰ μοῦ δημιουργοῦν ἐπιεισόδια. Ὅμοιοι λογὸι εἶνε ἐφτάψυχα και ἀκατάλυτα, ἀλλὰ δὲν εἰμαι ἐγὼ ὑπεύθυνος γιὰ τὰ κακουργήματα ποὺ διαπράττουν.

Ὁ Καδῆς ἀφοῦ τὸν ἀκούσε, γέλασε μετὰ τὴν καρδιά του κι' ἔδωκε στον Καζίμ τὸ πιστοποιητικὸ ποὺ τὸ ζητοῦσε.

Ὅταν σκυλάκι όμως τῆς γειτονιάς τρύπωσε στο δωμάτιό του Καζίμ, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς ἔλειπε και πῆρε τὸ ἕνα παπούτσι και ἄρχισε νὰ παίξῃ τραβώντας το. Ὅσοι τὸ σκυλάκι ἀνέβηκε και κάθισε πάνω στο περβάζι τοῦ παραθύρου κρατώντας πάντα τὸ χοντρό παιγνίδι του στο δόντι. Μὰ καθώς ἔκαμε ν' ἀλυστήσῃ ἕνα διαβάτι, τὸ χοντροπαπούτσι ἔφυγε ἀπὸ τὰ δόντια του και πέφτοντας βαρὺ χτύπησε μιά γυναικοῦλα ποὺ κείνη τὴ στιγμὴ καθόταν στο κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ. 'Επειδὴ ἦταν ἔγγυος ἡ γυναικοῦλα φοβήθηκε πολὺ κι' ἀπ' τὸ φόβο τῆς ἀπόβαλε τὴν ἴδια μέρα.

Ὁ ἄντρας τῆς τότε κατήγειλε τὸν 'Αμπούλ Καζίμ, ὁ ὁποῖος καταδικάστηκε πάλι σὲ φυλάκιση και βαρὺ πρόστιμο.

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλάκιση ὁ δυστυχῆς, ἀπελπισμένος πειὰ και μὴ ξέροντας τί νὰ κάμῃ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ δέληθρια παπούτσια του, τὰ πήρε και παρουνίστηκε στον Καδῆ. 'Εκεῖ τοῦ διηγήθηκε ὅλα ὅσα συνέβησαν ἐξ αἰτίας τους και στο τέλος τοῦ εἶπε:

— 'Εξοχώτατε, σὲ παρακαλῶ τώρα νὰ μὴ βγάλῃς ἕνα πιστοποιητικὸ τὸ ὁποῖο νὰ λέῃ ὅτι δὲν ἔχω καμμία σχέση μετὰ τὰ παλιοπαπούτσια μου. Βλέπεις δι' ἕκκα τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὰ ξεφορτωθῶ ὡς τὸν φταῖν ἐγὼ ἀν' ἐξακολουθοῦν νὰ βρίσκωνται κοντά μου και νὰ μοῦ δημιουργοῦν ἐπιεισόδια. Ὅμοιοι λογὸι εἶνε ἐφτάψυχα και ἀκατάλυτα, ἀλλὰ δὲν εἰμαι ἐγὼ ὑπεύθυνος γιὰ τὰ κακουργήματα ποὺ διαπράττουν.

Ὁ Καδῆς ἀφοῦ τὸν ἀκούσε, γέλασε μετὰ τὴν καρδιά του κι' ἔδωκε στον Καζίμ τὸ πιστοποιητικὸ ποὺ τὸ ζητοῦσε.

Ὅταν σκυλάκι όμως τῆς γειτονιάς τρύπωσε στο δωμάτιό του Καζίμ, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς ἔλειπε και πῆρε τὸ ἕνα παπούτσι και ἄρχισε νὰ παίξῃ τραβώντας το. Ὅσοι τὸ σκυλάκι ἀνέβηκε και κάθισε πάνω στο περβάζι τοῦ παραθύρου κρατώντας πάντα τὸ χοντρό παιγνίδι του στο δόντι. Μὰ καθώς ἔκαμε ν' ἀλυστήσῃ ἕνα διαβάτι, τὸ χοντροπαπούτσι ἔφυγε ἀπὸ τὰ δόντια του και πέφτοντας βαρὺ χτύπησε μιά γυναικοῦλα ποὺ κείνη τὴ στιγμὴ καθόταν στο κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ. 'Επειδὴ ἦταν ἔγγυος ἡ γυναικοῦλα φοβήθηκε πολὺ κι' ἀπ' τὸ φόβο τῆς ἀπόβαλε τὴν ἴδια μέρα.

Ὁ ἄντρας τῆς τότε κατήγειλε τὸν 'Αμπούλ Καζίμ, ὁ ὁποῖος καταδικάστηκε πάλι σὲ φυλάκιση και βαρὺ πρόστιμο.

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλάκιση ὁ δυστυχῆς, ἀπελπισμένος πειὰ και μὴ ξέροντας τί νὰ κάμῃ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ δέληθρια παπούτσια του, τὰ πήρε και παρουνίστηκε στον Καδῆ. 'Εκεῖ τοῦ διηγήθηκε ὅλα ὅσα συνέβησαν ἐξ αἰτίας τους και στο τέλος τοῦ εἶπε:

— 'Εξοχώτατε, σὲ παρακαλῶ τώρα νὰ μὴ βγάλῃς ἕνα πιστοποιητικὸ τὸ ὁποῖο νὰ λέῃ ὅτι δὲν ἔχω καμμία σχέση μετὰ τὰ παλιοπαπούτσια μου. Βλέπεις δι' ἕκκα τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὰ ξεφορτωθῶ ὡς τὸν φταῖν ἐγὼ ἀν' ἐξακολουθοῦν νὰ βρίσκωνται κοντά μου και νὰ μοῦ δημιουργοῦν ἐπιεισόδια. Ὅμοιοι λογὸι εἶνε ἐφτάψυχα και ἀκατάλυτα, ἀλλὰ δὲν εἰμαι ἐγὼ ὑπεύθυνος γιὰ τὰ κακουργήματα ποὺ διαπράττουν.

Ὁ Καδῆς ἀφοῦ τὸν ἀκούσε, γέλασε μετὰ τὴν καρδιά του κι' ἔδωκε στον Καζίμ τὸ πιστοποιητικὸ ποὺ τὸ ζητοῦσε.

Ὅταν σκυλάκι όμως τῆς γειτονιάς τρύπωσε στο δωμάτιό του Καζίμ, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς ἔλειπε και πῆρε τὸ ἕνα παπούτσι και ἄρχισε νὰ παίξῃ τραβώντας το. Ὅσοι τὸ σκυλάκι ἀνέβηκε και κάθισε πάνω στο περβάζι τοῦ παραθύρου κρατώντας πάντα τὸ χοντρό παιγνίδι του στο δόντι. Μὰ καθώς ἔκαμε ν' ἀλυστήσῃ ἕνα διαβάτι, τὸ χοντροπαπούτσι ἔφυγε ἀπὸ τὰ δόντια του και πέφτοντας βαρὺ χτύπησε μιά γυναικοῦλα ποὺ κείνη τὴ στιγμὴ καθόταν στο κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ. 'Επειδὴ ἦταν ἔγγυος ἡ γυναικοῦλα φοβήθηκε πολὺ κι' ἀπ' τὸ φόβο τῆς ἀπόβαλε τὴν ἴδια μέρα.

Ὁ ἄντρας τῆς τότε κατήγειλε τὸν 'Αμπούλ Καζίμ, ὁ ὁποῖος καταδικάστηκε πάλι σὲ φυλάκιση και βαρὺ πρόστιμο.

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλάκιση ὁ δυστυχῆς, ἀπελπισμένος πειὰ και μὴ ξέροντας τί νὰ κάμῃ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ δέληθρια παπούτσια του, τὰ πήρε και παρουνίστηκε στον Καδῆ. 'Εκεῖ τοῦ διηγήθηκε ὅλα ὅσα συνέβησαν ἐξ αἰτίας τους και στο τέλος τοῦ εἶπε:

— 'Εξοχώτατε, σὲ παρακαλῶ τώρα νὰ μὴ βγάλῃς ἕνα πιστοποιητικὸ τὸ ὁποῖο νὰ λέῃ ὅτι δὲν ἔχω καμμία σχέση μετὰ τὰ παλιοπαπούτσια μου. Βλέπεις δι' ἕκκα τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὰ ξεφορτωθῶ ὡς τὸν φταῖν ἐγὼ ἀν' ἐξακολουθοῦν νὰ βρίσκωνται κοντά μου και νὰ μοῦ δημιουργοῦν ἐπιεισόδια. Ὅμοιοι λογὸι εἶνε ἐφτάψυχα και ἀκατάλυτα, ἀλλὰ δὲν εἰμαι ἐγὼ ὑπεύθυνος γιὰ τὰ κακουργήματα ποὺ διαπράττουν.

Ὁ Καδῆς ἀφοῦ τὸν ἀκούσε, γέλασε μετὰ τὴν καρδιά του κι' ἔδωκε στον Καζίμ τὸ πιστοποιητικὸ ποὺ τὸ ζητοῦσε.

Ὅταν σκυλάκι όμως τῆς γειτονιάς τρύπωσε στο δωμάτιό του Καζίμ, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς ἔλειπε και πῆρε τὸ ἕνα παπούτσι και ἄρχισε νὰ παίξῃ τραβώντας το. Ὅσοι τὸ σκυλάκι ἀνέβηκε και κάθισε πάνω στο περβάζι τοῦ παραθύρου κρατώντας πάντα τὸ χοντρό παιγνίδι του στο δόντι. Μὰ καθώς ἔκαμε ν' ἀλυστήσῃ ἕνα διαβάτι, τὸ χοντροπαπούτσι ἔφυγε ἀπὸ τὰ δόντια του και πέφτοντας βαρὺ χτύπησε μιά γυναικοῦλα ποὺ κείνη τὴ στιγμὴ καθόταν στο κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ. 'Επειδὴ ἦταν ἔγγυος ἡ γυναικοῦλα φοβήθηκε πολὺ κι' ἀπ' τὸ φόβο τῆς ἀπόβαλε τὴν ἴδια μέρα.

Ὁ ἄντρας τῆς τότε κατήγειλε τὸν 'Αμπούλ Καζίμ, ὁ ὁποῖος καταδικάστηκε πάλι σὲ φυλάκιση και βαρὺ πρόστιμο.

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλάκιση ὁ δυστυχῆς, ἀπελπισμένος πειὰ και μὴ ξέροντας τί νὰ κάμῃ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ δέληθρια παπούτσια του, τὰ πήρε και παρουνίστηκε στον Καδῆ. 'Εκεῖ τοῦ διηγήθηκε ὅλα ὅσα συνέβησαν ἐξ αἰτίας τους και στο τέλος τοῦ εἶπε:

— 'Εξοχώτατε, σὲ παρακαλῶ τώρα νὰ μὴ βγάλῃς ἕνα πιστοποιητικὸ τὸ ὁποῖο νὰ λέῃ ὅτι δὲν ἔχω καμμία σχέση μετὰ τὰ παλιοπαπούτσια μου. Βλέπεις δι' ἕκκα τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὰ ξεφορτωθῶ ὡς τὸν φταῖν ἐγὼ ἀν' ἐξακολουθοῦν νὰ βρίσκωνται κοντά μου και νὰ μοῦ δημιουργοῦν ἐπιεισόδια. Ὅμοιοι λογὸι εἶνε ἐφτάψυχα και ἀκατάλυτα, ἀλλὰ δὲν εἰμαι ἐγὼ ὑπεύθυνος γιὰ τὰ κακουργήματα ποὺ διαπράττουν.

Ὁ Καδῆς ἀφοῦ τὸν ἀκούσε, γέλασε μετὰ τὴν καρδιά του κι' ἔδωκε στον Καζίμ τὸ πιστοποιητικὸ ποὺ τὸ ζητοῦσε.

Ὅταν σκυλάκι όμως τῆς γειτονιάς τρύπωσε στο δωμάτιό του Καζίμ, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς ἔλειπε και πῆρε τὸ ἕνα παπούτσι και ἄρχισε νὰ παίξῃ τραβώντας το. Ὅσοι τὸ σκυλάκι ἀνέβηκε και κάθισε πάνω στο περβάζι τοῦ παραθύρου κρατώντας πάντα τὸ χοντρό παιγνίδι του στο δόντι. Μὰ καθώς ἔκαμε ν' ἀλυστήσῃ ἕνα διαβάτι, τὸ χοντροπαπούτσι ἔφυγε ἀπὸ τὰ δόντια του και πέφτοντας βαρὺ χτύπησε μιά γυναικοῦλα ποὺ κείνη τὴ στιγμὴ καθόταν στο κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ. 'Επειδὴ ἦταν ἔγγυος ἡ γυναικοῦλα φοβήθηκε πολὺ κι' ἀπ' τὸ φόβο τῆς ἀπόβαλε τὴν ἴδια μέρα.

Ὁ ἄντρας τῆς τότε κατήγειλε τὸν 'Αμπούλ Καζίμ, ὁ ὁποῖος καταδικάστηκε πάλι σὲ φυλάκιση και βαρὺ πρόστιμο.

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλάκιση ὁ δυστυχῆς, ἀπελπισμένος πειὰ και μὴ ξέροντας τί νὰ κάμῃ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ δέληθρια παπούτσια του, τὰ πήρε και παρουνίστηκε στον Καδῆ. 'Εκεῖ τοῦ διηγήθηκε ὅλα ὅσα συνέβησαν ἐξ αἰτίας τους και στο τέλος τοῦ εἶπε:

— 'Εξοχώτατε, σὲ παρακαλῶ τώρα νὰ μὴ βγάλῃς ἕνα πιστοποιητικὸ τὸ ὁποῖο νὰ λέῃ ὅτι δὲν ἔχω καμμία σχέση μετὰ τὰ παλιοπαπούτσια μου. Βλέπεις δι' ἕκκα τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὰ ξεφορτωθῶ ὡς τὸν φταῖν ἐγὼ ἀν' ἐξακολουθοῦν νὰ βρίσκωνται κοντά μου και νὰ μοῦ δημιουργοῦν ἐπιεισόδια. Ὅμοιοι λογὸι εἶνε ἐφτάψυχα και ἀκατάλυτα, ἀλλὰ δὲν εἰμαι ἐγὼ ὑπεύθυνος γιὰ τὰ κακουργήματα ποὺ διαπράττουν.

Ὁ Καδῆς ἀφοῦ τὸν ἀκούσε, γέλασε μετὰ τὴν καρδιά του κι' ἔδωκε στον Καζίμ τὸ πιστοποιητικὸ ποὺ τὸ ζητοῦσε.

Ὅταν σκυλάκι όμως τῆς γειτονιάς τρύπωσε στο δωμάτιό του Καζίμ, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς ἔλειπε και πῆρε τὸ ἕνα παπούτσι και ἄρχισε νὰ παίξῃ τραβώντας το. Ὅσοι τὸ σκυλάκι ἀνέβηκε και κάθισε πάνω στο περβάζι τοῦ παραθύρου κρατώντας πάντα τὸ χοντρό παιγνίδι του στο δόντι. Μὰ καθώς ἔκαμε ν' ἀλυστήσῃ ἕνα διαβάτι, τὸ χοντροπαπούτσι ἔφυγε ἀπὸ τὰ δόντια του και πέφτοντας βαρὺ χτύπησε μιά γυναικοῦλα ποὺ κείνη τὴ στιγμὴ καθόταν στο κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ. 'Επειδὴ ἦταν ἔγγυος ἡ γυναικοῦλα φοβήθηκε πολὺ κι' ἀπ' τὸ φόβο τῆς ἀπόβαλε τὴν ἴδια μέρα.

Ὁ ἄντρας τῆς τότε κατήγειλε τὸν 'Αμπούλ Καζίμ, ὁ ὁποῖος καταδικάστηκε πάλι σὲ φυλάκιση και βαρὺ πρόστιμο.

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλάκιση ὁ δυστυχῆς, ἀπελπισμένος πειὰ και μὴ ξέροντας τί νὰ κάμῃ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ δέληθρια παπούτσια του, τὰ πήρε και παρουνίστηκε στον Καδῆ. 'Εκεῖ τοῦ διηγήθηκε ὅλα ὅσα συνέβησαν ἐξ αἰτίας τους και στο τέλος τοῦ εἶπε:

— 'Εξοχώτατε, σὲ παρακαλῶ τώρα νὰ μὴ βγάλῃς ἕνα πιστοποιητικὸ τὸ ὁποῖο νὰ λέῃ ὅτι δὲν ἔχω καμμία σχέση μετὰ τὰ παλιοπαπούτσια μου. Βλέπεις δι' ἕκκα τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὰ ξεφορτωθῶ ὡς τὸν φταῖν ἐγὼ ἀν' ἐξακολουθοῦν νὰ βρίσκωνται κοντά μου και νὰ μοῦ δημιουργοῦν ἐπιεισόδια. Ὅμοιοι λογὸι εἶνε ἐφτάψυχα και ἀκατάλυτα, ἀλλὰ δὲν εἰμαι ἐγὼ ὑπεύθυνος γιὰ τὰ κακουργήματα ποὺ διαπράττουν.

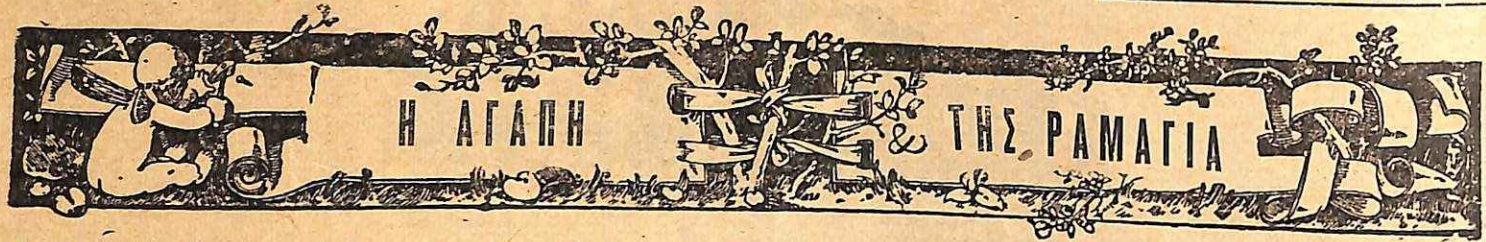
Ὁ Καδῆς ἀφοῦ τὸν ἀκούσε, γέλασε μετὰ τὴν καρδιά του κι' ἔδωκε στον Καζίμ τὸ πιστοποιητικὸ ποὺ τὸ ζητοῦσε.

Ὅταν σκυλάκι όμως τῆς γειτονιάς τρύπωσε στο δωμάτιό του Καζίμ, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς ἔλειπε και πῆρε τὸ ἕνα παπούτσι και ἄρχισε νὰ παίξῃ τραβώντας το. Ὅσοι τὸ σκυλάκι ἀνέβηκε και κάθισε πάνω στο περβάζι τοῦ παραθύρου κρατώντας πάντα τὸ χοντρό παιγνίδι του στο δόντι. Μὰ καθώς ἔκαμε ν' ἀλυστήσῃ ἕνα διαβάτι, τὸ χοντροπαπούτσι ἔφυγε ἀπὸ τὰ δόντια του και πέφτοντας βαρὺ χτύπησε μιά γυναικοῦλα ποὺ κείνη τὴ στιγμὴ καθόταν στο κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ. 'Επειδὴ ἦταν ἔγγυος ἡ γυναικοῦλα φοβήθηκε πολὺ κι' ἀπ' τὸ φόβο τῆς ἀπόβαλε τὴν ἴδια μέρα.

Ὁ ἄντρας τῆς τότε κατήγειλε τὸν 'Αμπούλ Καζίμ, ὁ ὁποῖος καταδικάστηκε πάλι σὲ φυλάκιση και βαρὺ πρόστιμο.

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλάκιση ὁ δυστυχῆς, ἀπελπισμένος πειὰ και μὴ ξέροντας τί νὰ κάμῃ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ δέληθρια παπούτσια του, τὰ πήρε και παρουνίστηκε στον Καδῆ. 'Εκεῖ τοῦ διηγήθηκε ὅλα ὅσα συνέβησαν ἐξ αἰτίας τους και στο τέλος τοῦ εἶπε:

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΡΥΝΤΓΙΑΡΤ ΚΙΤΛΙΝΓΚ

Κανείς ποτέ και για κανένα λόγο δεν πρέπει να βγαίνει από τα σύνορα της φυλής του. Οι λευκοί πρέπει να ζουν με τους λευκούς κ' οι μαύροι με τους μαύρους. Όταν πατηθή αυτός ο αλύσιτος νόμος, γίνεται άμεσως κάποια τραγωδία. Θέλετε να σας φέρω ένα παράδειγμα; Θα σας διηγηθώ την ιστορία ενός ανθρώπου που περιφρόνησε το νόμο που αναφέραμε και που είμαι βέβαιος ότι δεν θέτε τομήση πεινά να το ξαναζήνει...

Στην πιο μυστηριώδη γωνιά της Βομβάρης, στο Γίτα Μέγκλι, σ' ένα στενό δρομάκι, βρισκόταν το κάταστρο σπίτι του Ντούργκα-Χαράν που σ' όλο τον πανύψηλο τοίχο του είχε μονάχα ένα παράθυρο. Αν έλειπε τώρα κι αυτό το παράθυρο, ο Ντούργκα Χαράν θα ήταν άκολλη εύγλωττος κ' η μικρούλα ανεμιά του Ραμάγια θα μπορούσε να ζυμώνει το ψωμί της με τα χέρια της...

Η κάμαρη της Ραμάγια ήταν προς το δρόμο, απ' όπου δεν περνούσαν ποτέ οι άμορφοι λεβέντες. Γι' αυτό η μικρούλα Ίνδη, που είχε χροιά απ' τον άντρα που της έδωσαν σε ηλικία δεκαπέντε χρόνων, παρακαλούσε νύχτα και μέρα τους θεούς να της στείλουν ένα φίλο, γιατί η μοναξιά της έσφιγγε σαν σιδερένιο χέρι την καρδιά...

Μιά ημέρα ωστόσο, κάποιος νέος Άγγλος που τον λέγανε Τρεγιάνγκ, έπεσε σ' εκείνο το στενό κ' αδιέξοδο δρομάκι. Γυρίζοντας λοιπόν πίσω, άκουσε ξαφνά από το παράθυρο της Ραμάγιας ένα γλυκό ερωτικό τραγούδι κ' έπειτα το χρυσόλινο γέλιο μιας γυναίκας που δεν την έβλεπε.

Ο Τρεγιάνγκ μαγεύτηκε από τη φωνή κ' από το γέλιο κ' όταν ξαναβγήκε από το σκοτεινό δρομάκι του Γίτα Μέγκλι έννοιωσε μια ανέγγιγτη λύπη, σαν να είχε χάσει κάτι που δεν θα το εύρισκε ποτέ...

Την άλλη μέρα όμως, καθώς πήγαινε στο γραφείο του, μια γρήγηρη Ίνδη πέταξε ένα δεματάκι μέσα στην αίαζά του. Ο Τρεγιάνγκ τ' άνοιξε με περιέργεια και βρήκε μέσα τις μισές χάντρες ενός σπασιμένου βραχιολιού, ένα κόκκινο λουλούδι, ένα ματσάκι χόρτα κ' έντεκα κλωνιά από κάρδαμο. Ήταν ένα ραβασάκι από κάποια Ίνδη...

Ο Άγγλος είχε ζήσει χρόνια στις Ίνδίες κ' ήξερε όλες αυτές τις μυστηριώδεις συνήθειες των Ιθαγενών. Το σπασιμένο βραχιόλι συμβόλιζε πως αυτή που το έστειλε ήταν χήρα, γιατί όλες η Ίνδες, όταν πεθαίνουν οι άνδρες τους, σπάζουν τα βραχιόλια τους. Το κόκκινο λουλούδι έσημαινε «σ' αγαπώ» ή «έλα». Το ματσάκι από τα χόρτα έσημαινε ότι αυτή που τον προσκαλούσε, τον περιέμενε στο σπίτι της και τα έντεκα κλωνιά από κάρδαμο έδειχναν καθαρά ότι τον ραντεβού ήταν για τις έντεκα η ώρα...

Αίχως να το ήλπιε τότε ο νοός του πήγε άμεσως στο σκοτεινό δρο-

μάκι του Γίτα Μέγκλι και κατάλαβε πως το ραβασάκι αυτό του το είχε στείλει η άορατη γυναίκα με το χρυσόλινο γέλιο και τη γλυκειά φωνή.

Το ίδιο βράδυ λοιπόν στις έντεκα τυλίχτηκε σε μια «μπαρμπα» — σ' ένα μακρύ άσπρο μανδύα που τον φορούν κι' οι άνδρες κι' η γυναίκες — και πήγε κάτω από το παράθυρο της όμορφης Ραμάγια.

— Ήρθα!... της ψιθύρισε, όταν εκείνη έπαψε το ερωτικό τραγούδι της.

Η μικρούλα χήρα τότε του έριξε ένα σχοινί κ' ο Τρεγιάνγκ σκαρφάλωσε σαν άστρατη ως το παράθυρο και μπήκε μέσα στο σπίτι... Η Ραμάγια είχε βρει τώρα τον φίλο που ζητούσε νύχτα και μέρα από τους θεούς.

Σ' όλο το διάστημα που άγατηθκαν, ο Άγγλος δεν θέλησε να

της, να τη μαλώσει.

Όταν λοιπόν πήγε τη νύχτα ο Τρεγιάνγκ, η Ραμάγια του παραπονέθηκε πικρά για εκείνο το «φλέρ» που με τη λευκή γυναίκα. Η Ίνδη δεν μπορούσε να καταλάβει μερικά πράγματα και παραπονιότανε σαν να την είχε απατήσει ο έραστής της. Ο Τρεγιάνγκ γέλασε κι' αυτό κι' η όμορφη χήρα τότε τρελλή από το θυμό της άρχισε να τον φοβερίζει ότι θα σκοτωνόταν αν δεν παραιτούσε άμεσα τη «Μέσα Χίμπ», τη λευκή γυναίκα που ήθελε να κλέψει την αγάπη της.

Ο Άγγλος προσπάθησε να της εξηγήσει μερικά πράγματα, μ' εκείνη δεν μπορούσε να τα καταλάβει όπως τα καταλάβαιναν οι λευκοί. Γι' αυτό θύμωσε πάλι και του είπε με αφέλεια:

— Δεν καταλαβαίνω τίποτα...

ΤΗΝ 15^{ΗΝ} ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
Η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», ΑΝΑΚΑΙΝΙΖΕΤΑΙ ΡΙΖΙΚΩΣ
Πέντε νέα περιπετειώδη και συναρπαστικά μυθιστορήματα.
Ένα Ιστορικό
Ένα Αισθηματικό
Ένα Αστυνομικό
Ένα Κατασκοπευτικό
Κι' ένα Ζούγκλας
Θυμηθείτε ν' αγοράσετε στις 15 Αυγούστου την «Οικογένεια». Μοναδική απόλαυση.
ΣΕΛΙΔΕΣ 44 ΠΛΟΥΣΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΕΣ

μάθη ποιος ήταν και τι έκανε ο Ντούργκα Χαράν που είχε ανεμιά τη μικρή κι' άμορφη χήρα, ούτε κι' αναρωτήθηκε πως δεν τον είχαν άκολλη ανακαλύψει και μαχαίρωσει οι συγγενείς της αγαπημένης του. Αλλά τα συλλογίστηκε άγνοια, όταν βρεθήκανε πεινά τον έρωτα της Ραμάγια... Αυτό όμως είχε άλλη ιστορία...

Η αγάπη του Τρεγιάνγκ και της Ραμάγια κράτησε ένα δρόμο μήνα. Το πρωί ο Άγγλος φορούσε κομψά ρούχα και πήγαινε στο γραφείο του. Τ' απόγευμα έκανε επισκέψεις στα σπίτια των φίλων Άγγλων και το βράδυ τυλιγότανε στη «μπαρμπα» του και τραβούσε για το δρομάκι του Γίτα Μέγκλι...

Στο τέλος του μηνός ωστόσο γνωρίστηκε με μια όμορφη συμπατριώτισσά του, που μόλις τότε είχε πάει στη Βομβάη κι' άρχισε να βγαίνει μαζί της περιλάττω με το αμάξι, πράγμα που δεν άρχισε να το δι' η γρήγηρη Ραμάγια...

Η μικρούλα χήρα τρούσε τόσο όταν τ' άκουσε από κι' έλασε τόσο τα λογικά της που δεν ήξερε τι έκανε κι' έτσι αναγκάσε τη γυναίκα του Ντούργκα Χαράν, του θείου

Έκείνου που ξέρω είνε ότι δεν ξανακαλά να σ' αγαπήσω περισσότερο κ' από τη καρδιά μου, ω Σ α χ ι μ π ! Έσυ είσαι Έγγλέζος κι' εγώ είμαι μιά γυναίκα με μεγάλο δέμμα, η χήρα ενός Ίνδου...

Η Ραμάγια σταμάτησε μια στιγμή για να σκουπίσει τα δάκρυά της κι' έπειτα επρόσθεσε:

— Μά σ' ορκίζομαι στην ψυχή μου και στην ψυχή της μάνας μου πως σ' αγαπώ, ω Σ α χ ι μ π ! Ό,τι κι' αν μου συμβή, δεν θέλω να πονέσεις και να με λυπηθείς...

Ο Τρεγιάνγκ κίτταξε να την ήσυχάσει, να την παρηγορήσει, μ' εκείνη έκλεισε στην αγκαλιά του και του έλεγε ότι όλα πεινά είχαν τελειώσει μεταξύ τους. Ήθελε μάλιστα να φύγει άμεσα από την κάμαρή της. Τότε τη φίλησε δυο φορές στο πρόσωπο και πήδηξε από το παράθυρο στο σκοτεινό δρομάκι.

Πέρασε έτσι μια βδομάδα κι' ύστερα άλλη μια κι' έκλεισε ο μήνας δίχως η Ραμάγια να στείλει κανένα ραβασάκι στον αγαπημένο της. Ο Τρεγιάνγκ, που είχε μείνει πάλι μόνος, γιατί είχε φύγει η συμπατριώτισσά του, λαχτάρησε να ξαναδεί την όμορφη χήρα και

πήγε μιά νύχτα στο δρομάκι του Γίτα Μέγκλι και στάθηκε κάτω από το παράθυρο, με την ελπίδα πως κάποιος θ' άκουγε τα σιγανά σφυρίγματα του και θα του άνοιγε.

Έκείνη τη νύχτα ήταν καινούργιο φεγγάρι κι' ο δρομάκος λουζότανε από το φως του. Ξαφνά λοιπόν άνοιξε το παράθυρο κι' από το μαύρο σκοτάδι της κάμαρης η Ραμάγια άλωσε έξω, μέσα στο φως του φεγγαριού τα χέρια της. Ο Τρεγιάνγκ είδε τότε με φρίκη ότι και τα δυο ήταν κομμένα από τον καρπό κι' ότι η πληγή τους είχαν κιόλας κλείσει...

Έπειτα, ενώ η Ραμάγια έσκυβε το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια της κλαίγοντας με βουβή αναφιλητά, κάποιος από μέσα έβγαλε ένα ούλιασμα σαν άγριο θηρίο που το χτύπησαν κατάσπινθα και κάτι μυτερό — μαχαίρι, σπαθί ή κοντάρι — έξοισε τη «μπαρμπα» του Τρεγιάνγκ και τον κάρφωσε στο πόδι. Ύστερα, το παράθυρο κλείστηκε με δύναμη και το σπίτι του Ντούργκα Χαράν γύρισε πάλι στη βαθεία και μυστηριώδη σιωπή του.

Ο δρομάκος ήταν έρημος και μονάχα το φεγγάρι έριχνε παντού το άσημνο φως του...

Ο Τρεγιάνγκ, από αυτή την τραγική νύχτα, θυμάται μόνο ότι ούλιασε κι' αυτός από τον πόνο κι' ότι άρχισε να χτυπάει σαν τρελλός με τις γροθιές του τον κάταστρο τοίχο του Ντούργκα Χαράν κάτω από το παράθυρο της μικρούλας χήρας. Έπειτα, ότι βρέθηκε τα ξεμερώματα κοντά στο ποτάμι κι' ότι πέταξε εκεί πέρα τη ματωμένη «μπαρμπα» και γύρισε στο σπίτι του.

Ακόμη και σήμερα ο Τρεγιάνγκ δεν ξέρει πως έγινε εκείνη η τραγωδία. Ποιος είχε κόψει τα χέρια της Ραμάγια; Και γιατί; Μήπως η Ραμάγια σ' μια στιγμή, από την απελτίστιά της, είχε άνοιξει την καρδιά της στην κακή γυναίκα του Ντούργκα Χαράν η μήπως είχαν ανακαλύψει τον καρπό έρωτά τους και την ανάγκασαν να μαρτυρήσει τις νυχτερινές του επισκέψεις με σκληρά κι' απάνθρωπα βασανιστήρια;

Βέβαια κάτι τέτοιο θα είχε γίνει. Το παράξενο τώρα είναι ότι ο Τρεγιάνγκ δεν μπόρεσε ποτέ να μάθει που ήταν η πόρτα του σπιτιού του Ντούργκα Χαράν. Θα ήταν δίχως άλλο σ' καμιά άλλη, κοινή σ' πολλά σπίτια. Ποιος έφτασε, δεν μπόρεσε να βρή τη Ραμάγια, την άμορφη Ραμάγια... Την έχασε για πάντα, μέσα σ' εκείνη τη μυστηριώδη γωνιά της Βομβάρης που κάθε σπίτι είναι κλειστό σαν τάφος. Ακόμη και το παράθυρο που άνοιγότανε στο δρομάκι του Γίτα Μέγκλι είχε χτιστεί...

Ο Τρεγιάνγκ γύρισε πάλι στη συνθηδονή του ζωή κι' όλοι τον βρίσκουν συμπαθητικό και γλυκόμυλο. Δεν έχει τίποτα το ξεαιρετικό, εκτός από ένα σημάδι στο χροσταινί λυγισί, γιατί, όπως λέει, έπεσε μια μέρα από τ' αλόγο του.

ΟΙ ΣΟΙ νομίζουν ότι τα βασανιστήρια έχουν εκλείψει στην εποχή μας, απάτονται. Όπως μ' αποκαλύπτει, τουλάχιστον, ο διάσημος Άμερικανός ντετεκτίβ Μούσικι σι' Απομνημονεύματά του, τα βασανιστήρια ή «ο πειθαναγκασμός του τρίτου βαθμού» όπως έπ' το... εκπολιτιστικότερον αποκαλούν την διά βασανιστηρίων ανάκρισι στον Νέο Κόσμο, εξακολουθούν να εφαρμόζονται από τις αστυνομίες διαφόρων αμερικανικών πολιτειών.

Η σκληρότερη και σατανικότερη εφαρμογή του βαρβάρου αυτού ανακριτικού μέσου έγινε στην περίπτωση υπόθεσι Βαρόττα, η οποία είχε αναστατώσει την αμερικανική αστυνομία πριν από δώδεκα χρόνια.

Όλες η λεπτομέρειες της υπόθεσης αυτής, στην οποία πρωταγωνίστησε η τρομερή συμμορία του «Μαύρου χεριού», αποκαλύπτονται τώρα με τη δημοσίευσι των Απομνημονευμάτων του Άμερικανού ντετεκτίβ. Άξιζει να τις αναφέρουμε.

Ο Βαρόττα ήταν ένας ιταλός εργάτης που είχε μεταναστεύσει από μικρός στην Αμερική. Είχε παντρευτεί εκεί κ' είχε αποκτήσει δυο παιδιά, τον Άνδολφο που ήταν δέκα χρονών όταν έγινε το δράμα και τον Γκιουζέπε που ήταν μόρδ' ακόμα. Στις αρχές του Μαΐου του 1921 ο νεαρός Άνδολφος έπεσε θύμα ενός δυστυχήματος. Καθώς έπαίξε στο εργοστάσιο όπου δούλευε ο πατέρας του, κάποιος εργάτης, από άρροξεία, του πέταξε στο πρόσωπο λίγο οινόπνευμα που, άγνωστον πως, πήρε φωτιά και του προξένησε τρομερά εγκαύματα.

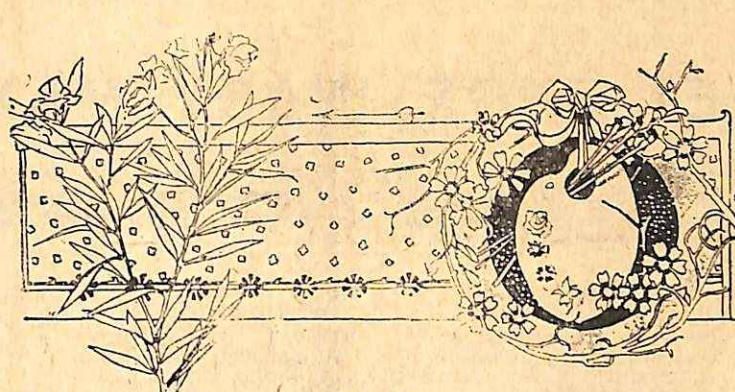
Ο Άνδολφος αναγκάστηκε να υποβληθεί σ' μια όδυνηρή και πολυδάπανη θεραπεία, και ο πατέρας του υπέβλεψε άσχημα την κατάσταση του υγιούς υιού, ζήτησε μια σχετική αποζημίωση. Ύστερ από λίγον καιρό διαδόθηκε ότι ο πατέρας Βαρόττα είχε κατορθώσει να πάρη γι' αποζημίωση δέκα χιλιάδες δολάρια... Και τότε ακριβώς στις 21 Μαΐου 1921, ο μικρός Γκιουζέπε ξαφνικά σπινθηρίσθηκε.

Φαντάζεστε τώρα την αγωνία του δυστυχισμένου πατέρα... Δεν ήξερε τί να υποθέσει, όταν έπειτα από δυο μέρες μετά την ξαφνική του παιδιού του, έλαβε το ακόλουθο σημείωμα:

«Το παιδί σου βρίσκεται σ' ασφάλεια. Αν θέλεις όμως να το ξαναβρεις, πρέπει να μ'ας μετρήσεις 2500 δολάρια». Στη θέση της υπογραφής στο σημείωμα αυτό ήταν ζωγραφισμένα δυο στίλβιστα διασταυρωμένα πάνω από ένα νεκροεμβόλιο.

Ο Βαρόττα τάχασε άμεσα από την αγωνία του. Δεν είχε εισπράξει ακόμη καμιά αποζημίωση από το εργοστάσιο. Που να βρή λοιπόν που του ζητούσαν... Προσπάθησε να το δανείσει, απευθύνθηκε σ' όλους τους γνωστούς του, αλλά κανένα, φυσικά, δεν μπορούσε να του εμπιστευθή ένα τόσο μεγάλο ποσό...

Στο τέλος αναγκάστηκε να καταφύγει στην Αστυνομία. Έν τ' μεταξύ όμως οι απαγωγείς οι οποίοι πληροφροήθηκαν φαινόταν την πραγματική οικονομική κατάσταση του Βαρόττα, έριξαν λίγο νερό στο κρασί τους: να έστευαν ένα νέο σημείωμα, στο οποίο περιείχαν τις απαιτήσεις τους σ'

ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΒΑΡΟΤΤΑ

Η απαγωγή του μικρού Βαρόττα. Όπου εμφανίζεται η συμμορία του «Μαύρου χεριού». Δυσίωση χιλιάδες δολάρια! Τό κέλλο της αστυνομίας. Πως οι κακουργοί παρεδέρσαν στον πατέρα του θύματος... Η λύσσα ενός δυστυχισμένου ανθρώπου. Μία εικονική θανατική εκτέλεσις, κλπ. κλπ.

500 δολάρια μόνο. Συγχρόνως όμως είδοποιούσαν τον δυστυχισμένο πατέρα, αν δεν τους πήγαινε τα χρήματα την ίδια κιόλας ημέρα, το παιδί του θα θανατονόταν...

Ο Βαρόττα έτρεξε τότε σαν τρελλός στον αστυνομικό και του έδειξε το γράμμα αυτό. Έκείνος τότε βλέποντας ότι δεν υπήρχε καμία γιά χάσιμο, έκανε μιά αποφασιστική χειρονομία: έδωσε από το τσεμπί της αστυνομίας, πεντακόσια δολάρια στον Βαρόττα. Και τον συμβούλευσε να τα πάρη μόνος του στο σπίτι στο οποίο του όριζαν ραντεβού οι κακουργοί.

Καταλαβαίνετε ποιο ήταν το σχέδιο του αστυνομικού: εφρόντισε σ' όλες τις γωνιές του υποπτου αυτού σπιτιού να τοποθετήση μετριομετρημένους αστυνομικούς, οι οποίοι είχαν λάβει έντολη να παρακολουθήσουν τους απαγωγείς και να φτάσουν έτσι ως το κρησφύγετό τους, όπου αναγκαστικά θα βρισκόταν και ο μικρός Βαρόττα.

Την τελευταία στιγμή όμως ο αστυνομικός φοβήθηκε μήπως οι άνθρωποι του «Μαύρου χεριού» γιατί από την τρομερή αυτή οργάνωσι προήρχοντο τα γράμματα, κατορθώσαν να εξαφανισθούν από τον μικρό Βαρόττα. Τού άπε καμιά μυστική χρηστή συναποχήντας και τα χρήματα... Γι' αυτό βιάστηκε και μόλις οι απαγωγείς εμφανίστηκαν, συνελήφθησαν άμεσα και στάλθηκαν στην Γενική Ασφάλεια.

Όταν πέντε Ιταλοί, γείτονες του δυστυχισμένου πατέρα, οι οποίοι, ως εκείνη τη στιγμή, του έκαναν το φίλο...

Η σκηνή της συλλήψεως τους ήταν πραγματικά τραγική. Ο δυστυχισμένος Βαρόττα έπεσε στα χέ-

ρια τους, και, με δάκρυα στα μάτια άρχισε να τους παρακαλή να του δώσουν πίσω το παιδί του. Πάνω στην απελτίστιά του δεν ήξερε τί έλεγε. Τους... Ζητούσε συγγνώμη που τους είχε καταδώσει στην αστυνομία, εξηγώντας τους ότι δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς, επειδή δεν είχε τα χρήματα που του ζητούσαν.

Και συγχρόνως τους όριζε πως θα τους έδινε και το τελευταίο σ' εν τ' ουδ' αμαρτία μου... Πες μου ποιο είναι ο άσχημος μένος μου Γκιουζέπε...

Κι' έπειτα, ξαφνικά, ξανακυριεύτηκε από τη λύσσα του, και σαν άγριο θηρίο που θέλει ν' απολύσει την εκδίχσή του, ξανααρχίστηκε πάνω στον κακούργο ζωής του.

Όλοι όσοι παρακολούθησαν τη σκηνή αυτή, είχαν δακρύσει από τη συγκίνησι. Οι μόνοι που είχαν μείνει άσπυκνίτοι ήταν οι πέντε κακούργοι. Κανένα τους δεν άνοιξε το στόμα γιά να χαρίση λίγη παρηγορία στον άτυχον πατέρα...

Ο ένας από τους απαγωγείς αυτούς ήταν νεώτατος: μόλις δεκαοχτώ χρονών. Όνομά του Τζέιμς Ρουτζιέρι και μιλούσε άρκετά καλά τα αγγλικά. Σαν νέος που ήταν, φαινόταν λιγότερο σκληρός από τους άλλους και οι αστυνομικοί προσπαθήσαν να κάνουν αυτόν τουλάχιστον να μιλήσει. Τού υπέσχεθησαν πως θα φροντίτουσαν με επίσκεψι απέναντί του, πως θα τον έλευθέρωναν μάλιστα άμεσα, αν τους φανέροντο το μέρος όπου κρύβαν τον μικρό Βαρόττα. Τού άπε δείξαν ότι τα έρβαστικά γράμματα, όπως φαινόταν από το γράμμά του, δεν μπορούσε να τα είχε γράψει παρά αυτός... Στο τέλος αναγκάστηκαν και να τον απειλήσουν άκομη...

Όλες όμως η προσπάθειές τους έπληγαν του χάους, γιατί ο Ρουτζιέρι δεν έννοσσε ν' άνοιξη το στόμα του.

Όταν Σικελός, βλέπετα, και ήξερε τον άγραφο νόμο των συμφορών του τόπου του: ο καταδότης

τιμωρείται πάντα με θάνατο.

Οι αστυνομικοί απεράσιαν τότε να εφαρμόσουν τον «πειθαναγκασμό» του τρίτου βαθμού...

Οι πέντε κακούργοι όδηγήθηκαν σ' ένα κελλί κι' επί τέσσερες συνεχείς ώρες υπέστησαν απάνταστα μαρτύρια από τους αστυνομικούς. Ο Ρουτζιέρι μίλησε άπονευμένος: Όμοιόλογησε ότι αυτός πράγματι είχε γράψει τα γράμματα, άλλ' ότι το είχε κάνει αυτό υπό την άπειλή περιετρόφον και χωρίς να ξέρη ούτε τον κρυψώνα του παιδιού, ούτε την ταυτότητα των απαγωγέων.

Φαινόταν ελκρινής. Οι άλλοι τέσσερις όμως, άσφαλώς θα έφεραν πολλά... Αυτοί όμως δεν έννοσσαν ν' άνοιζον το στόμα τους. Τότε, οι αστυνομικοί κατέρχονταν σ' ένα τελευταίο, φοβερό, μέσον: τους έδεσαν και τους παρέδωσαν στον Βαρόττα.

— Αυτοί, του είπαν, ξέρουν ποιο είναι το παιδί σου. Αν μπορείς κάνε τους να μιλήσουν...

Και τότε άκολούθησε μιά ανατριχιαστική σκηνή...

Ο Βαρόττα, σαν τρελλός, τους έκτεσε στην άσχη να τον λυπηθούν και να του δώσουν πίσω το παιδί του. Βλέποντας όμως πως κανένα τους δεν τον άπαντούσε, έγινε σαν μανιακός. Όρμησε με λύσσα επάνω τους, με γροθιές, με κλωτσιές, χτυπώντας τους μ' ό,τι εύρισκε προχειρο, εξοχίζοντας τους με τα νύχια του, δαγκωνώντας τους, ως στον κάποιος απ' αυτούς σωριάστηκε άναίσθητος. Ο Βαρόττα τότε έγινε άλλος άνθρωπος. Γονάτισε μπρος στον κακούργο, του χάιδεψε το πρόσωπο τρέμοντας, έπληνε τα αίματα, και, με μιά φωνή άναρθρη, υπόκωφη, τρεμυλαστή, έψιθύρισε:

— Το παιδί μου... το μωρό μου... Πες μου ποιο είναι ο άσχημος μένος μου Γκιουζέπε...

Κι' έπειτα, ξαφνικά, ξανακυριεύτηκε από τη λύσσα του, και σαν άγριο θηρίο που θέλει ν' απολύσει την εκδίχσή του, ξανααρχίστηκε πάνω στον κακούργο. Η σκηνή αυτή επανελήφθη με όλους τους απαγωγείς.

Ότε μια λέξη, ωστόσο, δεν κατόρθωσε ν' άποσπάσει ως το τέλος από τους κακούργους... Και τότε οι αστυνομικοί κατέρχονταν σ' ένα άλλο βασανιστήριο: Αράδισαν τους πέντε κακούργους στον τοίχο, και τους άναγκάσαν ότι θα τους «έτελεύσαν» επί τόπου αν δεν άπολογούσαν. Απέναντί τους τοποθετήθηκαν αστυνομικοί με τα ρεβόλβερ προτεταμένα. Τα ρεβόλβερ, φυσικά, ήταν γεμάτα με «άσπαιρα πυρά». Ούτε κι' αυτό το κόλλο όμως δεν έπιασε. Και οι άναρχίται του τρίτου βαθμού αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την υπόθεσι... στην τακτική άνάκρισι.

Στις 11 'Ιουνίου έφτασε ένα τηλεγράφημα από την πολιτεία του Νάιας — της περιοχής της Νέας Υόρκης — που άνηγγειλεν ότι στο Χούτσον είχε βρεθή το πτώμα του μικρού Βαρόττα. Το μικρό θήμα, κατά τους λατομικούς, είχε δολοφονηθή στις 3 'Ιουνίου, όταν δηλαδή οι πέντε κακούργοι βρισκόταν στα χέρια της αστυνομίας...

Σε λίγο έγινε και η δήλη τους. Τρεις απ' αυτούς καταδικάστηκαν σ' θάνατο «δι' ηλεκτρισμό». Ο Ρουτζιέρι άθωώθηκε. Κι' ο πέμπτος, ο Τζών Μπέτσονε τρελλάθηκε άστερ από τις δοκιμασίες που υπέστη στην άνάκρισι του τρίτου βαθμού και βρίσκεται ακόμη φυλακισμένος στο φρενοκομείο του Μασσάχους...

ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΝΕΡΩΝ

Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΕΝΟΣ ΙΝΔΟΥ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ

Γιατί η Άγγλική ανάγκασε το Μαχαράγια του Αλβάρνα εγκαταλείψει τη χώρα του. Πώς έστελνε το δηλητήριο στους υπηκόους του. Σατανικοί τρόποι θανατώσεως. Η παραξενιές κι' η ιδιοτροπίες του Μαχαράγια. Πώς γκρέμιζε όλη την ακλουθία του από το αβυσσινό του. Το αναγκαστικό αδυνάτισμα των σωματεφυλάκων του, κλπ. κλπ.

ΝΑΣ απ' τους πλουσιωτέους και ισχυροτέρους 'Ινδούς ηγεμόνες, ο μαχαράγιας του Αλβάρ, εξαναγκάστηκε τελευταία απ' την Άγγλική κυβέρνηση να παραδώσει τη διοίκηση του κράτους του σ' έναν Άγγλο αξιωματικό, να φύγει απ' τη χώρα του και να πάει να μείνει, για μερικά χρόνια, στο Λονδίνο—όπου και έφτασε την περασμένη βδομάδα—για να...συνετιστεί.

Η αιτία της ανεπίσημης, αλλά ουσιαστικής εκθρονίσεως του είναι ότι ο μαχαράγιας αυτός κυβερνούσε το λαό του με ανήλικη σκληρότητα κι' απανθρωπιά, η οποία θυμίζει την τυραννία των πιο βαρβάρων φεουδαρχών του Μεσαίωνα. Η ζωή των υπηκόων του, ακόμα κι' εκείνων που κατείχαν ανώτατα αξιώματα στο κράτος του, δεν είχε την παραμικρή αξία για τον μαχαράγια.

Όταν συνέβαινε να δυσχεραστή με κανέναν απ' τους υπηκόους του, έκανε ότι κι' ο τρομερός αυτοκράτορας της Ρώμης Νέρων: "Έστελνε δηλαδή, στο σπίτι του έναν αξιωματικό, με ένα μπτονκαλάκι γεμάτο δηλητήριο και με τη διαταγή να το πιει. Ο δυστυχισμένος υπηρέτης, δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά, παρά να συμμορφωθεί με τη διαταγή του Αφέντη του και να δώσει τέλος στη ζωή του.

Για να μην εκτίθεται όμως ο μαχαράγιας στην Άγγλική κυβέρνηση των 'Ινδίων, η οποία είχε μάθει με ποιο τρόπο ο περιεργός αυτός μονάρχης ξεφορτωνόταν τους υπηκόους του, ο υπηρέτης ή αλλικός που αυτοκτονούσε ήταν υποχρεωμένος ν' αφήνει επιστολή στην οποία να δηλώνει ότι σκοτώνεται επειδή έχει οικονομικές στενοχώριες.

Σ' άλλους πάλι ο μαχαράγιας δεν έστελνε δηλητήριο, αλλά τους παρότρυνε ν' έναν αξιωματικό της εμπιστοσύνης του, ότι στον τάδε ερημικών δρόμο της πόλεως, την δεινά ώρα, θα τον περιμέναν πέντε ένοπλοι, άνθρωποι για να τον στείλουν στη Ναρβάν, στον παραδείσιο δηλαδή της Ινδικής θρησκείας. Φυσικά ο υπηρέτης δεν μπορούσε παρά να υπακούσει. Έκάνονταν λοιπόν, γρήγορα - γρήγορα τις οικογενειακές και περιουσιακές του υποθέσεις και, την όριστη ώρα, φρόντιζε να βρίσκεται στον όρισμένο δρόμο, όπου ήξερε ότι τον περίμεναν οι δολοφόνοι, που τους είχε βάψει ο μαχαράγιας, για να τον σκοτώσουν. Έτσι ο θάνατός του απεδίδετο σε ληστές κι' οι Άγγλοι δεν ένοχλοσαν το μαχαράγια.

Ήταν άμετρες η φαντασιοληξίες που έπαιναν κάθε τόσο το μαχαράγια του Αλβάρ, κι' η όποιες σχεδόν πάντοτε έστασάνε εις βάρος λίγων ή πολλών υπηκόων

του. Χαρακτηριστικό είναι το εξής περιστατικό: Μιά φορά του κατέβηκε η ιδέα να διευθύνει αυτοκίνητο λεωφορείο απ' αυτά που έχουν κι' επάνω οροφά, σαν ταράτσες κι' άμέσως έστειλε στο Λονδίνο έναν Άγγλο μηχανικό, ο οποίος ήταν στην υπηρεσία του, για να του φέρη τέτοια λεωφορεία.

Φρόντισα, γράφει ο Άγγλος μηχανικός, να του πάρω τρία αυτοκίνητα και να διευθύνω ο ίδιος τη μεταφορά τους ως την πρωτεύουσα του μαχαράγια. Όταν φτάσαμε στο Αλβάρ, βρήκα τον ηγεμόνα να με περιμένει με ανυπομονησία στην πόρτα του παλατιού, περιτοιχισμένος απ' όλους τους υπηρέτες και τους αλλικούς του.

Μόλις σταματήσαμε, ο μαχαράγιας διέταξε τους αλλικούς του να μπουν μέσα στο λεωφορείο και όταν αυτοί συμμορφώθηκαν με τη διαταγή του, ανέβηκε κι' ο ίδιος και κάθησε στο τιμόνι. Εγώ ήμουν δίπλα του. Οι υπηρέτες και οι ανώτατοι αξιωματικοί είχαν ανεβή στον επάνω οροφά του λεωφορείου. Χαριεντιζόντουσαν μεταξύ τους και χαμογελούσαν στους διαβάτες που περνούσαν από το δρόμο κι' οι όποιοι παραμερίζανε χαριετώντας μ' εξαιρετικό σεβασμό.

Περάσαμε έτσι τους στενούς δρόμους της πόλεως κι' έπειτα βγήκαμε στην οδό του Λονδίνου.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

(Του Μολίν)

καμε στο φαρδύ, ωραίο και ασφαλισμένο έσοχικό δρόμο, που οδηγεί στη γειτονική ζούγκλα. Εκεί ο μαχαράγιας ανέπτυξε όλη την ταχύτητα του αυτοκινήτου.

Για αρκετή ώρα τρέχαμε με ιλιγγιώδη πραγματικώς ταχύτητα. Έπειτα κάναμε μία απότομη στροφή. Τώρα ο δρόμος προχωρούσε μέσα στη ζούγκλα, της οποίας τα φυλλώματα των δένδρων σχημάτιζαν ένα είδος θόλου από πάνω μας. Έμειναν άμεσως τι θα γινότανε.

— Προσέξτε! φώναξε στο μαχαράγια.

Μά ήτανε πολύ άργα πια. Το αυτοκίνητο είχε χωθή χωρίς ν' ανακίνηση καθόλου την ταχύτητά του, μέσα στα δέντρα. Και έπληθε το μοιραίο. Τα φυλλώματα και τα κλαριά σαρώνανε όλους ανεξαίρετους τους υπηρέτες και ανώτατους αξιωματικούς της Αύλης, οι όποιοι πέσανε καταγής, σπάζοντας άλλοι τα πλευρά τους, άλλοι τα πόδια τους, και ξεφωνίζοντας όλοι δυνατά από τους πόνους.

— Τι συνέβη; με ρώτησε ο μαχαράγιας.

Τού εξήγησα τι είχε συμβή. Χωρίς να συγκινηθί καθόλου ο μαχαράγιας, χαμογέλασε ελαφρά και συνέχισε το δρόμο του αυτοκινήτου του, με την ίδια πάντοτε ταχύτητα, αφήνοντας στην τύχη τους

τους αλλικούς και τους υπηρέτες του.

Κάποτε ο μαχαράγιας εκάλεσε έναν Άγγλο αξιωματικό να του οργανώσει τη σωματοφυλακή του.

— Θέλω, του είπε, να μου τους κάνεις να είναι κομφοί κι' επιβλητικοί όπως είναι οι σωματοφυλάκες του βασιλέως της Άγγλιας.

Συγχρόνως έφερε ράφτες επίτηδες απ' την Καλκούτα για να σχεδιάσουν και να ράψουν στολές κομψές κι' επιβλητικές. Ο μαχαράγιας μαζί με τον Άγγλο αξιωματικό εξέτασε τα σχέδια που έκαναν οι ράφτες και διάλεξε εκείνο που του φάνηκε πιο κομψό.

Δεν κάνει αυτό για τους δικούς σου σωματοφυλάκες, ηψηλότατε, του είπε ο Άγγλος αξιωματικός.

— Και γιατί; ρώτησε με έκπληξη ο 'Ινδός μονάρχης.

— Γιατί είναι πολύ χονδροί, και η στολή αυτή πηγαίνει μόνο σε λεπτούς κι' αδύνατους ανθρώπους.

— Θα τους κάνω γιγ' ν' αδυνάτισουν, απάντησε ο μαχαράγιας.

Την ίδια μέρα ζήτησε να του αποστάσουν προσωρινώς ένα λόχο τακτικού στρατού, για φρουρά, κι' έστειλε όλους τους άνδρες της σωματοφυλακής του, αξιωματικούς και στρατιώτες σ' ένα άλλο παλάτι που είχε στο λόφο Σερίσκου, σ' απόσταση σαράντα χιλιομέτρων από την πρωτεύουσα. Τους περιώρισε εκεί, αναγκάζοντάς τους να υποστούν. Τους είχε όρισει τροφή τόσο λίγη, όση δεν φτάνει να χορτάσει ούτε παιδάκι δυό ετών. Και ήταν υποχρεωμένοι, όλοι ανεξαίρετος, να πίνουν κάθε μέρα, σε όρισμένες ώρες, όχτω ποτήρια νερού με σόδα.

Έγινε απ' το παλάτι Σερίσκου, ήταν τοποθετημένη ισχυρή φρουρά με αυστηρή διαταγή ν' απαγορεύει την είσοδο παντός τροφίμου, εκτός απ' τα τρόφιμα που πήγαιναν οι μάγειροι του παλατιού, και τα όποια επέβλεπε ο ίδιος ο μαχαράγιας. Με τον περιεργό τρόπο αυτόν, σ' ένα μήνα, οι άντρες της σωματοφυλακής δεν είχαν άλλως αδυνάτισει, αλλά είχαν γίνει κυριολεκτικώς πετσί και κόκαλο. Και το χειρότερο ήταν ότι χαιμιά είκοσάρια απ' αυτούς πέθαναν από εξάντληση.

Η φιλοξενία όσπου του μαχαράγια της Αλβάρ προς τους έδωσαν παλαιούς ήταν παρομιώδης. Η μεγαλύτερη του χαρά ήταν να δίνει στους φιλοξενούμενους του την ικανοποίηση να σκοτώνουν τίγρη εκ του ασφαλούς. Και για το σκοπό αυτό είχε κάνει το εξής:

Στο παλάτι Σερίσκου που ήταν το κεντρό του κέντρο και χτισμένο καταμεσής στη ζούγκλα, είχε φτιάξει μία πέτρινη εξέδρα, μήκους και πλάτους τριακοσίων μέτρων, η οποία είχε σκαλιστά πρός το μέρος του δάσους. Κάθε νύχτα, απαραιτήτως είτε έμενε εκεί ο μαχαράγιας με την αυλή, είτε όχι, πάνω στην εξέδρα εκείνη δένονταν σ' ένα μικρό στυλό μία κατσίκια για να χορεύει να την τρών η τίγρης και τις περνάσαν οι φρουροί

κι' οι υπηρέτες. Έπάνω από την εξέδρα ήτανε τόξα με ισχυρούς ηλεκτρονικούς γλόμπους.

Όταν είχε φιλοξενούμενον ο μαχαράγιας, μετέφερε την αυλή στο παλάτι Σερίσκου. Τη νύχτα έδινε στο φιλοξενούμενο μία καλή χαρμάνια και πήγαινε να σταθεί μαζί του σ' ένα παράθυρο λίγο ψηλό, που βρισκόταν σ' απόσταση δεκαπέντε μέτρων απ' τον στυλό στον οποίο ήταν δεμένη η κατσίκια. Αν ο φιλοξενούμενος δεν μπορούσε να σκοτώσει στα σκοτεινά, άναβαν τα ηλεκτρικά φώτα, τα όποια δεν έπαυθάνε τις τίγρεις να πλησιάζουν, γιατί τα είχαν συνήθει. Έτσι, όταν έφταναν τα θηρία δ' ένος του μαχαράγια μπορούσε να βλέπει την τίγρη, να την σκοπεύει με όλη την άνεσιν, χωρίς αυτός να διατρέχει τον παραμικρό κίνδυνο.

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ ΝΤ' ΑΡΚ

Όπου αποδεικνύεται ότι η Ιωάννα δεν ήταν μία άξεστη βασιλοπούλα. Το μυστικό της γεννήσεώς της. Ποιά ήταν η μητέρα της και ποιάς ο πατέρας της. Πώς ανέλαβε να σώσει την κινδυνεύουσαν Γαλλίαν. Πρὸ τοῦ Γάλλου διαδόχου. Μία μυστική συνουσία. Συγκινήσεις και δάκρυα. Το μαρτύριο της «Παρθένας», κλπ. κλπ.

ΠΩΣ είναι γνωστόν από την ιστορία η Ιωάννα Ντ' Αρκ, η έθνη-κή ήρωίς της Γαλλίας, ήταν μία απλή βοσκοπούλα, η οποία έπερτε σ' έκτασι, άκουε υπέροχους φωνές, κι' εμπνευσμένη τέλος από μία θεία δύναμη έδωσε άθροος στο διάδοχο της Γαλλίας, τον έξι-σε αυτή η ίδια βασίλισσα, και πολέμους μαζί του εναντίον των Άγγλων που απειλούσαν τότε όλη τη Γαλλία.

Είπε γνωστό ακόμα και το τραγικό τέλος της Ιωάννας. Οι Άγγλοι την έπιασαν τέλος και την έκαψαν ζωντανή, ως μάγισσα και ως αίρετική.

Μερικοί όμως ιστορικοί, σύγχρονοι της Ιωάννας, της «Αιώνιας Παρθένας», όπως την έπωνομάσαν, μιλούν άδιστα για κάποιο μυστικό, σχετικό με την καταγωγή της, κάτι που δεν το ήξεραν παρά μόνο η Ιωάννα, ο βασιλεύς της Γαλλίας και δύο τρία άκονη πρόσωπα.

Και τώρα τελευταία, όμως ο νέος Γάλλος ιστορικός Ζαν Ζακόμπ, μελετώντας διάφορα έγγραφα και βιβλία πολύ παλαιά, σχετικά με την έθνηκή αυτή ήρωίδα των Γάλλων, διακρίνει ότι ανακάλυψε τέλος το περίφημο αυτό μυστικό. Λοιπόν, καθώς φαίνεται η Ιωάννα, δεν ήταν κόρη του 'Ιακώβου Ντ' Αρκ, και της 'Ισαβέλλας Ρομέ, καθώς έπιτενέτο ως τώρα. Μητέρα της ήταν η βασίλισσα 'Ισαβέλλα της Βαυαρίας, της οποίας ο σύζυγος, ο βασιλεύς Κάρολος VI ήταν τρελλός, και ο πατέρας της ο Λουδοβίκος της 'Ορλεάνης, ο αδελφός του τρελλού βασιλέως.

Μόλις γεννήθηκε η Ιωάννα, η μητέρα της, η 'Ισαβέλλα της Βαυαρίας, την έστειλε γρήγορα στην οικογένεια Ντ' Αρκ, στην Λωρραίνη, για να την μεγαλώσουν και να την αναθρέψουν σαν δικό τους παιδί.

Μολαταύτα η 'Ισαβέλλα, δεν έχασε το κοριτσάκι της. Μυστικό

κι' οι υπηρέτες. Έπάνω από την εξέδρα ήτανε τόξα με ισχυρούς ηλεκτρονικούς γλόμπους.

Όταν είχε φιλοξενούμενον ο μαχαράγιας, μετέφερε την αυλή στο παλάτι Σερίσκου. Τη νύχτα έδινε στο φιλοξενούμενο μία καλή χαρμάνια και πήγαινε να σταθεί μαζί του σ' ένα παράθυρο λίγο ψηλό, που βρισκόταν σ' απόσταση δεκαπέντε μέτρων απ' τον στυλό στον οποίο ήταν δεμένη η κατσίκια. Αν ο φιλοξενούμενος δεν μπορούσε να σκοτώσει στα σκοτεινά, άναβαν τα ηλεκτρικά φώτα, τα όποια δεν έπαυθάνε τις τίγρεις να πλησιάζουν, γιατί τα είχαν συνήθει. Έτσι, όταν έφταναν τα θηρία δ' ένος του μαχαράγια μπορούσε να βλέπει την τίγρη, να την σκοπεύει με όλη την άνεσιν, χωρίς αυτός να διατρέχει τον παραμικρό κίνδυνο.

της άπεσταλμένοι, πήγαιναν κάθε τόσο στην Λωρραίνη, στο σπίτι του Ντ' Αρκ, για να βλέπουν την Ιωάννα και να παρακολουθούν την ανάπτυξη της. Έτσι η Ιωάννα, έγινε σιγά-σιγά, μία κόρη ευρωστή, έξυπνη και εύλαβης.

Καθώς φαίνεται δε και οι συγκινήσεις της βασίλισσας 'Ισαβέλλας, γνώριζαν το μυστικό της και ένδιαφερόντουσαν κι' αυτοί για την νεαρή κόρη.

Πολύ πριν από τη γέννηση της Ιωάννας, κυκλοφορούσαν τόσο στην Γαλλία, όσο και στο έξωτερικό, παράξενες προφητείες, η όποιες ανέφεραν ότι κάποια παρθένα ήταν προορισμένη από τη Θεία Πρό-

τύχου του, όπου δεχόταν τους επίσημους.

Ο διάδοχος ήταν τότε πολύ νέος, με πρόσωπο μελαγχολικό και χλωμό, φιλόθετος και πολύ αδύνατος.

Ντυμένος μ' ένα βελούδινο κοστούμι, περίμενε την άφιξη της «Παρθένας», περιτοιχισμένος από τριακοσίους ευγενείς.

Καθώς αναφέρουν οι ιστορικοί, μπήκε πρώτα μέσα στην αίθουσα ο κόμης της Βανδωμής και κατόπιν η Ιωάννα.

Η «Παρθένας», τότε ήταν ήθη-λη και γεματή ζωή, καλοκαίρι, με πλατύ στήθος, και με λαμύ κάπως κοντό.

Το πρόσωπό της ήταν υορογγυλό και χλωμό. Πυκνά μαύρα μαλ-

έλεγε κάτι στον διάδοχο, αυτός φάνηκε πολύ συγκινημένος κι' άρχισε να κλαίει...

Τί του είχε πη τάχα η Ιωάννα και τον συγκίνησε τόσο πολύ, τον τόσο αδιάφορο και ψυχρό συνήθως αυτόν πρίγκηπα;

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι του απέκαλυψε το «μυστικό» της, το περίφημο μυστικό για το όποιο μιλούσε ως τώρα η ιστορία, χωρίς και να το καθορίσει.

Μετά τη σύλληψή της απ' τους Άγγλους και κατά την ανάκρισή της στο Ρουέν, η Ιωάννα ανέφερε πολλές φορές πως έχει κάποιο «μυστικό», χωρίς όμως και να το εξηγήσει. Και το μυστικό αυτό, καθώς έκαρβόθηκε τώρα, δεν ήταν παρά το μυστικό της γεννήσεώς της.

Ο διάδοχος της Γαλλίας συγκινήθηκε βαθύτατα, μαθαίνοντας άξαφνα ότι η Ιωάννα ήταν σχεδόν αδελφή του.

Και απ' εκείνη τη στιγμή η Ιωάννα έλαβε τον τίτλο: «Η Παρθένας της 'Ορλεάνης», και είχε το δικαίωμα να φέρη άπάντα της τάχρώματα του Οίκου της 'Ορλεάνης, πλιν ακόμα λάβει μέρος στον πόλεμο.

Η βασιλική οικογένεια της Γαλλίας προστάτεψε φανερά πια την «Παρθένα», την περιέβαλε με πριγκιπικές τιμές, και της παρέχωσε βολύληση αυλή και σωματοφυλακή.

Έτσι σιγά-σιγά, ξεκάστως ότι η Ιωάννα ήταν—όπως ένομίζετο—μία χωριατοπούλα και την έτιμωσαν όλοι σαν μία πριγκηπισσα.

Άλλωστε, καθώς αναφέρουν οι ιστορικοί, η «Παρθένας», δεν φαινόταν καθόλου για κόρη των άρχων. Όλα σ' αυτήν, ο χαρακτήρ της, τα γούστα της, φανέρωναν μία φτωχή έντελως άνωτατη.

Είπε γνωστό πως η Ιωάννα, δίνοντας άθροος στον άτομο διάδοχο, τον έχρισε αυτή η ίδια βασίλισσα, στη Ρέιμς, ως Κάρολο VII.

Κατά τον σύγχρονο λοιπόν ιστορικό Ζαν Ζακόμπ, η Ιωάννα Ντ' Αρκ, δεν ήταν μία εμπνευσμένη από το Θεό χωριατοπούλα, αλλά μία γόθος πριγκηπισσα της 'Ορλεάνης, εμπνευσμένη από τους βασιλικούς της συγκινήσεις, για να σώσει τη Γαλλία. Πάντως, η νέα αυτή αποκάλυψη, δεν άφαιρει τίποτα από την αξία και την μεγαλοφυΐα της Ιωάννας, και οι Γάλλοι μπορούν να εξακολουθούν να την τιμούν κι' ως έθνηκή των ήρωίδα, και ως άγια.

Άλλως τε και από του Ζακόμπ, έκατο χρόνια πριν, ένας νομάρχης του Μπαρζεράκ, ονομαζόμενος Κάς, είχε εκδώσει κάποιο βιβλίο, σχετικό με το «μυστικό» της Ιωάννας ντ' Αρκ. Και στο βιβλίο του αυτό ο Κάς, αναφέρει ότι έντελως τυχαία ανέκαυψε στην νομαρχία του μερικά παλαιά έγγραφα, τα όποια αποκάλυπταν το «μυστικό» της Ιωάννας.

Και το «μυστικό» αυτό—όπως είπαμε—είπε το ότι η Ιωάννα, δεν ήταν κόρη του Ντ' Αρκ, αλλά κατήγετο από οικογένεια βασιλική,

Η θριαμβευτική είσοδος του Καρόλου και της Ιωάννας Ντ' Αρκ στη Ρέιμς.

νοια, να σώσει το διάδοχο της Γαλλίας και τη Γαλλία απ' τους έχθρους της. Οι υποστηρικτές του Οίκου της 'Ορλεάνης, άποφάσαν τότε να εγκαταλείψουν τις διαδόσεις αυτές, σ' ένα παράθυρο λίγο ψηλό, που βρισκόταν σ' απόσταση δεκαπέντε μέτρων απ' τον στυλό στον οποίο ήταν δεμένη η κατσίκια. Αν ο φιλοξενούμενος δεν μπορούσε να σκοτώσει στα σκοτεινά, άναβαν τα ηλεκτρικά φώτα, τα όποια δεν έπαυθάνε τις τίγρεις να πλησιάζουν, γιατί τα είχαν συνήθει. Έτσι, όταν έφταναν τα θηρία δ' ένος του μαχαράγια μπορούσε να βλέπει την τίγρη, να την σκοπεύει με όλη την άνεσιν, χωρίς αυτός να διατρέχει τον παραμικρό κίνδυνο.

λά, κομένα κοντά, το έπαισιωναν. Φορούσε ένα μαύρο άνδρικό κοστούμι, και έναν κοντό γκοϊφό μανδύα...

Προχώρησε μετριόφωνα προς τον διάδοχο, κι' έσκυψε μπροστά του. Και μέσα σε μία απόλυτη σιωπή που βασίλευε γύρω της, η Ιωάννα είπε με φωνή σταθερή:

— Εγγενέστατε πρίγκηπα, ήρθα άπεσταλμένη από το Θεό, για να βοηθήσω εσάς και την Γαλλία!

Ο διάδοχος συγκινήθηκε. Πήρε κατά μέρος την Ιωάννα και μίλησε μαζί της μυστικά, επί δύο ώρες.

Κανένας δεν άκουσε τί είπαν. Μόνο οι αλλικοί, παρατήρησαν ότι, σε μία στιγμή, ενώ η «Παρθένας»

Η ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ Ε'ΛΛΗΝ ΜΑΓΙΟ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ "ΜΟΝΤΕΛΛΟ,, ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

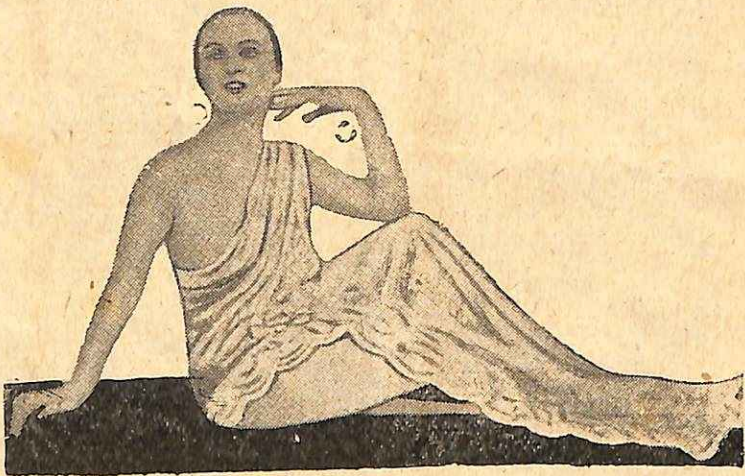
Πώς έγινε διάσημη η "Ελλην Μάγιο. Η τραγική ζωή της στο Λονδίνο. Μια κομικοτραγική περιπέτεια με το γυναικό λέρδου Κέλμετ—Ντάτς. Η τουλίπες που μεταμορφώνονται σε δαμάσκηνα. Μια άποτυχε αδέσποια αυτοκτονίας από τη γέφυρα του Χάϊν-Πάρκ, κλπ. κλπ.

ΕΛΕΤΕ νά μάθετε την αληθινή ιστορία της "Ελλην Μάγιο, μιας "Αγγλίδος καταπληκτικής όμορφιάς, η οποία θεωρείται σήμερα ως το πιο όμορφο «μοντέλλο» της Ευρώπης. Την άφηρήθηκε η ίδια εδώ και λίγες ημέρες σ' ένα συντάκτη των «Καλλιτεχνικών Χρονικών» του Λονδίνου με την αφέλεια και την ειλικρίνεια μιας άδωσας κόρης στην οποία δεν κάνει καμιά εντύπωση ούτε η δόξα ούτε ο απερίγραπτος θαυμασμός του κόσμου... Η "Ελλην Μάγιο, όμως, όπως όλες σχεδόν η διάσημες γυναίκες της εποχής μας, έχει μια μυθιστορηματική ζωή γεμάτη από αποδράσεις και περιέργειες περιπέτειες...

—Όπως ξέρετε, είχε στον "Αγίλο ρεπόρτερ, η φίλη μου μεγαλώνει από μέρα σε μέρα... Φαίνεται ότι όλος ο κόσμος είναι σίμωρος, —κι αυτό το βράδυ τώρα κάπως παράξενο, —ότι είμαι μια πάρα πολύ όμορφη γυναίκα... Σας μιλώ, όπως βλέπετε, δίχως καμιά ψεύτικη μετροφορμή... Αυτή άλλωστε είναι η αλήθεια! Η επιτυχία μου είναι αφάνταστη και τα κέρδη μου φτάνουν σε φανταστικούς αριθμούς. Όλη αυτή τη γη, όλα αυτά τα κέρδη, τα χρυσά, λένε, στην όμορφη μου. Έ, λοιπόν! Αυτή την εξήγησι, έχω τουλάχιστον, τη βοήθεια υπερβολικά κομική, γιατί η όμορφη μου δεν είναι σήμερα μεγαλύτερη ούτε διαφορετικότερη από εκείνη που είχα όταν... πείνα να της πείνας! Μη νομίζετε ότι αστείο... Είναι η κυριολεξία: πείνα να από την πείνα! "Όσο τώρα για τη ζωή μου, λένε, ότι ήταν ένα ρομάντσο, συναρπαστικό ή τραγικό κατά τις περιστάσεις... Εγώ ωστόσο θα προτιμούσα ν' αποφυγώ αυτούς τους συνθησιαμένους χαρακτηρισμούς και να πω σ' όλο τον κόσμο ότι η ζωή μου δεν ήταν τίποτα άλλο παρά ένα ανεξήγητο κ' εκπληκτικό θαύμα! Καταλαβαίνετε, δίχως άλλο τη σκέψη μου... Μά δεν είναι ένα πραγματικό θαύμα το ότι πρόρεσα να διατηρήσω όλη την όμορφη μου κάνοντας μια δυστυχημένη ζωή, γεμάτη στενοχώριες, πίκρες και στερήσεις; Άκουστε την ιστορία μου και θα δείτε ότι έχω δίκιο...

Ο πατέρας μου ήταν καθηγητής της Φυσικής στο Πανεπιστήμιο του Λίβερπουλ. Ήταν ένας σοφός άνθρωπος που δεν είχε καμιά πρακτική αντίληψη της ζωής και γι' αυτό, όταν πέθανε, άφησε την οικογένειά του σε μεγάλες οικονομικές στενοχώριες. Η μητέρα μου, λοιπόν, η δυο αδελφές μου κι εγώ, η μεγαλύτερη, που ήμουν τότε 15 χρόνων, περιωρίσαμε όσο μπορούσαμε τα έξοδα μας κι' αρχίσαμε να ζούμε οικονομικά... Από μικρή άγαμια με πάθος τη ζωγραφική και στα τετραδά μου άνοι να γράφω τα "θέματα", έχανα σάις ας έφταναν με τις άνοητες μου πολύχρωμα λουλούδια που προ-

Η γοητευτική "Ελλην Μάγιο σε μια πόζα που αναδεικνύει τις υπέροχες γραμμές της.

σα ως μαθήτρια της Σχολής των Καλών Τεχνών ήταν ο πιο άγιος, ο πιο τρομακτικός κι' ο πιο... παρ' όλην την ηλικία μου... Καθόμουν σε μια παλιά σοφίτα-ατελιέ με πασμέντα τζάμια τα οποία προσπαθούσα διαρκώς να φράξω με τους μογιατισμένους μουσαμάδες μου. Ό λ' ας σκεφτόμουν αέρας όμως τους άρχισε να μου έρχεται από την πόρτα... Καθόμουν σε μια παλιά σοφίτα-ατελιέ με πασμέντα τζάμια τα οποία προσπαθούσα διαρκώς να φράξω με τους μογιατισμένους μουσαμάδες μου. Ό λ' ας σκεφτόμουν αέρας όμως τους άρχισε να μου έρχεται από την πόρτα... Καθόμουν σε μια παλιά σοφίτα-ατελιέ με πασμέντα τζάμια τα οποία προσπαθούσα διαρκώς να φράξω με τους μογιατισμένους μουσαμάδες μου. Ό λ' ας σκεφτόμουν αέρας όμως τους άρχισε να μου έρχεται από την πόρτα...

πορού λοιπόν να ξεχάσω αυτές τις τραγικές νύχτες σ' εκείνη την παλιά σοφίτα μου;... Η 25 λίρες της μητέρας μου είχαν μεταμορφωθεί από την πρώτη ημέρα σε δίδακτρα, σε μουσαμάδες, σε λαδομπογιές και σε πινέλλα. Άπο τα λίγα πάλι σελήνια που κερδίζα κάποτε, φτιάχνοντας την προσωπογραφία της θυγατρού μου η καμιάς άλλης γειτόνισσας, όχι μόνο δεν μπορούσα να περιποιηθώ το «έναίριο» ατελιέ μου όπως το έλεγαν οι φίλες μου, αλλά ούτε και τον εαυτό μου, γιατί πολλές φορές έτρωγα μόνο μια φρούτα την ημέρα...

Τα σχέδιά μου έμεναν άουλητα και κάθε τόσο αναγκάζομουν να τα ρίχνω στη φωτιά για να με ξεσταίνουν τουλάχιστον, αφού δε μπορούσαν να με θρέψουν. Θά με ρωτήσετε τώρα πώς μπορούσα ν' αντέξω σ' αυτή τη ζωή. Έχω έτοιμη την απάντησι. Έκείνο τον καιρό μου φαινόταν ότι ζούσα μέσα σ' ένα μαγευτικό όνειρο. Είμαι μια αδιόρθωτη όνειροπόλος... Μά δεν φταίω εγώ. Οι φίλοι μου κι' οι γνωστοί μου έδειχναν έναν άπεριγράπτο θαυμασμό για την όμορφη μου κι' όπως καταλαβαίνε-

Εκείνη λοιπόν τη νύχτα, όμοιο γω ότι έχωσα πικρά δάκρυα, όταν βρέθηκα πάλι μονάχη στην κρύα σοφίτα μου, καθισμένη μπροστά στις τουλίπες του Κόλμετ-Ντάτς. Μια στιγμή μάλιστα ήταν τόση η πείνα μου, ώστε άρχισα να παραποιέμαι στο Θεό ότι έχει δημιουργήσει πολλά άχρηστα πράγματα κι' ότι μπορούσε θαμνάσει, αντί για λουλούδια, να φτιάχνω όμορφους και γλυκούς καρπούς που να καταπραίνουν την πείνα των δυστυχισμένων ανθρώπων... Κι' έπειδή δεν μπορούσα να υποφέρω τη θέα εκείνων των λουλουδιών, γιατί μου έθιμζαν διαρκώς τις «άνοησιες» του νεαρού λόρδου, τ' άρπαξα κι' ετοιμαζόμουν να τα πετάξω από τα σπασμένα τζάμια. Την ίδια στιγμή όμως άλλαξα γνώμη και τα έστειλα κάτω στη θυγατρό μου για να στολίσω μ' αυτά την τραπέζια της και να μη πάνε έτσι χαμένες αυτές η τόσο όμορφες και η τόσο πανάρχαιες τουλίπες...

Φαίνεται τώρα ότι ο Θεός άκουσε το παράπονό μου, γιατί η καλή θυγατρό μου, για να μ' ευχαριστήση, μου έστειλε με το κοριτσάκι της ένα βάζο με μια υπέροχη κομπούσα δαμάσκηνα, τα οποία παραδόξως έμοιαζαν καταληκτικά με τις τουλίπες που μου είχε αγοράσει ο γυνός του λόρδου Κόλμετ-Ντάτς!...

Εκείνη την εποχή ερχόντουσαν ημέρες που έχανα το θάρρος μου και βυθιζόμουν σε μια τραγική απελπισία. "Ήμουν μόνη, δίχως λεκά, μέσα στο άπεραντο Λονδίνο ζούσα μέσα σε μια μυστηριώδη τις όποιες θα ξεπεταγόμουν στην νύχτα τρομακτικά θηρία για να με κατασπαράξουν...

Δεν μπορούσε να φαντασθήτε να μείνω τίμια γυναίκα. Είχα φτάσει στο σημείο να κοιμηθώ στο στίς όχθες του Ταμέσους!... Έπειτα, βράδια μια άλλη σοφίτα, τόσο φτηνή που υπέθετα ότι θα κατάφερα κάποια ημέρα να πλη-

Η ΜΕΓΑΛΟΦΥΤΑ ΣΤΟ ΒΟΥΡΚΟ

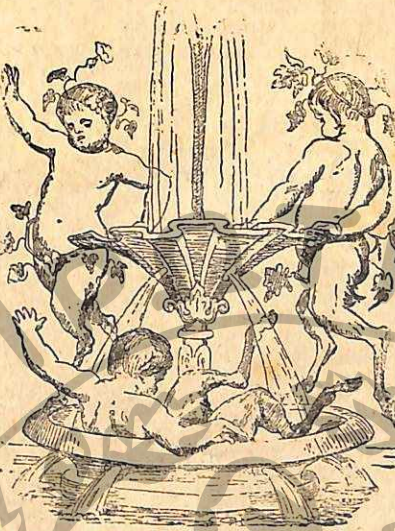
ΕΝΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ΜΑΧΑΙΡΟΒΓΑΛΤΗΣ!

Η τραγική μοίρα του Ριχάρδου Σαβάς. Η τρισεβλία ζωή του κι' ο ξεπεσμός του. Πώς έγινε κλέφτης και δολοφόνος. Πώς έγραψε τα ποιήματά του. Η περιφρόνησις του προς το έργο κι' η παρειμώδης περηφάνειά του. Το τραγικό του τέλος μέσ' στο καλλι της φυλάκης, κλπ. κλπ.

Ο ΡΙΧΑΡΔΟΣ Σαβάς υπήρξε ένας από τους μεγάλους ποιητές της "Αγγλίας του 18ου αιώνα. Και όμως, λίγοι άνθρωποι στον κόσμο, και μάλλον οι περισσότεροι, δεν ήσαν εναντίον της άδικης κοινωνίας. Η σάτυρς του «Αλήτου», ενός μεγάλου επικού ποιήματος που συγκιναλέγεται μεταξύ των αθανάτων άριστουργημάτων της "Αγγλικής φιλοσοφίας.

Ο Ριχάρδος Σαβάς γεννήθηκε στα 1698. Ήταν νόθος γυνός της κομής Σαβάς Μακλεσφάιλντ, καρπού κάποιου μυστικού ειδικού της Γ'. Αυτό ή μητέρα του, μόλις γεννήθηκε, για ν' αποφυγή το σκάνδαλο, τον παρέδωσε σε μια οικογένεια του λαού να τον ανατρέφει. Κι' ο μικρός Ριχάρδος μεγάλωσε στα πεζοδρόμια του Λονδίνου, μαζί με αλητόπαιδα και μικρούς λαποδύτες. Τα πρώτα μαθήματα του τα έδωσαν οι καλύτεροι μαγαροβγάλτες του Ουάϊτ-Τσάπελ, μαθήματα εσχάτης διαφθοράς! Μά ο μικρός Σαβάς, μολονότι είχε υποστή βαρύνοντα την επίδοσιν του περιβάλλοντός του, και είχε γίνει άξιος των χυδαίων διδασκαλίων του, αισθανόταν ωστόσο μέσα του μια μυστική δύναμη να τον σπρώχνει στη μελέτη. Ένωιωθε μια άσβυστη δίψα μορφώσεως. Και την ικανοποιούσε... κλέβοντας διάφορα βιβλία από τους παλαιοπωλές του Λονδίνου. Έτσι τα κατάφερε σιγά σιγά, όχι μόνο να μορφωθεί, αλλά

δασουν σε κανένα λόγο.

Σε τέτοια λοιπόν ήθικη και πνευματική κατάσταση βρισκόταν ο Ριχάρδος Σαβάς όταν γνωρίστηκε μια μέρα σ' ένα παλαιοπωλείο, με το Σαμουήλ Τζόνσον, το διάσημο "Αγγλο ιστορικό, ο οποίος όμως βρισκόταν και κείνος σ' έλκενική οικονομική κατάσταση. Οι δυο νέοι συμπάθησαν ο ένας τον άλλον από την πρώτη στιγμή που γνωρίστηκαν, γιατί κατάλαβαν πως είχαν κοινή την κακή μοίρα. Πολλές νύχτες περσάν κι' οι δυο τονιζυνούντας στους δρόμους του Λονδίνου, νηστικοί και άστεγοι. Όσά-τόσο, οι δυο νέοι φιλόλογοι έμοιαζαν πονάρα κατά τον τρόπο της ζωής. Κατά βάθος όμως, διέφεραν πολύ. Ο Σαμουήλ Τζόνσον μελοτόσε κι' έγραφε με πείσμα για να μην παύσει να αγωνιάται την οικονομική ανεξαρτησία του, όπως και το πέτυχε, ένα ο Ριχάρδος Σαβάς δεν νοιαζόταν καθόλου για το μέλλον του. Ανεπαίτητος προσπαθούσε να επιταχύνει την τελειωτική καταστροφή του κι' εύρισκε ή-δονη στο να εξαχρησώνεται κάθε

μέρα και περισσότερο. Κάποτε ο Σαβάς τσακώθηκε μ' ένα μπακάλη, έπειδή του είχε κλέψει κάτι από το μαγαζί του. Ο μπακάλης θέλησε να τον κτυπήσει, αυτός όμως έβγαλε το μαχαίρι του και του το κόρφασε στην καρδιά. Τον έπιασαν τότε και τον καταδίκασαν στον δι' άγχονής θάνατο. Μά την τελευταία στιγμή του δόθηκε χάρις. Από εκείνη την εποχή, ο Σαβάς πήρε για καλά πεία τον κατήφορο. Του χάσαν πηγαιναν και τον εύρισκαν διάφοροι εύγενείς, που τους πείραζε με τις καυστικές σάτυρες του, και προσεφέροντο να τον βοηθήσουν χρηματικώς υπό τον όρο να πάψη να γράφει εναντίον τους. Ο Σαβάς άναπαύοιτο. Μόνον η ανεξαρτησία του τον ένοιάζετο. Άγαπούσε την ήθικη του κατάρτισι! Αυτό φαίνεται βέβαια λιγάκι άπιστευτο, ύπαρχουν όμως πολλοί άνθρωποι που τους άρέσει να υποφέρουν. Ο Σαβάς δεν είχε, καθώς είπαμε, σπύτι. Όταν ήθελε να διαβρώ τη νύχτα, έπαιρνε μαζί του ένα βιβλίο και πήγαινε και έαπλωνότανε κάτω από ένα φανάρι. Τα ποιήματά του τα συνέθετε ολόκληρα μέσ' στο μυαλό του και όταν τα τελείωνε, μάζευε κομμάτια παλινόχρηστα από το δρόμο, έμπαινε σ' ένα καφενείο, ζητούσε πέννα και μελάνι και τα έγραφε.

Χειμώνα—καλοκαίρι, κοιμόταν στους δρόμους, μαζί με άλγες, με ζητιάνους και με γυναίκες της εσχάτης κοινωνικής υποστάθης. Έγινε ν' αποφάγια που πετούσαν τα διάφορα ένοδοχεία και ντυνότανε με κορδέλα τα οποία συγκρατούσε στο σώμα του με σπάγγους!

Από τις συνεχείς και παρατεταμένες νηστείες είχε πάθει κάτι τρομερό. Το στομάχι του είχε έρυνθηθεί στο φαι και δεν μπορούσε να δεχθί το παρυσικό. Μόλις ο Σαβάς, έβριζε λίγη στερεή τροφή στο σώμα του, έκανε άμεσως έμετο! Με μεγάλη δυσκολία μπορούσε να πιη λίγο γάλα—όταν είχε λεφτά να το αγοράσει. Μά παρ' ό' αυτά, η περηφάνεια του Σαβάς έβρισκε παρειμώδης.

Κάποτε ένας θαυμαστής του, βλέποντας την άθλια κι' έλκενική περιβολή του, ήτανε τότε χειμώνας—άφησε στο διευθυντή του καφενείου στο οποίο σόναζε ο ποιητής, μια καινούργια φορεσιά, με την παραλαίση να την δώσουν στο Σαβάς. Έ, λοιπόν! Ο Σαβάς άοήθησε από περηφάνεια να δεχθί αυτή τη φορεσιά και προτίμησε να περπατάει χειμώνας καιρό με τα κορδέλα του!...

Το τέλος του ανθρώπου αυτού υπήρξε τρομερό. Μια παρυσία, στην οποία χροστούσε διακοσια φράγκα, του έκανε μήνισι. Η άρξες έπιασαν το Σαβάς και τον πετάξαν στη φυλάκη. Έξη ολόκληρους μήνες πέρασε ο Ριχάρδος Σαβάς σ' ένα άηλιο καλλι των φυλάκων του Λονδίνου. Ένα πρωί, ο φύλακας τον βρήκε νεκρό, με το σώμα μεταφωγμένο σχεδόν από τα σκουλήρια και τις ψείρες!...

ρώσω το νοίκι της. Δίχως να το θέλω ωστόσο έχω πέσει μέσα σε μια πραγματική... σπληνομανία, γιατί όλη εκείνη η παλιά πολυκατοικία της Ντάνι Στρίτ, όπου έχω νοικιάσει δωμάτιο, ήταν κρησφύγετο υπόπτων ανθρώπων με τους οποίους αποφεύγει κανείς να συναντηθί τη νύχτα σ' ένα σκοτεινό κι' ερημο δρόμο...

Την πρώτη νύχτα λοιπόν, πίστεψα ότι οι μυστηριώδεις συγκατοικοί μου θα μ' αναγκάζανε να κυλιώ στο βούρκο, ή ότι θα όμοιους άξαφνα μέσα στη σοφίτα για να με κομίστουν με τα μαχαίρια τους. Τα ήμερώματα τέλος, όταν βγήκε πεία ο ήλιος, άπτην και τρέλλη από το φόβο μου, άπασα τους χαρτοφύλακές μου με τα σχέδια και τη βαλίτσα μου κι' έφυγα πανικόβλητη από εκείνη την πολυκατοικία των κακοποιών και των γυναικών του δρόμου... Τί έπρεπε τότε να κάνω; "Όλη η περιουσία μου ήταν πέντε λίρες... Έδωσα λοιπόν, δυο λίρες και νοίκιασα ένα φτωχικό δωμάτιο σε μια ήσυχη συνοικία και με τις άλλες τρεις πέρασα μια ολόκληρη έβδομαδα.

Είχα την έλπίδα ότι θα πουλούσα μερικά σχέδια κι' ότι σιγά σιγά θα καλύτερανα τη θέσι μου. Μά πέρασε ολόκληρη η εβδομάδα δίχως να μ' αρέσει να κερδίσω ούτε ένα σελλίνι. Και τότε, μπροστά στις μαυρές ημέρες που έβλεπα ότι θα ερχόντουσαν, συλλογίστηκα ότι το καλύτερο που είχα να κάνω ήταν να πέσω να πνιγώ στον Τάμεσι. Αυτή, όπως βλέπετε, ήταν η πιο κοινή ιδέα που είχα μέχρι σήμερα!... Έκείνο τον καιρό ωστόσο την εύρισα υπέροχη, γιατί μόνο η αυτοκτονία θα με λύτρωνε από τις στερήσεις και τη φτώχεια. Ήθελα όμως να πεθάνω με αξιοπρέπεια κι' αφού έβρινα με μια σοφή τέχνη το πρόσωπό μου, φόρεσα την καλύτερη τουαλέτα μου από τις τρεις που είχα κατορθώσει να σώσω από τη χρεοκοπία, κι' έπειτα τράβηξα για τη γέφυρα του Χάϊν Πάρκ για την απόφασιν να κάνω τη μοιραία βουτιά. Είχα φτάσει λοιπόν στα κάγκελλα κι' ετοιμαζόμουν να κάνω τη βλακεία να τα πηδήσω, όταν άξαφνα άκουσα από πίσω μου μια άδριχλη φωνή να λη γεμάτη θαυμασμό:

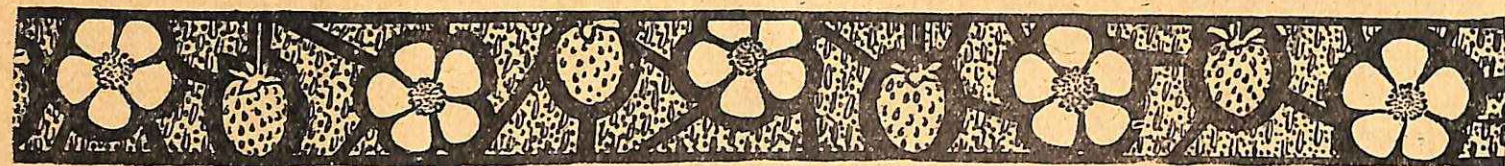
Τί όμορφη τουαλέτα!... Γύρισα περίεργη το κεφάλι και είδα ότι ήσαν δυο πόλισμα. "Ήσαν τότε κοντά μου, άρχισαν να μου κάνουν ένα σωρό φιλοσοφησεις κι' ύστερα με συνώδευσαν ως την έξοδο του πάρκου. Τη στιγμή όμως που μ' άποχαιρετούσαν, ο ένας άπ' αυτούς μου είπε:

— Προσέξτε, δεσποίνις, η τσάντα σας είναι άνοιχτή... Έβριξα λοιπόν μια ματιά στην τσάντα μου και φαντάζεστε την έκπληξη μου όταν είδα στο βάθος της ένα χαρτονόμισμα των είκοσι λιρών! Οι πόλισμα δεν με είχαν μόνο σώσει την τελευταία στιγμή! Με άνεχίζον ως το πιο όμορφο «μοντέλλο» της Ευρώπης και σήμερα κερδίζω 50 λίρες σε κάθε «πόζα» μου κι' είμαι όχι μόνο η πιο όμορφη, αλλά κι' η πιο ευτυχή μου άλλα... Ένα άπόγευμα συνάντησα τυχαίως το γυναικό Κόλμετ-Ντάτς, ο οποίος μόνο που δεν λιποθύμησε από τη χαρά του. Μου εξήγησε ότι ένα ολόκληρο μήνα είχε άναστατώσει το Λονδίνο για να μ' έβρει και να με γνωρίσει σε μια μεγάλη φίλη του την «μίσε» Λάουρα Κνάιτ, τη μόνη γυναίκα ζωγράφο που είναι μέλος της

Βασιλικής Ακαδημίας. Πήγαμε λοιπόν στο μεγάλο της κι' η «μίσε» Λάουρα Κνάιτ έμεινε τόσο γοητευμένη από την όμορφη μου, ώστε με παρεκάλεσε να «ποζάρω» για ένα μεγάλο ζωγραφικό πινάκι της... Κι' έτσι, από μια τυχαία συμπύκνωση και δίχως να το ζητήσω μόνη μου, έγινα «μοντέλλο»!

Ξέρετε τώρα την θαυματευτική επιτυχία της «μίσε» Κνάιτ, όταν έξετεθή στη «Χεμερινή Έκθεσις»; Όλοι τότε οι μεγάλοι ζωγράφοι μου ζήτησαν να «ποζάρω» και γι' αυτούς κι' έτσι τα «πορτραίτα» μου στολίζουν σήμερα όλα τα σαλόνια της Σίτυ και τα περισσότερα... Μου σεία της "Αγγλίας. Οι ζωγράφοι έχαναν την όμορφη μου διάσημη! Με άνεχίζον ως το πιο όμορφο «μοντέλλο» της Ευρώπης και σήμερα κερδίζω 50 λίρες σε κάθε «πόζα» μου κι' είμαι όχι μόνο η πιο όμορφη, αλλά κι' η πιο ευτυχή μου άλλα... Ένα άπόγευμα συνάντησα τυχαίως το γυναικό Κόλμετ-Ντάτς, ο οποίος μόνο που δεν λιποθύμησε από τη χαρά του. Μου εξήγησε ότι ένα ολόκληρο μήνα είχε άναστατώσει το Λονδίνο για να μ' έβρει και να με γνωρίσει σε μια μεγάλη φίλη του την «μίσε» Λάουρα Κνάιτ, τη μόνη γυναίκα ζωγράφο που είναι μέλος της

Αυτή λοιπόν είναι η ιστορία της περιφρομένης "Ελλην Μάγιο που έχει, από τη αλήθεια, όλες τις περιπέτειες ενός συναρπαστικού μυθιστορήματος.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΜΕ ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

(Τὰ κατορθώματα τοῦ περιφήμου Ἀμερικανοῦ ἀστυνομικοῦ Νικ Κάρτερ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Αὐτὸς εἶνε κατάλληλος! ψιθύρισε ὁ Λεμουάν καὶ προχωρώντας πρὸς τὸν ἱερέα, στάθηκε πλάι του.

— Συγγνώμην, αἰδεσιμώτατε, τοῦ εἶπε. Εἶμαι ξένος καὶ θέλω νὰ πάω στὴν Ἀγία Τριάδα.

— Ἀκριβῶς ἐκεῖ πηγαίνω κι' ἐγώ, τέκνον μου. Θέλετε νὰ με ἀκολουθήσετε;

— Ὁ, εὐχαριστῶ, αἰδεσιμώτατε! Πηγαίνετε γιὰ νὰ λειτουρήσετε;

— Ὁχι. Πηγαίνω νὰ παρακολουθῶ τὴν θεία λειτουργία. Δυστυχῶς εἶνε καιρὸς τώρα πού δὲν ἔκανα καμμιά ἱεροτελεστία.

— Γιατί;

— Γιατί δὲν ἔχω ἐξορία!

— Ἀ, τότε, πᾶτερ, βλέπω ὅτι εἶνε μιά θεία σύμπνοια πού σᾶς ἀντάμωσα. Γιατί, ἔρετε, πηγαίνω νὰ ζητήσω ἕνα ἱερέα νὰ με στεφανώσῃ. Ἐρχεσθε σεις; Θὰ σᾶς δώσω 100 δολάρια.

— Εὐχαριστῶς!

— Τότε, ἄς πᾶμε!

Ὅταν εἶδε ἡ Ρενὲ νὰ μπαίνουν μέσα στὸ δωμάτιο τῆς τὸν κηδεμόνα τῆς καὶ τὸν παπᾶ, δὲν ἔδειξε καμμιά ταραχή. Εἶχε πλήρη ἐμπιστοσύνη στὸν δυνατό προστάτη τῆς, πού τῆς ἔγραψε νὰ μὴ φοβάται.

— Ἦρθε, ἀγαπημένι μου, εἶπε ὁ «κηδεμών» στὴ Ρενὲ.

Καὶ ὁ Λεμουάν ὑποκλινόμενος μπροστὰ στὸν ἱερέα, εἶπε, συνιστώντας τὸν στὴ Ρενὲ.

— Ἀπὸ δὴ ὁ πᾶτερ...

— Κορέλλι! πρόσθεσε ὁ ἱερεὺς.

— Ἐπειτα, ὁ Λεμουάν συνιστώντας τὴν νῆα, εἶπε:

— Ἦ δεσποινὶς Λερούα...

— Ἀγαπητὰ μου τέκνα, εἶπε ὁ ἱερεὺς. Εἶμαι εὐτυχὴς πού θὰ εὐλογῶ τὸ γάμο δύο ἀνθρώπων πού ἀγαποῦνται!... Μοῦ δίνετε τὰ δαχτυλίδια;

Ὁ κηδεμὼν τῆς Ρενὲ ἔβγαλε ἀμέσως ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ζευγάρι δαχτυλίδια καὶ τὰ ἔδωσε στὸν ἱερέα Κορέλλι.

— Καλὰ, εἶπε ἐκείνος παίρνοντας τα, καὶ τώρα ἔχετε πρόχειρο λίγο κρασί κι' ἕνα ποτήρι.

Καὶ αὐτὰ ὑπῆρχαν, γιατί ὁ κηδεμὼν εἶχε προνοήσει γιὰ ὅλα.

Κατόπιν, ὁ ἱερεὺς ἄρχισε τὴν ἱεροτελεστία. Σὲ μιά στιγμή γύρισε πρὸς τὴ νύφη καὶ τὴ ρώτησε:

— Δέχεσθε τὸν Ἐρνέστο Λεμουάν ὡς σύζυγο;

Ἡ Ρενὲ σάπασε γιὰ μιά στιγμή. Κατόπιν θυμήθηκε τίς συστάσεις τοῦ Νικ Κάρτερ καὶ ἀπάντησε:

— Ναί!

— Ἐπειτα ὁ ἱερεὺς γύρισε πρὸς τὸν κηδεμόνα καὶ τὴν ρώτησε κι' αὐτόν:

— Καὶ σεις, Ἐρνέστε Λεμουάν, δέχεσθε τὴν δεσποινίδα Ρενὲ Λερούα ὡς σύζυγο;

— Ναί, ἀπάντησε ἐκείνος ἀδιστακτα.

Ὁ ἱερεὺς ὕψωσε τὰ χέρια του γιὰ νὰ εὐλογήσῃ τοὺς νεόνυμους, ἐνῶ ἡ νεαρὰ κόρη, ἡ ὁποία εἶχε ξεσπάσει σὲ λυγμούς, ἔκρυβε τὸ πρόσωπό τῆς μέσα στὰ χέρια τῆς.

Ὁ ἱερεὺς ἄλλαξε κατόπιν τὰ δαχτυλίδια καὶ εἶπε:

— Καὶ τώρα εἰστε ἀνὴρ καὶ γυνὴ Πιέτε ἐκ τοῦ ποτηρίου αὐτοῦ.

Καὶ γεμίζοντας μὲ κρασί τὸ ποτήρι, ἐπρόσθεσε στὸ Λεμουάν:

— Συγχαρεῖτε τὴ σύζυγό σας.

— Ἐκείνος γύρισε μὲ χαρὰ πρὸς τὴ Ρενὲ γιὰ νὰ τὴ φιλήσῃ. Ἡ νῆα ὅμως γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπο. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ταχὺ σὰν ἀστραπή, ὁ Κορέλλι ἔβγαλε ἀπὸ τὴ τσέπη του ἕνα φιαλίδιο κι' ἔρριψε στὸ κρασί δύο-τρεις σταγόνες ἀπὸ κάποιον ὕγρο, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανεὶς.

— Ἐπειτα πῆρε τὸ ποτήρι καὶ τεινόντάς το πρὸς τὸ γαμπρό, εἶπε:

— Πιέτε, παρακαλῶ!

Ὁ Λεμουάν πῆρε τὸ ποτήρι, κύταξε ἐκπληκτὸς τὸν ἱερέα καὶ εἶπε:

— Μὰ δὲν πρέπει νὰ πῇ πρῶτα ἡ νύφη;

— Πῶς φαίνασθε, κύριέ μου, ὅτι εἰστε ξένος! τοῦ ἀπάντησε ὁ ἱερεὺς. Στὴν Ἀμερική πῇ πρῶτα ὁ γαμπρός.

— Καλὰ! εἶπε τότε ὁ Λεμουάν καὶ, φέρνοντας τὸ πο-

τήρι στὰ χεῖλη του, ἤπιε μερικὲς ρουφηξιές.

— Ἐπειτα τὸ ἔδωσε στὴ Ρενὲ γιὰ νὰ πῇ κι' αὐτή.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ὁ ἱερεὺς Κορέλλι ἄρπαξε τὸ ποτήρι, τὸ πέταξε στὸ πάτωμα, ὅπου ἔγινε κομμάτια καὶ φώναξε:

— Φτάνει πειὰ αὐτὴ ἡ κωμῶδα!

Ἡ Ρενὲ ἀναγνώρισε τώρα τὴ φωνὴ τοῦ Νικ Κάρτερ κι' ἔβγαλε ἕνα χαρούμενο ἐπιφώνημα.

Συγχρόνως ὁ ψευτοἱερεὺς πέταξε τὸ ράσο του, τὴ γενειάδα του καὶ τὴν περούκα του.

Τότε ὁ κηδεμὼν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε συνέλθει ἀκόμα ἀπὸ τὴν κατάπληξί του, εἶπε μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπὸ ὀργή:

— Κύριε, τί σημαίνει ἡ προβολὴ αὐτὴ τῶν θεῶν;

Καὶ ὥρμησε κατὰ τοῦ ψευτοἱερέως, προσπαθώντας νὰ τὸν πιάσῃ ἀπὸ τὸ λαιμό. Ἀλλὰ ἐκείνος τοῦ κατάφερε ἕνα τρομερὸ χτύπημα ἀνάμεσα στὰ μάτια καὶ τοῦ φώναξε:

— Στὸ Νικ Κάρτερ δὲν περνοῦν αὐτὰ!

Ἀκούγοντας τὸ ὄνομα τοῦ διασημοῦ ἀστυνομικοῦ, ἡ μὲν Ρενὲ ἔβγαλε μιά κραυγὴ χαρᾶς, ἐνῶ ὁ Λεμουάν, κατὰχλωμος καὶ τρέμοντας, ρώτησε:

— Εἰστε ὁ Νικ Κάρτερ;

— Μάλιστα.

— Καί... καί... τί σκέφτεστε νὰ κάνετε τώρα; Ξαναρῶστε ὁ Λεμουάν μὲ φωνὴ γεμάτη ἀγωνία.

— Αὐτὸ, φιλαράκο μου, δὲν σ' ἐνδιαφέρει, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Πρὸς τὸ παρόν, θὰ περιμένα ἐδῶ νὰ δῶ τὴν ἐνέργειά τοῦ ναρκωτικοῦ πού ἔριξα μέσα στὸ κρασί σου.

— Ἀλήθεια; τραύλισε ὁ Λε-

μουάν. Ζαλλίζομαι... Νοιώθω ἄσχημα τὸν ἑαυτό μου...

— Χαίρω πολύ, εἶπε ὁ Νικ Κάρτερ. Ἀλλὰ, γιὰ νὰ σὲ καθουχάσω, σοῦ λέω ὅτι δὲν θὰ πεθάνῃς. Μετὰ ἔξη-ἑφτά ὥρες θ' ἀνακτήσῃς καὶ πάλι τίς αἰσθήσεις σου. Ἡ μόνη συνέπεια τοῦ ναρκωτικοῦ αὐτοῦ εἶνε ὕπνος καὶ δυνατός πονοκέφαλος.

Μὰ ὁ Λεμουάν δὲν τοῦ ἀπάντησε.

Σωριάστηκε σὲ μιά καρέκλα, ἔγειρε τὸ κεφάλι του πίσω κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του.

Ὁ Νικ Κάρτερ, ὅταν βεβαιώθηκε πὺς ἀποκοιμήθηκε, γύρισε πρὸς τὴ Ρενὲ καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐπὶ ἑφτά ὥρες, θὰ εἰμαστε ἀπηλλαγμένοι ἀπ' αὐτόν. Τώρα, ἔλατε μαζί μου, δεσποινίς...

Βγήκαν μαζί κι' οἱ δύο ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ μπήκαν μαζί σ' ἕν' ἀμάξι. Ἡ νῆα, κλαίγοντας ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, θέλησε νὰ τοῦ φιλήσῃ τὸ χέρι.

— Πῶς θὰ μπορέσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω; ψιθύρισε.

— Δὲν εἶνε καμμιά ἀνάγκη νὰ μ' εὐχαριστήσετε, τῆς ἀπάντησε ὁ Κάρτερ. Φτάνει πού μπορῶ νὰ σᾶς βοηθῶ.

— Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, εἶπε ἔπειτα, ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ἡ Ρενὲ, πὺς ἔγρατε ὅτι ἦμουν φυλακισμένη μέσα στὸ δωμάτιο καὶ πὺς ἀκούσατε τὴ συνομιλία μου μὲ τὸν Λεμουάν.

— Σᾶς εἶχα ὑποσχεθῇ, δεσποινίς, ἀπάντησε ὁ Νικ Κάρτερ, νὰ παρακολουθῶ τὸν κηδεμόνα σας. Εἶχα μεταμφιεσθῇ κι' εἶχα πάρει μαζί μου ἕνα μικρὸ γυμνασιμενὸν πῆχό μου. Μπήκα στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ σας ἀπὸ τὴν ἐισόδου τῆς ὑπηρεσίας. Μολονότι ὁ κηδεμὼν σας εἶχε τὴν πρόνοια νὰ διαλέξῃ τὸ δωμάτιο στὸ ἐπάνω πάτωμα, μὲ παράθυρα πρὸς τὴν αὐλὴ, ἐν τούτοις δὲν πρόσεξε νὰ τὰ κλείσῃ ὅλα κι' ἄφησε ἕνα ἀνοιχτό...

Ἀπὸ τὸ παράθυρο αὐτὸ ἀκριβῶς, περνοῦσε ἕνα μεγάλο λούκι. Σκαρφάλωσα λοιπὸν ἀπάνω, τὰ ἀκούσα ὅλα κι' ἀπὸ κεῖ σᾶς ἔστειλα τὸν πίθηκό μου...

— Ἀλήθεια;

— Αὐτὸ, φιλαράκο μου, δὲν σ' ἐνδιαφέρει, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Πρὸς τὸ παρόν, θὰ περιμένα ἐδῶ νὰ δῶ τὴν ἐνέργειά τοῦ ναρκωτικοῦ πού ἔριξα μέσα στὸ κρασί σου.

— Ἀλήθεια; τραύλισε ὁ Λε-

μουάν.

— Αὐτὸ, φιλαράκο μου, δὲν σ' ἐνδιαφέρει, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Πρὸς τὸ παρόν, θὰ περιμένα ἐδῶ νὰ δῶ τὴν ἐνέργειά τοῦ ναρκωτικοῦ πού ἔριξα μέσα στὸ κρασί σου.

— Ἀλήθεια; τραύλισε ὁ Λε-

μουάν.

— Αὐτὸ, φιλαράκο μου, δὲν σ' ἐνδιαφέρει, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Πρὸς τὸ παρόν, θὰ περιμένα ἐδῶ νὰ δῶ τὴν ἐνέργειά τοῦ ναρκωτικοῦ πού ἔριξα μέσα στὸ κρασί σου.

— Ἀλήθεια; τραύλισε ὁ Λε-

μουάν.

— Αὐτὸ, φιλαράκο μου, δὲν σ' ἐνδιαφέρει, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Πρὸς τὸ παρόν, θὰ περιμένα ἐδῶ νὰ δῶ τὴν ἐνέργειά τοῦ ναρκωτικοῦ πού ἔριξα μέσα στὸ κρασί σου.

— Ἀλήθεια; τραύλισε ὁ Λε-

μουάν.

— Αὐτὸ, φιλαράκο μου, δὲν σ' ἐνδιαφέρει, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Πρὸς τὸ παρόν, θὰ περιμένα ἐδῶ νὰ δῶ τὴν ἐνέργειά τοῦ ναρκωτικοῦ πού ἔριξα μέσα στὸ κρασί σου.

— Ἀλήθεια; τραύλισε ὁ Λε-

μουάν.

— Αὐτὸ, φιλαράκο μου, δὲν σ' ἐνδιαφέρει, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Πρὸς τὸ παρόν, θὰ περιμένα ἐδῶ νὰ δῶ τὴν ἐνέργειά τοῦ ναρκωτικοῦ πού ἔριξα μέσα στὸ κρασί σου.

Κατόπιν ὁ Νικ Κάρτερ ἀποχαίρεται τὴ Ρενὲ, ἀφοῦ προηγουμένως τῆς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ πῆγαινε νὰ τὴν βλέπῃ συχνά καὶ νὰ τὴν πληροφοροῦν γιὰ τὸν ἀδελφό τῆς, ἂν τυχὸν καὶ μάθαινε τίποτε...

Μιὰ ἀπὸ τίς ἡμέρες ἐκεῖνες, παρουσιάστηκε στάγραφειά τοῦ Οἴκου Τίφανυ, ἕνας νέος, ὀνομαζόμενος Ρενὸ Μπέρνκερ, ὁ ὁποῖος ζητοῦσε ἐργασία. Ὅταν δὲ τοῦ εἶπαν ὅτι δὲν ὑπάρχει θέσις κενή, ἐκείνος ζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν ἴδιο τὸν κ. Τίφανυ. Τὸν εἶδε πράγματι καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνομιλίας αὐτῆς ἦταν νὰ προσληφθῇ ὁ Μπέρνκερ ὡς ἱχνογράφος καὶ σχεδιαστής κοσμημάτων.

Ὁ Μπέρνκερ, ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς βδομάδες μετὰ τὴν πρόσληψί του, εἶχε κερδίσει τὴν ἐμπιστοσύνη ἁπλῶν τῶν συναδέλφων του. Ἦταν προικισμένος μὲ ξεχωριστὴ ἰδιοφυΐα κι' ἔκανε τὴ δουλειά του περιφημα.

Μεταξὺ τῶν ὑπάλληλων τοῦ Οἴκου Τίφανυ, ἦταν κι' ἕνας νέος ὡς εἰκοσιδύο χρόνων, ὁ Μᾶξ Χέλκς, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Μπέρνκερ, εὐθὺς ἀπὸ ἀρχῆς εἶχε συνδεθῇ φιλικότητα. Ἐνα βράδυ, μόλις τελείωσαν τὴ δουλειά τους, ὁ Μπέρνκερ εἶπε στὸ Μᾶξ:

— Μᾶξ, κερνάω ἀπόψε!

Βγήκαν ἀπὸ τὸ γραφεῖο τους καὶ πῆγαν σ' ἕνα ζυθοπωλεῖο. Ἐκεῖ, κάθισαν καὶ παραγγείλαν μιά μπουτίλια κρασί.

Ἀρχισαν νὰ πίνουν κουβεντιάζοντας συγχρόνως γιὰ τὴ δουλειά τους. Σὲ μιά στιγμή, ὁ Μπέρνκερ εἶπε:

— Εἶν' ἐπικίνδυνο νὰ παίρνῃ ὁ κ. Τίφανυ στὴν ὑπηρεσία του ἀνθρώπους πού δὲν τοὺς ξέρει. Μπορεῖ νὰ συμβῇ τίποτε δυσάρεστο.

— Ἀ, μὰ! ἔκανε ὁ Μᾶξ Χέλκς. Δὲν τὸ φαντάζομαι αὐτό...

— Καὶ ἡ ἱστορία τῶν διαμαντιῶν πού ἐξαφανίστηκαν; Αὐτὸ εἶνε μιά ἑξαιρέσις καὶ δὲν ἔχει καμμιά σχέση μὲ τὸ προσωπικό, τὸ ὁποῖο εἶνε ἠθικώτατο...

— Καὶ ὅμως πρὸ ὀλίγου κατορῶ ἐξαφανίστηκε κάποιος ἀπὸ τὸ προσωπικό...

— Θὰ ἐννοῆς, χωρὶς ἄλλο, τὸ Ροζέ Λερούα, ὁ ὁποῖος πρὸ ἔξη περὶπου μηνῶν ἔπαψε ἀδικαιολογητῶς νὰ ἔρχεται στὸ κατάστημα. Ἐν τούτοις ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας νέος ἡσυχος καὶ τίμιος καὶ ὅτι κερδίσει τὸ ἔδινε στὸν κηδεμόνα του; ἔκανε ὁ Μπέρνκερ.

— Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ Μᾶξ. Πολλὲς φορὲς μάλιστα, ὁ Λερούα μὲ παραπονιόταν ὅτι ὁ κηδεμὼν του τὸν κακομεταχειρίζεται κι' ὅτι τοῦ ἐπαίρνε ὅλα του τὰ χρήματα. Πράγματι, ὁ φτωχὸς δὲν εἶχε ποτέ του πεντάρα. Μόνο, κατὰ τίς τελευταῖες ἡμέρες, μὲ ἔλεγε ὅτι εἶχε πειὰ χρήματα...

— Καὶ σᾶς εἶπε πού τὰ βρήκε; ρώτησε ὁ Μπέρνκερ.

Ὁ Μᾶξ δὲν ἀπάντησε στὴν ἀρχὴ τίποτε. Φαινόταν κάπως μπερδεμένος. Στὸ τέλος εἶπε:

— Δὲν ξέρω ἂν πρέπει νὰ

μιλήσω...

Ὁ Μπέρνκερ, γέμισε τὰ ποτήρια, τσοῦγκρισε τὸ ποτήρι του μὲ τὸ ποτήρι τοῦ Μᾶξ καὶ εἶπε:

— Στὴν ὑγεία σου! Νόμιζα ὅτι εἴμαστε φίλοι, ἀλλὰ βλέπω ὅτι μοῦ κρύβεσαι...

— ἔχεις τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ τίποτε ἀπ' ὅσα θὰ μοῦ πῇς...

— Σοῦ ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὴ δυσπιστία μου, εἶπε ὁ Μᾶξ. Ἀκούω λοιπὸν. Ὁ Λερούα, ὅταν τὸν ρώτησα πὺς ἔγινε ἔτσι ἐξαφνικὰ πλούσιος, μοῦ εἶπε ὅτι μιά μέρα πού ὁ κηδεμὼν του ἦταν λίγο πτωχός, ἄφησε στὸ δωμάτιό του ἕνα βιβλίο μὲ τσέκ. Ὁ Ροζέ ἐπωφεληθῆκε τότε τῆς ευκαιρίας καὶ πλαστογραφώντας τὴν ὑπογραφή τοῦ κηδεμόνου του, κατάρθωσε ν' ἀποσύρῃ ἀπὸ τὴν Τράπεζα πεντακόσια δολάρια. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂν γνώριζες τὸ Ροζέ καὶ τίς σχέσεις του μὲ τὸν κηδεμόνα του δὲν θὰ τὸν κατηγοροῦσες καθόλου γιὰ τὴν πράξι τοῦ αὐτοῦ.

— Πότε ἔγινε αὐτό; ρώτησε ὁ Μπέρνκερ.

— Λίγο καιρὸ προτοῦ ὁ Ροζέ παραιτήθη ἀπὸ τὴν ἐργασία του, πρὸ 7 περὶπου μηνῶν.

— Ξαναεἶδες τὸ Ροζέ ἀπὸ τότε;

— Ναί, τὸν συνάντησα μιά μέρα στὸ δρόμο καὶ μοῦ φάνη-

κε πάλι καταβεβλημένος. Ὅταν τὸν γάτησα τὴν ἀπάντησε μὲ τὸ ζήτημα τοῦ τσέκ, μοῦ ἀπάντησε ὅτι ὁ θεῖος του ἀνακάλεσε τὴν κλοπὴ κι' ὅτι ἀπὸ τότε ὁ Ροζέ εἶχε χάσει τὴν ἡσυχία του, γιατί ἂμα δὲν ἔκανε ὅτι ἀπαίτησε ὁ κηδεμὼν του, ἐκείνος τὸν ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ τὸν καταγγελλοῦ στὴν ἀστυνομία.

Οἱ δύο ὑπάλληλοι τοῦ Οἴκου Τίφανυ μίλησαν ἀκόμα λίγη ὥρα κι' ἔπειτα χωρίστηκαν. Ὁ Μᾶξ Χέλκς ἔξαγύρισε στὸ σπίτι του καὶ ὁ Μπέρνκερ στὸ μέγαρο τοῦ Νικ Κάρτερ. Ἀνοίξε τὴν πόρτα σὰν νοικοκύρης, μῆκε μέσα, τράβηξε στὸ διαμέρισμά του ἀστυνομικὸ κι' ἐκεῖ γδύθηκε, γιατί δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Νικ Κάρτερ.

Μοῦ φαίνεται, ψιθύρισε, ὅτι ἡ ἐξαφάνισις τοῦ Ροζέ συνδέεται μὲ τὴν κλοπὴ τῶν διαμαντιῶν. Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία ὅτι ὁ παλιανθρώπος αὐτὸς ὁ Λεμουάν, ἔκανε ἐπὶ τῆς δουλειᾶς τοῦ βιβλίου μὲ τὸ τσέκ γιὰ νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ευκαιρίας ὁ Ροζέ. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἤθελε νὰ τὸν ἐξ-

ὑπὸ τὴν ἐξουσία του, πράγμα πού τὸ πέτυχε. Ὡστε δὲν εἶνε καθόλου ἀπίθανο νὰ ἐξανάρκασε ὁ Λεμουάν τὸ Ροζέ νὰ διαπράξῃ τὴν κλοπὴ τῶν διαμαντιῶν.

Μὲ τὴ σκέψι αὐτῇ, ὁ ἀστυνομικὸς ἀναπήδησε στὸ καθισμά του.

— Διάβολε! ψιθύρισε. Ἄν τὰ πράγματα εἴν' ἔτσι, τότε τί κάθομαι ἐδῶ.

— Ἐπειτ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ, ὁ Νικ Κάρτερ χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ ὕπ' ἀριθ. 15 σπιτιοῦ τῆς οδοῦ Χούστον.

— Ποιὸς εἶνε; ἀκούστηκε μιά φωνὴ ἀπὸ μέσα. Ἐμπρός!

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ὁ Κάρτερ βρισκόταν στὸ δωμάτιο τοῦ Μᾶξ Χέλκς.

— Συγχωρεῖτε με, τοῦ εἶπε, γιατί σᾶς ἐνοχλῶ τόσο ἀργά, ἀλλὰ πρόκειται γιὰ μιά πολύ σπουδαία ὑπόθεσις. Εἶμαι ὁ ἀστυνομικ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— «Η αλήθεια φαίνεται συχνά απίστευτη...» απάντησε ο Βόλτον. «Αποταθήτε, όμως, στον ίδιο το σέρ Ροβέρτο να σας δώσει περισσότερες πληροφορίες...»

Ο Βόλτον κούνησε καταφακτικά το κεφάλι του, χωρίς να πη λέει.

— «Καί ξέρετε γιατί θέλησε να με σκοτώσει ο σέρ Βάλντεν; συνέχισε ο Βόλτον. «Επειδή δεν ήθελα να προδώσω τα μυστικά του μακαρίτη του πατέρα σας, του ευγενεστάτου λόρδου 'Ασμπουρτον!»

— «Δεν μπορώ να πιστέψω στ' αυτιά μου! 'Ανέκραξε ο Ρογύρος. Μου φαίνεται πως όνειρεύομαι. Γιατί δεν προσπαθήτε, σέρ Βάλντεν, ν' αναίρεσετε αυτή την κατηγορία;»

— «Γιατί ο Βόλτον σας είπε δλν την αλήθεια! ψιθύρισε ο σέρ Ροβέρτος.

— «Στ' αλήθεια λοιπόν θελήσατε να τον σκοτώσετε;»

— «Μάλιστα, επειδή δεν ήθελα να του ανακοινώσω τη σημασία του σημαδιού που έχετε στον ώμο...»

— «Θέε μου! είπε τότε ο Ρογύρος, γελώντας. Στοιχηματίζω ότι ο σέρ Ροβέρτος με πέρασε για τσιγγάνο.»

— «Ακριβώς! απάντησε ο Βόλτον.

«Η γαλήνη του γιατρού και το χαμόγελο του κανον το σέρ Βάλντεν να χάσει και τα τελευταία υπολείμματα της ψυχραιμίας του.»

— «Μπορείτε να είσθε βέβαιος, αγαπητέ μου φίλε, —είπε ο Ρογύρος, καρφώνοντας στο Βάλντεν ένα βλεμματικό ελκίωμα γυναικείου — ότι είμαι γιος του λόρδου 'Ασμπουρτον.»

— «Ωρκίσθηκα, παλιέ μου φίλε, στο λόρδο 'Ασμπουρτον, συνέχισε ο γιατρός, να μη φανερώσω το μυστικό αυτό παρά μονάχα όταν θα εύρισκα ένα μέσον να εξαφανίσω από τον ώμο του γιουό του το καταραμένο το σημάδι. Και το μέσο αυτό το βρήκα επί τέλους. 'Από τη στιγμή αυτή, λύνεται ο όρκος μου — και μπο-

ρώ να μιλήσω χωρίς τον παραμικρό δισταγμό.»

Ο σέρ Ρομπέρτ ένοιωσε να φεύγει από το στήθος του ένα μεγάλο βάρος.

Σε λίγο ο Βόλτον αφηγήθηκε στο Βάλντεν την ίδια ιστορία που είχε, πριν από δύο μέρες, και στο Ρογύρο, ενώ ο σέρ Ρομπέρτ τον άκουγε αχόρταγα.

— «Θα με συχωρέσετε ποτέ, λόρδε, για τις άδικες και τερατώδεις υποψίες μου; ψιθύρισε ο σέρ Ροβέρτος όταν ο Βόλτον τελείωσε την αφήγησή του.»

Ο Ρογύρος, αντί ν' απαντήσει, απλώσε το χέρι του στο γηγάλο βάρος.

«Η μίς 'Ελλεν, καθισμένη μπρός στον καθρέφτη του μπουτιού της, χαμογέλουσε μ' αυταρέσκεια.

— «Ο έντιμος θεός μου, ο σέρ Βάλντεν, — έλεγε με τον νού της, — πήγε σήμερα το πρωί να δει το λόρδο Ρογύρο. Είμαι πολύ περίεργη να μάθω τί του είπε. Φαντάζομαι τη σκηνή. 'Ο λαμπρός θεός μου θα χτύπησε την πόρτα του μεγάρου του Ρογύρου, θα είχε στον ύπρητή τ' όνομά του με δλους τους τίτλους του και όταν θα παρουσιάστηκε μπρός στον οικοδεσπότη, θα του είπε: «Αγαπητέ μου μαρκήσιε, ήμουν φι-

λος του πατέρα σας και μ' αυτό το δικαίωμα, έρχομαι να σας ρωτήσω τώρα αν είστε 'Ατσιγγανός, ένα νόθο παιδί δηλαδή του μαρκησιού 'Ασμπουρτον και μιας τυχαίας 'Ατσιγγανας φιληνάδας του.»

«Αν συμβαίνει αυτό, θα σας παρακαλούσα να συλλογιστήτε ότι ο μαρκήσιος άφησε ένα γιοιό νόμιμο κι' ότι είναι όρθο να του αποδώσετε τον τίτλο του και την περιουσία του.»

Σ' όλη αυτή τη μαρτυρία ο σέρ Βάλντεν θα του άπαντησε μ' αφέλεια επαναλαμβάνοντας του την ήλιθια ιστορία που κατασκεύασαν ο Ζάν ντε Φράνς κι' ο γιατρός Βόλτον.

«Η μίς 'Ελλεν, χωρίς άλλος μυρίζοντα τα γεγονότα γιατί, ενώ έλεγε αυτό το μονόλογο, ή πόρτα χτύπησε κι' ύστερ' από μία στιγμή μπήκε μέσα ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν. 'Η έκφραση του βαρωνέτου ήταν αξιοσημείωτη. 'Η μίς 'Ελλεν τον κύτταξε με την άκρη του ματιού της και μουρμούρισε: «Μάντεψα, φαίνεται, σωστά.»

«Επειτα πρόσθεσε δυνατά: — Καλημέρα, αγαπητέ μου θεϊέ. 'Από ποζ έρχεστε τόσο πρωί;»

— «Από το μέγαρο του μαρκησιού 'Ασμπουρτον.

— Του 'Ατσιγγανού; έκανε ή 'Ελλεν ψευτοκοκκινίζοντας για να δικαιολογήσει τη γνώ-

μη που είχε ο θεός της ότι αγαπούσε το Ρογύρο.

Ο σέρ Ροβέρτος κύτταξε την ανεψιά του μ' ένα είδος οδυνηράς έκπληξης και της άπαντησε:

— «Αλλοίμονο! 'Ο Λιονέλ δεν θα γίνει ποτέ μαρκήσιος του 'Ασμπουρτον!»

«Η μίς 'Ελλεν θεώρησε σωστό να ξεφωνήσει ξαφνιασμένη. Τότε ο σέρ Βάλντεν της έπιασε το χέρι, την κύτταξε με συγκίνηση και της είπε:

— «Γελαστήκαμε, παιδί μου... 'Ο μαρκήσιος Ρογύρος είναι ο νόμιμος γιοιός του λόρδου 'Ασμπουρτον.

— Νομίζετε, θεϊέ μου; — Είμαι βέβαιος γι' αυτό.

— Μά... το σημάδι.

— «Α! έκανε ο σέρ Ροβέρτος. 'Ακριβώς αυτό το σημάδι μ' έτάραξε επί μερικές βδομάδες και μ' έκανε να πιστέψω ότι ο Ρογύρος ήταν 'Ατσιγγανός.»

— Και τώρα;

— Τώρα δεν το πιστεύω πια. 'Η μίς 'Ελλεν άφησε να γλυστρήσει στα χείλη της ένα ειρωνικό χαμόγελο και είπε:

— «Δεν θα το πιστεύετε ως τη στιγμή που θα σας αποδείξουν ότι παίχτηκε εις βάρος σας μία κωμωδία.»

Αυτά τα λόγια που είπώθηκαν ψυχρά και με τόνο πεποιθής, έκαναν το σέρ Ροβέρτο να τραβηχτεί ένα βήμα πίσω.

Τρελάθηκες, είπε.

Μά ή μίς 'Ελλεν, αντί να του άπαντήσει, τον ρώτησε:

— Και πως σας εξήγησαν την προέλευσι του σημαδιού;

— «Α, θα δεις, τώρα...»

Και θέλησε να της επαναλάβει την ιστορία που είχε άκουσει πρόσφατα ολόγυι. 'Η μίς 'Ελλεν όμως τον σταμάτησε με μία χειρονομία και του είπε:

— Είπε περιττό. Ξέρω καλά την ιστορία αυτή όσο και σεις. Την επινόησε κάποιος Ζάν ντε Φράνς.

— 'Ο Ζάν ντε Φράνς! έπανέλαβε ο σέρ Ροβέρτος, στον οποίο αυτό τ' όνομα έα- νάφερε μία παλαιά

μηνυση.

— Ναι, θεϊέ μου, ο βασιλεύς των 'Ατσιγγάνων, ο αδελφός της Κυνθίας της παλιάς φιλενάδας του μαρκησιού 'Ασμπουρτον και πραγματικής μητέρας του Ρογύρου.

Ο σέρ Ροβέρτος, καθώς άκουσε αυτά τα λόγια, ένοιωσε κρφο ιδρώτα να του λούζει το μέτωπο. 'Η μίς 'Ελλεν έν τω μεταξύ εξακολούθησε:

— Ξέρω... Σας είπαν πως όταν ο Ρογύρος ήταν μικρός τον έκλεψαν οι 'Ατσιγγανοί και του έκαναν αυτό το σημάδι.

— Μά πως τα ξέρεις αυτά, παιδί μου; φώναξε τότε κατάπληκτος.

«Ενα χαμόγελο άπ' αυτά που φανερώνουν την ανώτερη γυναικεία φάνηκε τότε στα χείλη της μίς 'Ελλεν.

— «Άκουσε, καλέ και λαμπρέ μου θεϊέ, του έλεγε. 'Αν και σπρωγμένοι από διαφορετικές άφορμές, επιδιώκουμε κι' οι δύο μας τον ίδιο σκοπό. Θέλετε να δειτε το Λιονέλ, το μόνο νόμιμο γιοιό του μαρκησιού 'Ασμπουρτον, να γίνει μαρκήσιος και πατρίκιος της 'Αγγλίας.

— Μά επί τέλους, φώναξε ο σέρ Ροβέρτος πνιγμένος άπ' την άμφιβολία, αν ή ιστορία αυτή είναι αληθινή;

— Είπε ψευδώς... Καί αναλαμβάνω εγώ να σας το αποδείξω.

— Έσθ; — Ναι, αλλά υπό ένα όρο, αγαπητέ μου θεϊέ.

— Ποιόν;

— «Οτι θα μου άφήσετε κάθε ελευθερία δράσεως.

— Για πόσο, καιρό;

— Σας ζητάω τρεις ήμερες το πολύ ή είκοσιτέσσερες ώρες το λιγότερο για να σας αποδείξω ότι ο Ρογύρος όνομάζεται 'Αμρι, ότι είναι γιοιός της άτσιγγανας Κυνθίας και γιό να εξαναγκάσω την τελευταία να το όμολογήσει.

— Θα το κάνης αυτό;

— Ναι, αν δεχθώτε ν' αλλάξουμε τους ρόλους μας.

— Δηλαδή;

— «Δηλαδή από δω και στο εξής εγώ θα διατάζω και σεις θα με υπακούετε τυφλά χωρίς να μου ζητάτε καμιά εξήγηση.

— «Έστω. Δέχομαι...»

Και έν πρώτοι, είπε ή μίς 'Ελλεν θέλω να μου βρήτε δυό άνδρες, οι όποιοι θα μπερσουν να κάνουν απόψε μία άπαγωγή.

Ο σέρ Ροβέρτος, άκούοντας τα λόγια αυτά, κύτταξε ή μίς 'Ελλεν με βαθιά κατάπληξη.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Κύριε μαρκήσιε, είπε ο Ζάν ντε Φράνς, αυτή τη στιγμή ο θάνατος πέρασε πλάι σας...

ανάμνησι.

— Ναι, θεϊέ μου, ο βασιλεύς των 'Ατσιγγάνων, ο αδελφός της Κυνθίας της παλιάς φιλενάδας του μαρκησιού 'Ασμπουρτον και πραγματικής μητέρας του Ρογύρου.

Ο σέρ Ροβέρτος, καθώς άκουσε αυτά τα λόγια, ένοιωσε κρφο ιδρώτα να του λούζει το μέτωπο. 'Η μίς 'Ελλεν έν τω μεταξύ εξακολούθησε:

— Ξέρω... Σας είπαν πως όταν ο Ρογύρος ήταν μικρός τον έκλεψαν οι 'Ατσιγγανοί και του έκαναν αυτό το σημάδι.

— Μά πως τα ξέρεις αυτά, παιδί μου; φώναξε τότε κατάπληκτος.

«Ενα χαμόγελο άπ' αυτά που φανερώνουν την ανώτερη γυναικεία φάνηκε τότε στα χείλη της μίς 'Ελλεν.

— «Άκουσε, καλέ και λαμπρέ μου θεϊέ, του έλεγε. 'Αν και σπρωγμένοι από διαφορετικές άφορμές, επιδιώκουμε κι' οι δύο μας τον ίδιο σκοπό. Θέλετε να δειτε το Λιονέλ, το μόνο νόμιμο γιοιό του μαρκησιού 'Ασμπουρτον, να γίνει μαρκήσιος και πατρίκιος της 'Αγγλίας.

— Μά επί τέλους, φώναξε ο σέρ Ροβέρτος πνιγμένος άπ' την άμφιβολία, αν ή ιστορία αυτή είναι αληθινή;

— Είπε ψευδώς... Καί αναλαμβάνω εγώ να σας το αποδείξω.

— Έσθ; — Ναι, αλλά υπό ένα όρο, αγαπητέ μου θεϊέ.

— Ποιόν;

— «Οτι θα μου άφήσετε κάθε ελευθερία δράσεως.

— Για πόσο, καιρό;

— Σας ζητάω τρεις ήμερες το πολύ ή είκοσιτέσσερες ώρες το λιγότερο για να σας αποδείξω ότι ο Ρογύρος όνομάζεται 'Αμρι, ότι είναι γιοιός της άτσιγγανας Κυνθίας και γιό να εξαναγκάσω την τελευταία να το όμολογήσει.

— Θα το κάνης αυτό;

— Ναι, αν δεχθώτε ν' αλλάξουμε τους ρόλους μας.

— Δηλαδή;

— «Δηλαδή από δω και στο εξής εγώ θα διατάζω και σεις θα με υπακούετε τυφλά χωρίς να μου ζητάτε καμιά εξήγηση.

— «Έστω. Δέχομαι...»

Και έν πρώτοι, είπε ή μίς 'Ελλεν θέλω να μου βρήτε δυό άνδρες, οι όποιοι θα μπερσουν να κάνουν απόψε μία άπαγωγή.

Ο σέρ Ροβέρτος, άκούοντας τα λόγια αυτά, κύτταξε ή μίς 'Ελλεν με βαθιά κατάπληξη.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

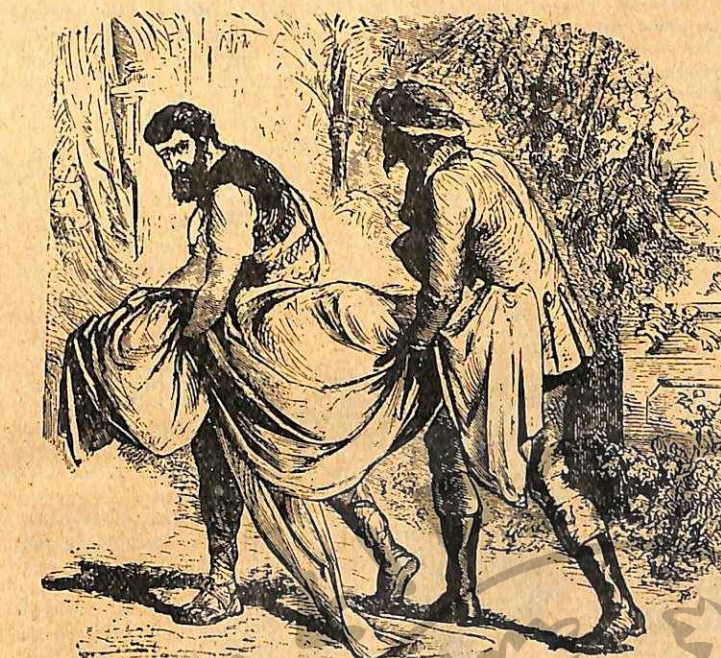
— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

— Λημονήσατε λοιπόν την άπαγωγή μου; του έλεγε τότε έκτακτος.

Οι δυό ύπηρέτες μετέφεραν την Κυνθία.

σκοτωθή στη μονομαχία αυτή, γιατί του είχαν πουλήσει επίτηδες ένα σπαθί που θα συντριβόταν σαν γυαλί. 'Ενας άνθρως παρυσιάστηκε τότε στο μέγαρο του μαρκησιού την ώρα που σεις και ο Λιονέλ γευματίζατε μαζί του. 'Ο άνθρως αυτός άλλαξε το σπαθί του Ρογύρου και του δίδαξε το τρομερό χτύπημα χωρίς στο όποιο σκότωσε το λοχαγό. 'Ο άνθρως αυτός ήταν πάλι ή Ζάν ντε Φράνς.

— Μά αυτός ο άνθρως είναι ένας δαίμονας! φώναξε ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν.

— 'Ισως, του άπάντησε ή μίς 'Ελλεν. Μά είναι και ο καλός άγγελος του Ρογύρου, γιατί τον έσωσε και στην 'Αμερική και τον βοηθάει παντού και πάντοτε.

— Όστε ο Ρογύρος είναι συννεόχος του; Όστε ξέρει τη μυστική του καταγωγή;

— Όχι. 'Ο Ρογύρος πιστεύει πραγματικά ότι είναι νόμιμος γιοιός του μαρκησιού 'Ασμπουρ- νομα;

τον. — Τότε θα μπορούσαμε να τον κάνουμε να μάθη την αλήθεια.

— Είπε δύσκολο αυτό, άπάντησε ή μίς 'Ελλεν, γιατί όσοι βρίσκονται υπό την επίδρασι του Ζάν ντε Φράνς δεν πιστεύουν παρά μόνο σ' αυτόν...

Μά σε λίγο έπρόσθεσε: — 'Η σε μένα.

— Σ' έμένα; έκανε ο σέρ Ροβέρτος ξαφνιασμένος.

— Ναι. Όπως ξέρετε, ο Ρογύρος μ' αγαπάει σαν τρελλός και νοιώθω τον έαυτό μου άρκετά δυνατό για να τ'ά βάλω με το Ζάν ντε Φράνς.

Καί, καθώς ο σέρ Ροβέρτος την κύτταζε κι' αναρωτιόταν μήπως όνειρεύεται, ή μίς 'Ελλεν συνέχισε:

— Θεϊέ μου, αν μ' αφήσετε να δράσω, θα πετύχω το σκοπό σας και θα κατεβάσω το Ρογύρο από την έδρα του του πατρίκιου. 'Ο Λιονέλ τότε θα τον διαδεχτεί άθρόυβα στον τίτλο του και την περιουσία του.

— Μά, ρώτησε ο σέρ Ροβέρτος, ο Ρογύρος τί θ' άπογίνη;

— Καί, καθώς ο σέρ Ροβέρτος την κύτταζε κι' αναρωτιόταν μήπως όνειρεύεται, ή μίς 'Ελλεν συνέχισε:

— Θεϊέ μου, αν μ' αφήσετε να δράσω, θα πετύχω το σκοπό σας και θα κατεβάσω το Ρογύρο από την έδρα του του πατρίκιου. 'Ο Λιονέλ τότε θα τον διαδεχτεί άθρόυβα στον τίτλο του και την περιουσία του.

— Μά, ρώτησε ο σέρ Ροβέρτος, ο Ρογύρος τί θ' άπογίνη;

— Καί, καθώς ο σέρ Ροβέρτος την κύτταζε κι' αναρωτιόταν μήπως όνειρεύεται, ή μίς 'Ελλεν συνέχισε:

— Θεϊέ μου, αν μ' αφήσετε να δράσω, θα πετύχω το σκοπό σας και θα κατεβάσω το Ρογύρο από την έδρα του του πατρίκιου. 'Ο Λιονέλ τότε θα τον διαδεχτεί άθρόυβα στον τίτλο του και την περιουσία του.

— Μά, ρώτησε ο σέρ Ροβέρτος, ο Ρογύρος τί θ' άπογίνη;

— Καί, καθώς ο σέρ Ροβέρτος την κύτταζε κι' αναρωτιόταν μήπως όνειρεύεται, ή μίς 'Ελλεν συνέχισε:

— Θεϊέ μου, αν μ' αφήσετε να δράσω, θα πετύχω το σκοπό σας και θα κατεβάσω το Ρογύρο από την έδρα του του πατρίκιου. 'Ο Λιονέλ τότε θα τον διαδεχτεί άθρόυβα στον τίτλο του και την περιουσία του.

— Μά, ρώτησε ο σέρ Ροβέρτος, ο Ρογύρος τί θ' άπογίνη;

— Καί, καθώς ο σέρ Ροβέρτος την κύτταζε κι' αναρωτιόταν μήπως όνειρεύεται, ή μίς 'Ελλεν συνέχισε:

— Θεϊέ μου, αν μ' αφήσετε να δράσω, θα πετύχω το σκοπό σας και θα κατεβάσω το Ρογύρο από την έδρα του του πατρίκιου. 'Ο Λιονέλ τότε θα τον διαδεχτεί άθρόυβα στον τίτλο του και την περιουσία του.

— Μά, ρώτησε ο σέρ Ροβέρτος, ο Ρογύρος τί θ' άπογίνη;

— Καί, καθώς ο σέρ Ροβέρτος την κύτταζε κι' αναρωτιόταν μήπως όνειρεύεται, ή μίς 'Ελλεν συνέχισε:

— Θεϊέ μου, αν μ' αφήσετε να δράσω, θα πετύχω το σκοπό σας και θα κατεβάσω το Ρογύρο από την έδρα του του πατρίκιου. 'Ο Λιονέλ τότε θα τον διαδεχτεί άθρόυβα στον τίτλο του και την περιουσία του.

— Μά, ρώτησε ο σέρ Ροβέρτος, ο Ρογύρος τί θ' άπογίνη;

— Καί, καθώς ο σέρ Ροβέρτος την κύτταζε κι' αναρωτιόταν μήπως όνειρεύεται, ή μίς 'Ελλεν συνέχισε:

— Θεϊέ μου, αν μ' αφήσετε να δράσω, θα πετύχω το σκοπό σας και θα κατεβάσω το Ρογύρο από την έδρα του του πατρίκιου. 'Ο Λιονέλ τότε θα τον διαδεχτεί άθρόυβα στον τίτλο του και την περιουσία του.

— Μά, ρώτησε ο σέρ Ροβέρτος, ο Ρογύρος τί θ' άπογίνη;

— Καί, καθώς ο σέρ Ροβέρτος την κύτταζε κι' αναρωτιόταν μήπως όνειρεύεται, ή μίς 'Ελλεν συνέχισε:

— Θεϊέ μου, αν μ' αφήσετε να δράσω, θα πετύχω το σκοπό σας και θα κατεβάσω το Ρογύρο από την έδρα του του πατρίκιου. 'Ο Λιονέλ τότε θα τον διαδεχτεί άθρόυβα στον τίτλο του και την περιουσία του.

— Μά, ρ

ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΛΟΠΟΔΥΤΕΣ

ΟΙ «ΠΟΝΤΙΚΟΙ», ΤΩΝ ΛΟΥΤΡΟΠΟΛΕΩΝ

Οι «ποντικοί» των ξενοδοχείων κι' οι «ποντικοί» της θάλασσας. Τὰ συνέργα τους και τὰ «κάλπα» τους. Μιά συνταρακτική κλοπή στη Ντωβίλ. Τὸ πάθημα ἐνὸς βαθυπλούτου μεγαλεμπόρου ἀπὸ τὸ Μπριντὼ, κλπ. κλπ.

ΕΒΑΙΩΣ θὰ γνωρίζετε ὅτι οἱ ζωολόγοι ὑποδιαιροῦν τοὺς ποντικούς ἐν ποντικῶν, σὲ ποντικούς τῶν πόλεων καὶ σὲ ποντικούς τῶν ἀγρῶν. Οἱ ἀστυνομικοὶ προσθέτουν στὰ δύο αὐτὰ εἶδη κι' ἄλλα δύο ἀκόμη, τὰ πὺν ἐπικίνδυνα: τοὺς «ποντικούς» τῶν ξενοδοχείων καὶ τοὺς «ποντικούς» τῆς θάλασσας.

Τὸ πρῶτο εἶδος, τὸ ξέρετε ὅλος ὁ κόσμος. Ἀποτελεῖται ἀπὸ μυστηριώδεις διενεῖς λαποδύτες πού ἀπογυμνώνουν τοὺς ἐνόχους τῶν ἀριστοκρατικῶν ξενοδοχείων. Τὰ «κάλπα» τους εἶνε κι' αὐτὰ γνωστά. Τὰ συνέργα τους, ἀκόμη, περισσότερο: Ἐνα ξευγάρι παπούτσια ἀπὸ καουτσούκ, μιὰ μαύρη πυτζάμα (τὰ μαύρα μαγιὼ τῶν «ποντικῶν» τῶν ξενοδοχείων ἀνήκουν στὴν ποτολεμική ἐποχή καὶ δὲν τὰ συναντᾷ κανεὶς πέρα ἀπὸ μόνον στὴν... ὁδὸν ἢ στὰ διηγήματα), ἕνας ηλεκτρικὸς φανὸς, ἕνα μικρὸ καὶ κομψὸ μπαρμπαζιὴν τελευταίου συστήματος καὶ ἕνα «πασπαρτού», ἕνα κλειδὸ δηλαδὴ πού ἀνοίγει ὅλες τὲς κλειδαριές. Ὁ «ποντικός» διαλέγει τὸ θῆμα του, μιὰ βαθυπλῆτου ξενὴ ἢ ἕναν πλουσιώτατο ταξιδιωτή, παρακολουθεῖ τὴ συνήθειά του καὶ προσέχει τὴς ὥρες τοῦ ἵπνου του. Μιὰ νύχτα, τέλος, γλυστεράει ἀθόρυβα στὸ σκοτεινὸ διάδρομο τοῦ ξενοδοχείου, μπαίνει σὺν φάντασμα στὸ δωμάτιο τοῦ ἀνυπόπτου θύματος πού κοιμάται μακαρίως, ἀδειάζει τὴν κορηματοθήκη του ἀπὸ τὰ μαργαριτάρια, τὰ μπριλλάντια καὶ τὰ βαρύντα χρυσασμένα, παίρνει κι' ὅσο ρευστὸ χρῆμα ὑπάρχει στὰ συρτάρια, στὴν τσάντα ἢ στὸ πορτοφόλι του κι' ἐξαφανίζεται πάλι μέσα στὸ σκοτάδι... Τὰ χέρια του, στὰ ὅποια φορεῖ λεπτὰ μαύρα γάντια ἀπὸ λάστιχο, δὲν ἀφίχνουν οὐτε τὸ παραμικρὸ ἴχνος. Τὰ πόδια του τὸ ἴδιο. Ὁ ποντικός εἶνε μιὰ σιὰ πού ἐργάζεται μέσα στὸ σκοτάδι καὶ πού ἐπεὶτὰ γάνεται πάλι μέσα σ' αὐτὸ σὺν φάντασμα... Ποῖν ἐπιχειρήσει τὸ «κάλπο» του, εἶνε προετοιμασμένος κιόλας τὴν ἀναχώρησίν του. Ἐταί, μάλιστα ἀπογυμνώνει τὸ θῆμα του, παίρνει τὸ πρῶτο «γαλάζιο ἐξέπρε» μὲ τὸ ὅποιο ταξιδεύουν ὅσοι ἔχουν μεγάλες καταθέσεις σὲ τράπεζες καὶ μεταφέρει τὸ «πεδίον τῆς δόξης»... Ἐργάζονται λοιπὸν ἐν μεγάλῃ ἐνέργειᾳ καὶ εἶνε ὁμιολογούμενος ἀξιοθαύμαστοι ταχυδακτυλουργοί! Θὰ ρωτήση ὁπόσοι κανεὶς: «Δὲν ἔχουν συνέργα;» Πῶς εἶνε δυνατόν! Ἐχουν βέβαια, μὰ εἶνε τόσο ἀπλά!.. Τὰ συνέργα τους εἶνε μιὰ ζώνη μόνον ἀπὸ καουτσούκ! Ὅσο τώρα κι' ἂν φαίνεται ὅτι εἶνε περίεργη αὐτὴ ἡ ζώνη, θὰ δῆτε ὅτι εἶνε πάρα πολὺ πρακτικὴ... Ἀς φέρουμε ἕνα παράδειγμα. Εἶνε πρόσφατο. Συνέβη ἐξέτος κατὰ τὴν ἐναρξὶ τῆς θερινῆς «αι-

ζὼν» στὴ Ντωβίλ.

Δυὸ ἀχώριστοι φίλοι, δυὸ μεγάλοι ἀριστοκράται, ὁ κόμης ντὲ Προϊολάν κι' ὁ μαρκήσιος ντὲ Γκρενβίλ κατέλυσαν τὴς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Ἰουνίου στὸ «Ρουαγιάλ Πάλας», στὸ μεγαλειότερο καὶ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο τῆς Ντωβίλ. Ἦσαν δυὸ ἀδέσκατοι «ονόμπα», δυὸ παλαιοὶ εὐγενεῖς πού περιφρονούσαν τοὺς λουμπίνους καὶ πού ἀπέφευγαν νὰ συνάπτουν σχέσεις ἀκόμη καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς τάξεώς των. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δὲν ἄρρησαν νὰ προκαλέσουν τὸ γενικὸ σεφάρι καὶ νὰ σχολιάζονται δι-αρκῶς ἀπὸ τοὺς κοσμικοὺς κύκλους τῆς λουτροπόλεως. Τὴν ὥρα πού κατέβαινε στὴν «πλάζ» ὁ κόμης ντὲ Προϊολάν γιὰ τὸ μπάνιο του, ὅλες ἡ ὥραις γυναικὲς τῆς Ντωβίλ ἐσπεύδαν νὰ μνησθῶν τὸ παράδειγμα του καὶ ν' ἀρχίσουν τὰ τρελλὰ παι-τὰ κύματα. Τὴν ὥρα πού ὁ μαρκήσιος ντὲ Γκρενβίλ ἐπαί-νε τὸ κόκταϊλ του στὸ «Μπάρ τοῦ Ἡλίου», ὅ-λοι οἱ δανδῆδες κι' οἱ διενεῖς Δὸν Ζουάν συν-κεντρωνόντουσαν κι' αὐτοὶ στὰ τρι-γύρω τραπέζια μὲ κάποια ὑπε-ρηφάνεια πού κα-θόντουσαν κοντὰ σ' ἕναν τόσο με-γάλο καὶ τόσο ψυχρὸ εὐγενή. Ὁ κόμης κι' ὁ μαρ-κήσιος λοιπὸν κρατοῦσαν τὰ στήθερα τῆς κο-σμικῆς ζωῆς στὴ Ντωβίλ.

Ἐνα ὥρατο πρωί, στίς 10 Ἰ-ουνίου, στὸ ἴδιο πολυτελὲς ξενο-δοχεῖο κατέλυσε ἕνας μεγαλεμπό-ρος ἀπὸ τὸ Μπρι-ντὼ, ὁ κ. Ρομπ-πὲρ Λαρμπουγιὰ, ἕνας νεόπλουτος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τα-βερινιάρης, εἶχε

κατορθώσει μὲ τὰ χρόνια καὶ μὲ τὴς αἰσχροκέρδειες νὰ ἰδρῶση ἕναν μεγάλο οἶκο ἐξαγωγῆς γαλλικῶν κρασιῶν. Ἡ ἐπιχειρήσεις του ἀν-θροῦσαν, τὰ ἐκατομμύρια του πολ-λαπλασιαζόντουσαν διαρκῶς καὶ φυσικὰ κι' ὁ κ. Λαρμπουγιὰ, ὁ ὁ-ποῖος θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ του ὡς τὸν εὐτυχέστερο ἄνθρωπο τοῦ κό-σμου, συλλογίστηκε ὅτι ἦταν ὑπο-χρεώσιος τὸν νὰ πᾶν νὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι του στὴ Ντωβίλ καὶ νὰ συνάψῃ σχέσεις μὲ τοὺς διενεῖς ἀριστοκράτες.

Ὁ μόνος τώρα τρόπος γιὰ νὰ θαμπώσει αὐτοὺς τοὺς εὐγενεῖς ἦ-ταν ἡ ἐπίδειξις τοῦ πλούτου του. Φοροῦσε λοιπὸν βαρύντα δακτυλί-δια ἀπὸ πλατίνια μὲ μπριλλάντια, ἕνα μαργαριτάρι στὴ γραβάτα του, μεγάλο σὺν κερὰσι, ἕνα ρολοὶ τοῦ χερσὶ ἀπὸ πλατίνια κι' αὐτὸ πού ἐκστρεφε μιὰ ὁλόκληρη περιουσία, μιὰ χρυσὴ ἀλυσίδα μὲ τὴν ὁποία

θὰ μπορούσε νὰ «δεθῇ» ἕνα ὑπε-ρωκεάνιο καὶ, σὲ κάθε εὐκαιρία, εἰδείνε δέσμες ἀπὸ χιλιόφραγκα, νομίζοντας ὅτι ἔκανε ἕτσι μεγάλη ἐντύπωση στὸν «καλὸ κόσμον».

Μέσα σὲ δυὸ ἡμέρες ὅλη ἡ Ντω-βίλ ἔξερε τὸν κ. Ρομππὲρ Λαρμπου-γιὰ καὶ τὰ ἐκατομμύρια του. Τὸ περιέργο δὲ εἶνε ὅτι ὁ κόμης ντὲ Προϊολάν κι' ὁ μαρκήσιος ντὲ Γκρεν-βίλ πού ἦσαν πάντα ὑπερήφανοι καὶ ψυχροὶ πρὸς ὅλους τοὺς ἄλλους, ἄρρισαν νὰ δείχνουν μιὰ ἐξαίρετη συμπεριφορά γι' αὐτὸν τὸν νεόπλουτο. Τὴν πρώτη φορὰ πού γνωρίστηκαν, ἦταν μαζί νηρικὰ κόκταϊλ, ἐμίλι-σαν γιὰ τὴς ὁμορφες χορεύτριες τῶν «Φολι-Μπερζέ» καὶ τοῦ ἔ-δωσαν νὰ καταλάβῃ ὅτι καὶ στὴ Ντωβίλ βρισκόντουσαν ἀξιοπρόσε-κτα θέλητρα... Ἐπειτα, τὸν προσκά-λεσαν νὰ δεηθῶνται μαζί, γιὰ νὰ γνωρίσουν καλύτερα... Ὁ κ. Ρομπ-πὲρ Λαρμπουγιὰ ἦταν κατενθουσι-αμένος ἀπὸ τοὺς καινούργιους φί-λους του καὶ προσπαθοῦσε κι' αὐ-τὸς ν' ἀνταποδίδῃ τὴς περιτιμήσεις του μὲ πολυτελῆ γεύματα καὶ μὲ μακρινὲς ἐκδρομὲς ὡς τὰ γραφικὰ πανδοχεῖα τῆς Νορμανδίας...

Πρὶν περάσει μιὰ ἑβδομάδα ὁ μαρκήσιος κι' ὁ νεόπλουτος ἦσαν ἀχώριστοι. Ἀκόμα καὶ ἡ καμπίνα τους ἦταν ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη. Ἐνα πρωὶ λοιπὸν, τὴν ὥρα τοῦ μπάνιου, ὁ κ. Λαρμπουγιὰ δὲν βρή-κε μπρόστα στὴν καμπίνα του παρὰ μόνον τὸν κόμην ντὲ Προϊολάν. Ὁ μαρκήσιος ντὲ Γκρενβίλ εἶχε κατε-βεί νωρίτερα στὴν «πλάζ» καὶ κο-λυμποῦσε κιόλας στ' ἀνοιχτὰ. Ὁ κόμης κι' ὁ νεόπλουτος, ὅτεμα ἀπὸ τὴς τυπικῆς φιλοφρονήσεις, μπῆ-καν ὁ καθένας στὴν καμπίνα του γιὰ νὰ φορέσουν τὸ μαγιὼ τους. Ὁ μαρκήσιος ντὲ Γκρενβίλ, ὅμως, σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, γρήγορ σ' ἀκο-ργιάλι, βγήκε ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ μῆτε καὶ αὐτὸς ἀθόρυβα στὴν καμπίνα του. Κι' ὅταν ὁ φίλος του μὲ τὸν νεόπλουτο βγήκαν σὲ λίγο μὲ τὰ μαγιὼ τους κι' ἄρχισαν νὰ κολυμποῦν κι' αὐτοὶ στ' ἀνοιχτὰ, συ-ναγωνιζόμενοι πῶς θὰ πᾶν μα-κρύτερα, ὁ μαρκήσιος ντὲ Γκρενβίλ μὲ ἀσταρταία ταχύτητα τρύπησε στὴν καμπίνα τοῦ κ. Λαρμπουγιὰ, τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὸν ὁλοῦ, τὸν ρολοῖ του, τὴ βαρύντιμη ἀλυσίδα καὶ τὸ μαργαριτάρι τῆς γραβάτας, τὰ ἔ-κοιψε μέσα σὲ μιὰ λαστιχένια ζώ-νη, ζώστηκε ἔπειτα μ' αὐτὴν κάτω ἀπὸ τὸ μαγιὼ του, καὶ δίχως νὰ γίνῃ ἀντιληπτός ἀπὸ κανένα ξανάτρεσε γιὰ νὰ συναντήσῃ τοὺς φίλους του, λοξοδρομῶντας λίγο, ἔφτασε κοντὰ τοὺς βράχους ἐνὸς ἐρημικοῦ μέρους τῆς ἀκρογιαλίας κι' ἐκεῖ ἄφησε τὴν λαστιχένια ζώνη του, νὰ πῆσῃ στὸ ρηχὸ βυθὸ τῆς θάλασσας.

Σ' ἕνα ιατρικὸ περιόδικό ἀ-ναφύεται σχετικῶς ὅτι ἕνας ἀδελφὸς τοῦ πολυεκατομμυρι-οῦχοι Ρότχιλδ, ἑβραίου ἀπὸ τὴν αὐπνία καὶ τὴν νευρική παράλυσι πού ἔπαυσε, ὑποβλή-θεις σὲ σχετικὴ θεραπεία. Πα-ρεδόθη δηλαδὴ εἰς τὰς φροντι-δας ἐνὸς μοναχικοῦ τάγματος γυμνοπῶδων τῆς Δύσεως, οἱ ὁ-ποῖοι ἐθεράπευσαν ριζικῶς τέ-τοιου εἶδους ἀρρώστειες ἀναγ-κάζοντας τοὺς ἀσθενεῖς τῶν νερπεταῶν ἐντελὸς ζυπό-λητοι στὸ χῶμα ἢ στὰ νερά!..

μῆτηκαν στὴν καμπίνα τους γιὰ νὰ ντυθῶν...

Τὴ συνέχεια τώρα αὐτῆς τῆς ἱ-στορίας, εὐκόλα κανεὶς μπορεῖ νὰ τὴν μαντέψῃ. Ὁ κ. Λαρμπουγιὰ ὁ-ταν εἶδε ὅτι εἶχε ἀπογυμνωθῇ ἀπὸ καλὸν μυστηριώδη λαποδύτη, ἀνα-στάτωσε τὴν «πλάζ» μὲ τὴς φωνῆς καὶ τὰ παρόπανά του. Οὐτε μιὰ στιγμή ὥστόσο δὲν τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ ὅτι τὸν εἶχαν κλέψῃ οἱ φί-λοι του. Ὁ κόμης ντὲ Προϊολάν εἶχε φορέσει τὸ μαγιὼ τὴν ἴδια ὥ-ρα πού τὸ εἶχε φορέσει κι' αὐτὸς κι' εἶχαν πέσει μαζί στὴ θάλασσα γιὰ νὰ συναντήσουν στ' ἀνοιχτὰ τὸν μαρκήσιο ντὲ Γκρενβίλ. Ἐπειτα εἶχε βρεῖ μαζί μὲ τὸν μαρκήσιο, ἐνὸ ὁ κόμης ντὲ Προϊολάν, τὴ στιγμή πού εἶχε ἀνακαλύψει ὅτι τὸν ἔλε-ψαν βρισκόμενα ἀκόμα στὴ θάλασ-σα. Ποῖος λοιπὸν θὰ τολμούσε νὰ ὑπομνησθῇ τοὺς δύο ἀριστοκράτες!..

Τὸ ἀπόγευμα τώρα τῆς ἱστορίας, ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο φροντίτες, ἦταν μαζί νηρικὰ κόκταϊλ, ἐμίλι-σαν γιὰ τὴς ὁμορφες χορεύτριες τῶν «Φολι-Μπερζέ» καὶ τοῦ ἔ-δωσαν νὰ καταλάβῃ ὅτι καὶ στὴ Ντωβίλ βρισκόντουσαν ἀξιοπρόσε-κτα θέλητρα... Ἐπειτα, τὸν προσκά-λεσαν νὰ δεηθῶνται μαζί, γιὰ νὰ γνωρίσουν καλύτερα... Ὁ κ. Ρομπ-πὲρ Λαρμπουγιὰ ἦταν κατενθουσι-αμένος ἀπὸ τοὺς καινούργιους φί-λους του καὶ προσπαθοῦσε κι' αὐ-τὸς ν' ἀνταποδίδῃ τὴς περιτιμήσεις του μὲ πολυτελῆ γεύματα καὶ μὲ μακρινὲς ἐκδρομὲς ὡς τὰ γραφικὰ πανδοχεῖα τῆς Νορμανδίας...

Πρὶν περάσει μιὰ ἑβδομάδα ὁ μαρκήσιος κι' ὁ νεόπλουτος ἦσαν ἀχώριστοι. Ἀκόμα καὶ ἡ καμπίνα τους ἦταν ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη. Ἐνα πρωὶ λοιπὸν, τὴν ὥρα τοῦ μπάνιου, ὁ κ. Λαρμπουγιὰ δὲν βρή-κε μπρόστα στὴν καμπίνα του παρὰ μόνον τὸν κόμην ντὲ Προϊολάν. Ὁ μαρκήσιος ντὲ Γκρενβίλ εἶχε κατε-βεί νωρίτερα στὴν «πλάζ» καὶ κο-λυμποῦσε κιόλας στ' ἀνοιχτὰ. Ὁ κόμης κι' ὁ νεόπλουτος, ὅτεμα ἀπὸ τὴς τυπικῆς φιλοφρονήσεις, μπῆ-καν ὁ καθένας στὴν καμπίνα του γιὰ νὰ φορέσουν τὸ μαγιὼ τους. Ὁ μαρκήσιος ντὲ Γκρενβίλ, ὅμως, σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, γρήγορ σ' ἀκο-ργιάλι, βγήκε ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ μῆτε καὶ αὐτὸς ἀθόρυβα στὴν καμπίνα του. Κι' ὅταν ὁ φίλος του μὲ τὸν νεόπλουτο βγήκαν σὲ λίγο μὲ τὰ μαγιὼ τους κι' ἄρχισαν νὰ κολυμποῦν κι' αὐτοὶ στ' ἀνοιχτὰ, συ-ναγωνιζόμενοι πῶς θὰ πᾶν μα-κρύτερα, ὁ μαρκήσιος ντὲ Γκρενβίλ μὲ ἀσταρταία ταχύτητα τρύπησε στὴν καμπίνα τοῦ κ. Λαρμπουγιὰ, τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὸν ὁλοῦ, τὸν ρολοῖ του, τὴ βαρύντιμη ἀλυσίδα καὶ τὸ μαργαριτάρι τῆς γραβάτας, τὰ ἔ-κοιψε μέσα σὲ μιὰ λαστιχένια ζώ-νη, ζώστηκε ἔπειτα μ' αὐτὴν κάτω ἀπὸ τὸ μαγιὼ του, καὶ δίχως νὰ γίνῃ ἀντιληπτός ἀπὸ κανένα ξανάτρεσε γιὰ νὰ συναντήσῃ τοὺς φίλους του, λοξοδρομῶντας λίγο, ἔφτασε κοντὰ τοὺς βράχους ἐνὸς ἐρημικοῦ μέρους τῆς ἀκρογιαλίας κι' ἐκεῖ ἄφησε τὴν λαστιχένια ζώνη του, νὰ πῆσῃ στὸ ρηχὸ βυθὸ τῆς θάλασσας.

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΕΥΠΟΛΗΘΗΤΕ!...

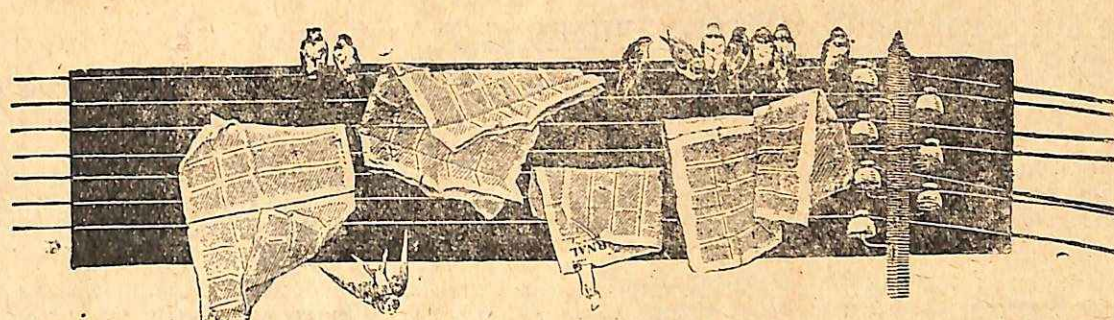
Παρατηρήθη ὅτι, τὰ χωριό-παιδα καὶ τὰ χαμίνια, πού περ-πατοῦν ὅλο σχεδὸν τὸ χροῖον ζυπόλητα, εἶνε παροιμιωδῶς ὕγι καὶ εὐρωστά.

Πολλοὶ διαπρεπεῖς μάλιστα γιὰτροὶ ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ «εὐποληθία» ἀποτελεῖ τὸ μονα-δικὸ θεραπευτικὸ μέσον κατὰ τῆς νευρικῆς ἀδυναμίας.

Σ' ἕνα ιατρικὸ περιόδικό ἀ-ναφύεται σχετικῶς ὅτι ἕνας ἀδελφὸς τοῦ πολυεκατομμυρι-οῦχοι Ρότχιλδ, ἑβραίου ἀπὸ τὴν αὐπνία καὶ τὴν νευρική παράλυσι πού ἔπαυσε, ὑποβλή-θεις σὲ σχετικὴ θεραπεία. Πα-ρεδόθη δηλαδὴ εἰς τὰς φροντι-δας ἐνὸς μοναχικοῦ τάγματος γυμνοπῶδων τῆς Δύσεως, οἱ ὁ-ποῖοι ἐθεράπευσαν ριζικῶς τέ-τοιου εἶδους ἀρρώστειες ἀναγ-κάζοντας τοὺς ἀσθενεῖς τῶν νερπεταῶν ἐντελὸς ζυπό-λητοι στὸ χῶμα ἢ στὰ νερά!..

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως

ικανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διά-φορα εἰδήλια, παντὸς εἶδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὅλες κληρὲς εἰδωλοθῆκες. Γράψατε «Οἰκογένειαν», Λεῖνα 7, Ἀθήνας.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ

Ὁ ἐκδότης Λατέν ἦταν μοναδι-κὸς στὸ λανσάρισμα ἀγνωστων συγ-γραφέων. Ἐξέδιδε πάντοτε, κατὰ κανόνα, ἔργα λογογράφων, πού δὲν εἶχαν ἀκόμα δημοσιεύσει οὐτε ἕνα διήγημα δικὸ τους. Αὐτὸ βέβαια δὲν τὸ ἔκανε γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τοὺς νέους καὶ ἀγνωστούς συγγρα-φεῖς. Μὰ ἦταν τῆς γνώμης πὺς τὸ κοινὸν ἐνδιαφέρεται περισσό-τερο νὰ γνωρίσῃ ἕναν ἀγνωστὸ συγγραφέα, παρὰ νὰ διαβάσῃ τὸ βιβλί-ον ἀνθρώπων, πού ἔχουν ἤδη γράψῃ ἕνα σωρὸ ἔργα. Ὁ κόσμος ξέρεε ἀπὸ πᾶν μέρος, πρὶν ἀνοίξῃ ἕ-να καινούργιο βιβλίο τοῦ Παῦλ Μπουρζέ ἢ τοῦ Πιέρ Λοτί, τί ἔ-χουν νὰ τοῦ πῶν αὐτοὶ οἱ λογοτέ-χναι, ἐπειδὴ ἔχει διαβάσει κι' ἄλλα ἔργα τους. Δὲν συμβαίνει πρὸς τὸ ἴδιο προκειμένου γιὰ ἕνα μυθιστο-ριογράφο ἐντελὸς ἀγνωστο. Φαίνει μονάχα νὰ ρεκλαμαριστῇ καλὰ τὸ βιβλίο... Κι' ὁ Λατέν δὲν εἶχε τὸ ταῖρι του στὸ ζήτημα τῆς ρεκλά-μας. Κανεὶς δὲν ἔξερε σὺν κι' αὐ-τὸν νὰ διαφημίσῃ ἕτοι καὶ τὸ πῶ ἀσημάντο βιβλίο, ὥστε νὰ πρᾶν τις 300 ἐκδόσεις καὶ νὰ κινή τὸ συγγραφεὶα διάσημο ἀπ' τὴ μιὰ μέ-ρα στὴν ἄλλη.

Γιὰ νὰ διαφημίσῃ ἕνα μυθιστο-ρημα—τοῦς «Ἀπλοῦς Ἔρωτες» δὲν ἄφησε κανένα μέσο ἀνεκμετάλ-λευτο. Ἐβλεπε ἕνα σπολικὸ ἀερο-πλάνον νὰ διαγράφουν στὸν αἰθέ-ρα μὲ ἐλιγμούς τὸν τίτλο τοῦ βι-βλίου, ὁλόκληρες ὁρχήστρες νὰ κυ-κλοφοροῦν στὸ Παρίσι συνοδεύον-τας ἀγγελοφόρους, πού διαλαλοῦ-σαν τὸ ἔργο, ἔκανε φωτεινὲς κη-λίμες κι' ἔδωκε ἀκόμη τὸν τίτλο τοῦ βιβλίου αὐτοῦ σ' ἕνα ἄρωμα, σὲ κάτι τριάντες, σὲ μιὰ καινούρ-για μάσκα τοιγάρ, σ' ἕνα ὀρεκτι-κὸ καὶ σ' ἕνα καθαρτικὸ.

Τελευταῖος ὁμοῦς ἡ δουλειὰ τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ ἐκδότου δὲν πῆγαι-ναν καὶ τόσο καλά. Εἶχε στερεῖσει πειὰ ἡ ἐμπνευσὶς του καὶ δὲν μπο-ροῦσε νὰ βρῇ κανένα πρωτότυπο μέσο διαφημίας...

Τότε ἀκριβὲς στίς δύσκολες αὐτὲς στιγμὲς, πῆγε καὶ τὸν βρήκε ὁ νε-αρός Εὐθύχιος Πατυρόν, μ' ἕνα ὀ-κῶδες χειρόγραφο ὑπὸ μάλῃς.

—Σὰς φέρω, εἶπε στὸν Λατέν, ἕνα μυθιστόρημα καὶ μιὰ ιδέα... Ἀντιπαθὸ τὰ βιβλία πού ἔ-χουν τόλῃς, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Λατέν.

—Μὰ ἡ ιδέα αὐτὴ δὲν βρῖσκειται στὸ βιβλίο. Θὰ μπορούσε ἄλλως νὰ χορ-σμεύσῃ γιὰ τὴν μεγαλει-τερή κυκλοφορία του.

—Τότε ἀλλάζει τὸ πρᾶγ-μα. Γιὰ νὰ τὴν ἀκούσου-με...

—Πολὺ εὐχαρίστος... Πῶς σὰς φαίνεται ἡ

δεκαπέντε μέρες ἀκριβὲς πρὶν ἀπ' τὴν ἐμφάνισιν τοῦ βιβλίου μου, πού θὰ φέρῃ τὸν τίτλο: «Ὁ ἀν-θρώπος πού σκότωσα»!..

—Ἀρετὰ καλὴ... Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶνε πὺς δὲν θὰ σκότωσω κανέναν ἄνθρω-πο... Ἐχὼ ὅμως ἕνα φίλο πού βα-ρέθηκε πειὰ τὴ ζωὴ κι' ἔχει πάρε-τὴν ἀπόφασι νὰ σκοτωθῇ. Γιὰ νὰ τοῦ ἀποφασίσῃ μιὰ μικρὴ ἐκδούλευσι, εἶνε πρόθυμος νὰ φύγῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμο κατὰ τέτοι-ο τρόπο, ὥστε ἡ ἀστυνομία νὰ νομί-σῃ πὺς πρόκειται περὶ ἐγκλήμα-τος... Ἐγὼ θὰ τὸ σκάσω ἀμέσως γιὰ νὰ μὴ ὑποπτευθῶν καὶ νὰ μὲ κυ-

...Καὶ ὁ νεαρός συγγραφεὺς, κρύ-φτηκε. Ἡ ἀστυνομία ἄρχισε νὰ τὸν κυνηγᾷ. Ἀναστάτωσι στὸν ἡ-μερήσιον τύπο. Διάφορα ἑπιστάδια μὲ τοὺς ἀστυνομίους. Ἡ σύλληψις τοῦ δολοφόνου. Ἡ δίκη του... Κι' ἡ ἐκδοσι τοῦ μυθιστορήματος του: «Ὁ ἀνθρώπος πού σκότωσα».

Πρωτοφανὲς, ἀφάνταστος ἐπιτυ-χία. Ὁ κόσμος ἔκανε οὐρὰ πρὸς τὰ βιβλιοπωλεῖα γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ βιβλίο, τὴν ἐ-ξομολόγησι ἐνὸς διανοούμενου κα-κούργου!..

Ὅταν ὁ νεαρός Εὐθύχιος Πατυ-ρόν καταδικάστηκε σὲ θάνατο, εἶ-χαν πωληθῇ 400.000 ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου του.

Μὰ ὁ Λατέν δὲν παρουσιάζο-ταν νὰ δεῖξῃ τὸ ἀποκαλυπτικὸ γόητρο τοῦ μακαρίου, πού θ' ἀ-πεδείκνυε τὴν ἀφώστητα τοῦ μελο-θανάτου Πατυρόν. Κι' ἐνῶ ὁ νε-αρός διάσημος κακούργος—συγγρα-φεὺς ἔβλεπε μ' ἀγωνία νὰ πλησιάζῃ ἡ ὥρα πού θὰ τοῦ ἐκοβῶν τὸ κεφάλι καὶ δὲν μπορούσε νὰ ἐξη-γήσῃ τὴν ἀδικαιολόγητη καθυστέρη-σιν τοῦ ἐκδότου του, ὁ Λατέν ἔ-κανε τὸν παρακάτω συλλογισμό:

—Ἀν ἀποδείκνυται ὅτι ἡ ἀφώ-στης τοῦ Πατυρόν, τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινῶν γιὰ τὸ μυθιστόρημά του θὰ χαλαρώσῃ. Ἐνῶ, ἂν παρουσιά-σω τὸ ἀποκαλυπτικὸ γόητρο μετὰ τὴν καταδίκη τοῦ, θὰ γίνῃ σκάν-δαλο γιὰ τὴν νέα αὐτὴ δικαστικὴ πλάνη κι' ἡ κυκλοφορία τοῦ βιβλί-ου θὰ διπλασιασθῇ!.. Τὴν πρωτότυπη διαφήμισιν!..

Καὶ, τοῖς βροντὰς χαρούμε-να τὰ χέρια του, πῆγε νὰ κοιμηθῇ, ἀφ' οὗ προηγου-μένων τηλεφώνησε στὸ τυπογραφεῖο νὰ τραβήξουν ἄλλες ἐκατὸ χιλιάδες ἀν-τίτυπα ἀπὸ τὸ μυθιστόρη-μα τοῦ Εὐθυχίου Πατυ-ρόν, τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ θύματος μιᾶς δικα-στικῆς πλάνης!..

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΑΓΑΠΕΣ ΤΟΥ ΣΑΡΛΩ

("Άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Ζάν Μαρτέλ)

ΗΝ παρακάτω διήγησι, μου την έκανε εδώ και τέσσερα χρόνια σε κάποιο Παρίσι, ένας ηλικιωμένος Άγγλος ηθοποιός, ο οποίος ανήκε άλλοτε στον θίασο του τσίρκο του Φρέντ Κερν. Στο τσίρκο αυτό είχε εκπαιδευτεί κατά το 1909 ως κλόουν ο Σαρλώ, ο οποίος ήταν τότε από καιρό άνεργος και πενιμένος κυριολεκτικώς της πείνας.

— Συγχωρείστε με, κύριε, άρχισε να λέει ο γέρος ηθοποιός, μά πρέπει να σας πω ότι την εποχή εκείνη ο Σαρλώ ήταν βρώμικος όσο δεν παίρνει. Τα χόρματα που κέρδιζε του έφταναν μόλις για να ψευτοτρώει κάτι. Περιφρονούσε, κατ' ανάγκην, ο δυστυχισμένος, το ξυράφι, την βουβήρα των δοντιών και το σαπούνι. Κάποτε το τσίρκο μας είχε εγκατασταθεί σε μία πόλη της Σκωτίας κι έδινε εκεί παραστάσεις. Αντίκρινα τον δικό μας θέατρο, ύψηξε ένα άλλο θέατρο, πιο αριστοκρατικό. Έκει έπαιζε μεταξύ άλλων και η μίς Νταίτς Χ., μία γνωστή Λονδρέζα ηθοποιός, με μαλλιά ξανθά και σγουρά, γλυκιά κι όμορφη σαν άγγελος. Ο Σαρλώ, νεώτερος ήταν δεκαεπτά χρόνων τότε—και δειλός, είχε χρονιμένη από καιρό, μέσα σ' ένα τρύπιο παρδαλά και βρώμικα κουρέλια, μία φωτογραφία της ηθοποιού αυτής, φαγωμένη στις άκρες και βρωμισμένη από τα φιλήματα του, γιατί την αγαπούσε από καιρό χωρίς να την ξέρει.

Να λοιπόν, τώρα, που του παρουσιάσαν η εύκαιρα να γνωρίσει το είδωλό του. Όταν έιαθε ότι η Νταίτς βρισκόταν στην ίδια πόλη κι έπαιζε στο αντίκτινο θέατρο, έγινε τρελλός, μά σ' αλήθεια τρελλός. Δεν κοιτούσε πια, δεν έγραφε, δεν μιλούσε σε κανένα. Έκανε καμιά είκοσι χρόνια σχέδιο μιας επιτολής που λογάριαζε να της στείλει. Περιττόν να σας πω ότι όλα αυτά τα σχέδια τσάκιζε μόλις τάχα. Μπορώ να σας το βεβαιώσω αυτό, γιατί ήμουν ο μοναδικός έμπιστός του. Μου διαβάζε, που λέτε, τα φλογερά αυτά ερωτικά γράμματα, τα ξεχειλιμένα από το πιο ακράτητο και ελλεικρινές πάθος, κι' εγώ, για να τον καθησυχάσω, τον παρότρυνα σε διάφορα μπάρο. Όταν ο Σαρλώ, δειλός καθώς ήταν, δεν αποφάσισε να στείλει το γράμμα του. Πέρασαν έτσι μία, δυο έβδομαδες. Ξαφνικά, μία μέρα, μάθαμε ότι ο θίασος της Νταίτς θαφαινε από την πόλη όπου βρισκόμαστε την ίδια κιόλας βραδιά. Τη φορά αυτή δεν χορούσε πια αναβολή. Ο Σαρλώ έγραψε η να φανερώσει το αίσθημά του η να παρατηρήσει απ' αυτό. Ήταν τότε της μόδας το τραγούδι «Φανέρωσε τον έρωτά σου με τα λουλούδια».

Αποφάσισε λοιπόν να συμμορφωθεί με το σίχο αυτό. Ζήτησε από τον θεατρώνη την προαγα-

βολή όλης της επομένης δεκαπενθήμερας κι' αγόρασε μία πελώρια ανθοδέσμη. «Θά την πετάξω στα πόδια της, την ώρα που θα βγαίνει από το θέατρο, μου είπε, και θα τα καταλάβει όλα». Δεν ήταν κακό το σχέδιό του. Μά ο Σαρλώ αντί να περιμείνει ήσυχος και υπομονετικά την έξοδο της Νταίτς, για να δώσει στον έαυτό του κουράγιο, πήγε να πη. Πήγε σ' ένα, σε δυο μπαρό, σε δέκα. Και τότε πάλι ανέβαινε μέσα του, όπως ο υδράργυρος σ' ένα θερμομέτρο, συγχρόνως όμως γινόταν και σπουί στο μεθύσι. Ήθελε ν' αποκτήσει όλο και περισσότερο θάρρος και δός του και κατέβαζε τα ποτήρια με το γουίσκι. Ήπνε τόσο, ώστε τη στιγμή που το είδωλό του έβγαине από το θέατρο, ο Σαρλώ ήταν όρθιος πάνω σ' ένα τραπέζι ενός μπαρό και άτηγγελλε Σαίξσπερ, κρατώντας την ανθοδέσμη που την είχε κάνει σε κακά χάλια.

— Βγαίνει απ' το θέατρο! του φώναζε.

Μά εκείνος με κεραυνοβόλησε με μία ματιά.

— Μη με διακόπτετε, αθλίε, βρυχήθηκε, βλέπετε ότι απαγγέλλω στίχους του θείου Σαίξσπερ.

Όταν τελείωσε η απαγγελία, ήτανε πια πολύ άρρα. Η ηθοποιός βρισκόταν ήδη στο σταθμό.

Μόλις το κατάλαβε αυτό ο Σαρλώ ξεμέθυσε με μιάς. Τρελλός από το κακό του, σφίγγοντας την ανθοδέσμη πάνω στο στήθος του, έτρεξε στο σταθμό.

Τη στιγμή που έφτασε η Νταίτς ανέβαινε στο βαγόνι του τρι-

νου, περαιοποιημένη από κοιμούς και καθώς πρέπει κυρίους. Αμέσως όλο το θάρρος του Σαρλώ διαλύθηκε. Δεν τόλμησε πια να πλησιάσει την ηθοποιό και να της ρίξει τα λουλούδια του. Την κούταζε μονάχα τρεκλίζοντας λιγάκι, κατάχλωμος, μ' ένα χαμόγελο συγκλονιστικό και ταπεινό. Το τραίνο ξεκίνησε.

Εκείνη τη στιγμή μία αγαθή μαγείρισσα που είχε προέμψει ένα ναύτη, πλησίασε τον Σαρλώ που στεκόταν απολιθωμένος σαν αγαλμα. Τότε με μία κίνησι μηχανική, αυτόματη ο Σαρλώ έβαλε το μπουκάλι στον ώμο και άρχισε να μαγειρεύει. Έκείνη κολακευμένη, του χαμογέλασε, του μίλησε κατόπιν και τέλος τον πήρε μαζί της.

Ο Σαρλώ την ακολουθούσε άσυναίσθητα. Πού πήγαν, δεν ξέρω... Το μόνο που ξέρω είναι ότι η καλή αυτή γυναίκα του λαού που τότε τσούσε γενναία—απ' το πολύ πιστό η μύτη της ήταν κοκκίνη σαν καρτό—ή αγαθή, λοιπόν, αυτή χοντρομαγειρίσσα, έγινε φίλη του Σαρλώ.

Έτσι, αγαπητέ κύριε, τελείωσε ο πρώτος έρωτας του Σαρλώ.

Πέρασαν χρόνια από τότε... Ο άσημος, ο πατατωχός κλόουν του ιπποδρομίου έγινε ένας μεγάλος, ένας τρισένηςος ηθοποιός,—ο πιο ένδοξος όλου του κόσμου,—ένας ηθοποιός πολυκατομμυριοδύχος. Μά η επενήμιες του πλήθους, ιά τσέξ με τις χιλιάδες τα δολάρια, οι θρίαιμοι και η αποθεώσις δεν κατάφεραν να τον αλλάξουν. Την

καρδιά του Σαρλώ την βασανίσε πάντα μία επίμονη ανάγκη βαθείας, αληθινής αγάπης. Μία ανάγκη που η ζωή τη συντρίβει σε κάθε στιγμή, την κυλά στη λάσπη, την ποδοπατεί...

Όσο πιο πολύ «εξαμερικανίζονταν» ο Σαρλώ, όσο περισσότερο βυθιζόταν στην κοινωνία του Λος Άντζελες, την έκλυτη, την κυνική, την επιπόλαιη, τη βουτηγμένη στο χρήμα, τόσο το εσωτερικό του δρούσε μεγαλώνει. Γκίνια και πάντα γκίνια! Δεν κατάφεραν να βοηθόν αληθινά έρωτα που λαχταρούσε.

Γύρω του η γυναίκες μιλούσαν για χρωματικά ζητήματα, για υποθέσεις, για το μέγαλωμα και την ανατροφή των παιδιών. Στο άκουσμα των όμιλων αυτών όλος ο ένδοξισμός του Σαρλώ πάγωνε. «Α! όμοσιμος, ή ευτυχία, όπως τη φανταζόταν αυτός, δεν ήθελε να τον σιμώσει...

Έκανε τον πρώτο του γάμο που ήταν μία κακή έκληξις, έκανε και τον δεύτερο γάμο του με την Λίτα Γκρέυ, που ήταν μία πραγματική καταστροφή. Μά πριν παντρευτεί την Λίτα, ο Σαρλώ αγάπησε μίαν άλλη γυναίκα, μία γυναίκα κλεισμένη στον έαυτό της, σαν τη νύχτα, μία νεαρή Βελγίδα που τη συνάντησε σε μία λουτροπόλη της Καλιφορνίας και που ήταν χήρα ενός αξιοσημιακού. Μά η γυναίκα αυτή αφιερωμένη όλη στη λατρεία για τον πεθαμένο της σύζυγο, απέχρονσε την αγάπη του Σαρλώ. Τότε ο Σαρλώ, για να παρηγορηθεί, για να ναρκώσει τον πόνο του, έπεσε στην αγκαλιά της Λίτας Γκρέυ, η οποία ήταν μία εύρωστη, ρωμαλέα και κυνική Αμερικανίδα.

Πώς τελείωσε ο γάμος αυτός, είναι γνωστό. Η Λίτα μη άρχονμένη στα χόρματα του Σαρλώ, ήθελε ν' αποκτήσει και την καρδιά του. Βλέποντας ότι δεν θα το κατάφερνε, έγινε έξω φρενών και άρχισε να τον συκοφαντεί με τον χειρότερο τρόπο. Τόν δυσφήμιζε, προσπάθησε να τον παραστήσει για τρελλό και λίγο ελειψε να τον καταστρέψει. Κινητοποιήσε όλους τους θεσηκεντικούς συλλόγους της Αμερικής, και όλες τις θεσηκόληπτες υποκρίτριες που ούχτηχαν εναντίον του σαν τίγρεις για να τον ξεσκίσουν με τα δόντια τους και με τα νύχια τους. Έναντιόν όλων αυτών, ο Σαρλώ πολέμησε δυο δολόκληρα χρόνια και λίγο έλειψε να χαντακώσει και το στάδιό του.

Όταν ξεπεράσαμε επί τέλους από τη φοβερή αυτή βρομοπόηθε, ο Σαρλώ ήθελε στην Εδρόπη για να συνέλθει, για να ξεκουραστεί λιγάκι. Άρχισε πάλι την πλανητική του ζωή. Πήγε στο Παρίσι, στο Μπίαρρις, στη Νέα-πολι, ζητώντας την αγάπη, την αληθινή αγάπη, και μη βρίσκοντας την λουθενά. Γνώρισε γυναίκες όμορφες, γοητευτικές που δεν τον καταλάβαιναν όμως, που δεν μπορούσαν να νοιώσουν την απέραντη δίψα του για μία βαθειά, για μία αληθινή αγάπη. Και όλες αυτές η γυναίκες του έκαναν κακό, τόσο κακό, ώστε έ-

από τη φοβερή αυτή βρομοπόηθε, ο Σαρλώ ήθελε στην Εδρόπη για να συνέλθει, για να ξεκουραστεί λιγάκι. Άρχισε πάλι την πλανητική του ζωή. Πήγε στο Παρίσι, στο Μπίαρρις, στη Νέα-πολι, ζητώντας την αγάπη, την αληθινή αγάπη, και μη βρίσκοντας την λουθενά. Γνώρισε γυναίκες όμορφες, γοητευτικές που δεν τον καταλάβαιναν όμως, που δεν μπορούσαν να νοιώσουν την απέραντη δίψα του για μία βαθειά, για μία αληθινή αγάπη. Και όλες αυτές η γυναίκες του έκαναν κακό, τόσο κακό, ώστε έ-

από τη φοβερή αυτή βρομοπόηθε, ο Σαρλώ ήθελε στην Εδρόπη για να συνέλθει, για να ξεκουραστεί λιγάκι. Άρχισε πάλι την πλανητική του ζωή. Πήγε στο Παρίσι, στο Μπίαρρις, στη Νέα-πολι, ζητώντας την αγάπη, την αληθινή αγάπη, και μη βρίσκοντας την λουθενά. Γνώρισε γυναίκες όμορφες, γοητευτικές που δεν τον καταλάβαιναν όμως, που δεν μπορούσαν να νοιώσουν την απέραντη δίψα του για μία βαθειά, για μία αληθινή αγάπη. Και όλες αυτές η γυναίκες του έκαναν κακό, τόσο κακό, ώστε έ-

Η Πολιτ Γκοντάρ, η τρίτη σύζυγος του Σαρλώ.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ LUCIE TINAYRE-GRENADIER

(Από το «Ημερολόγιο της κυρίας Λερόν»). Δεν υπάρχει χειρότερο κακό από το να είναι μεγαλύτερη η γυναίκα από τον άνδρα...

Στις άρχες δεν το έννοια α αυτό, μά ύστερα κατάλαβα πόσο όλεθριο είναι...

Όταν πρωτογνώρισα τον Πέτρο ήμουν έγω τριάντα χρόνων, κι' εκείνος μόλις είκοσιετών. Αυτό όμως, δεν μάς εμπόδισε ν' αγαπηθούμε. Ήμουν άλλωστε τόσο ώριμη τότε, ώστε δεν φαινόμουν περισσότερο από είκοσιπέντε χρόνων.

Α! Πόσο μ' αγαπούσε τότε ο Πέτρος μου! Μ' αγαπούσε με μίαν αγάπη τόσο παθητική και τόσο τρυφερή συγχρόνως!...

Οι γονείς του όμως, δεν ήθελαν να με πάρει, γιατί ήμουν φτωχή και μεγαλειότερη του...

Έπειτα όμως από δυο χρόνια, ο Πέτρος, με παντρεύτηκε.

Οι γονείς του όμως, πολύ, και του δήλωσαν ότι δεν θ' αναγνώριζαν ποτέ τον γάμο μου.

Ο Πέτρος διηύθυνε τότε έναν έμπορικό όικο, ο οποίος δεν ήταν άκομα πολύ γνωστός, αλλά τώρα είναι διάσημος, και σ' αυτόν όφείλει ο άντρας μου τη σημερινή του περιουσία.

Επί δέκα δολόκληρα χρόνια, βοήθησα με όλες μου τις δυνάμεις τον Πέτρο, για να γίνει ό,τι είναι σήμερα.

Ω, βέβαια, δεν είμαι εξαίρετη κα μορφωμένη, δεν είμαι πιο έξυπνη από τις άλλες γυναίκες, έχω όμως κάποιο «τάλαντο» για τις έμπορικές υποθέσεις. Κι' έτσι με τις συμβουλές μου και τις οδηγίες μου, ο Πέτρος έγινε σιγά-σιγά πλούσιος.

Είμαστε ευτυχισμένοι, δεν μάς έλειπε τίποτα...

Συνά, έλεγα στον Πέτρο:

— Πρέπει να μ' άκουξ άφού είμαι μεγαλειότερη σου.

Κι' ο Πέτρος μ' αγκάλιαζε τρυφερά και μου έλεγε:

— Τόσο το καλύτερο που είσαι μεγαλειότερή μου!... Έτσι μπορείς να με συμβουλεύεις με περισσότερη επιβολή.

Μ' αγαπούσε πολύ ο Πέτρος

χασε ως και την όρεξι για εργασία.

Απογοητευμένος, άπελτισμένος ο Σαρλώ έφυγε για ένα μακρινό ταξίδι. Στην Ιαπωνία έκανε αυτή τη συγχρητική εξομολόγησι σ' ένα δημοσιογράφο.

— Είμαι, είπε, ένας τυχερός ήθοποιός και ένας άτυχος άνθρωπος. Πώς θα ήθελα να συνέβαινε το εναντίον!

Ακολουθούσαν λίγοι μήνες που τους σκεπάζει ένας πυκνός πέλος μυστηρίου και σιγής. Και έφαγα, μία μέρα, σαν βόμβα έσκασε η είδησις: μυστικά ο Σαρλώ είχε παντρευτεί την Παλιτ Γκοντάρ, μία κοπέλλα «οικογενείας».

Ο τρίτος του τυχερός!

Θά είναι, άραγε, πιο τυχερός απ' τους δυο προηγούμενους;

Όλοι έμεις οι θαυμασται του μεγάλου ηθοποιού, ός του το εύχρησμε δόλοψυχα. Αξίζει την ευτυχία...

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΚΑΙ ΤΡΟΜΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

μου, μ' αγαπούσε επί δέκα δολόκληρα χρόνια...

Δεν είναι λίγα δέκα δολόκληρα χρόνια ευτυχίας. Κι' όμως...

Όταν ήμνα έγω σαράντα χρόνων, κι' εκείνος τριάντα τριών, άρχισα να τον ξηλεύω. Κι' ο φτωχός ο Πέτρος, ήταν πάντα τρυφερός και καλός μαζί μου, και μ' εύγνωμονούσε τόσο γιατί του ήμουν μία άφροισμένη και πολύτιμη σύντροφος. Καί όμως...

Α! Είναι κακό, είναι πολύ κακό να είναι μεγαλειότερη η γυναίκα από τον άνδρα.

Έφαγα, μία μέρα, κηρύχτηκε ο πόλεμος.

Όσο ο Πέτρος έμνε στη Γαλλία, στο μέτωπο, του έγραφα κάθε μέρα, τον ένθάρρυνα όσο μπορούσα με τα λόγια μου και του έστελνα

Ο Πέτρος μου έγραφε από τη Θεσσαλονίκη, ότι βρίσκεται σε μία άθλια νευρική κατάσταση. Ο αγαπημένος μου άντρούλης, το χαϊδεμένο μου παιδί, δεν μπορούσε ν' άνδξεί στις κακουχίες του πολέμου, τόσο μακριά μου!...

Έγώ, έν τφ μειαζύ, διηύθυνα μόνη μου τον έμπορικό όικο. Κι' έπειδή κάναμε προμήθειες στο στρατό, σχετίστηκα πολύ με τον ύπουργό των στρατιωτικών κι' έτσι μπόρεσα να έφοδιαστώ με μία άδεια για να πάω στη Θεσσαλονίκη, με την πρόρασι να διαθέσω πολεμικά είδη.

Ο σκοπός μου όμως ήταν να ιδώ τον άντρα μου, να τον ένθάρρυνω, να τον σώσω...

Μόλις τον είδα, κατάλαβα ότι δεν θα μπορούσε πια ν' άνδξεί

Τί άνόητη που ήμουν! Τέλος, ήθελ ή ανακαχή, κι' ο Πέτρος έαναγύρισε σ' έμένα.

Αλλά δεν ήταν πια ο ίδιος. Έγώ, πάλι, ήμουν μία γυναίκα κουρασμένη, και... γερασμένη!

Με τις άγωνίες που πέρασα κατά τα χρόνια του πολέμου, είχα καταβληθεί τόσο, ώστε φαινόμουν άκομα πιο μεγάλη απ' ό,τι ήμουν πραγματικά και δεν μπορούσα πια να ικανοποιώ τις άπαιτήσεις του άνδρός μου.

Και το τραγικό είναι ότι τον αγαπούσα πάντα, πάντα, με την ίδια άπελτισμένη αγάπη...

Είνε φοβερό!...

Πάλαιμνα έναν δολόκληρο χρόνο για να μπόρεσω να κρατήσω κοντά μου τον Πέτρο. Μά δεν μπόρεσα.

Και μία μέρα μου έφυγε!

Πώς δεν πέθανα από την όδύν μου, άφού ύπέφερα μέχρι θανάτου; Έμαθα ότι πήγε να βοηθί τη φίλη του, την γραμματέα της Θεσσαλονίκης.

Την είχε φέρει στο Παρίσι και την είχε εγκαταστήσει σε κάποιο προάστειο. Κάθε βράδυ πήγαινε και την εύρισκε. Δεν ήξερα τί να κάνω για να ξανακερδίσω τον Πέτρο. Παρακάλεσα, ικέτευσα πρώτα εκείνον, ύστερα εκείνη... Ναί, έκείνη.

Ταπεινώθηκα μπροστά σ' αυτή την παιδούλα των είκοσι χρόνων, σε βαθμό να της ζητήσω να μου άφήσει μία σκιά ευτυχίας, να μη μου πάει έντελώς τον άντρα μου, να του επιτρέψει να μου δείχνει μία φαινομενική τολάχιστον αγάπη.

Α, πώς γέλασε ή άθλια μικρούλα, πώς γέλασε άκούοντας τα λόγια μου!...

Τότε έγώ, την χύτησα, τη φοβέρισα, την έβρισα... Ήμουν τρελή από πόνο... Κι' έφαγα ήθελ ο Πέτρος. Καί τότε, ο πόνος μου έγινε άκομα φοβερότερος όταν είδα τον Πέτρο να παίρνει τη φίλη του μέσα στην αγκαλιά του για να την προστατεύσει από μένα...

Πώς, πώς μπόρεσα να μη τοίς σκοτώσω;

Φοβήθηκα όμως κι' οι δυο πόλι, και για ν' απαλλαγούν από μένα, μ' έλεισαν σ' ένα φρενοκομείο.

Επί δύο χρόνια μ' έστελναν από φρενοκομείο σε φρενοκομείο, κι' όταν οι γιατροί όλοι έπιστάσαν ότι τα λογικά μου είναι εν τάξει και δεν ήθελαν πια να με κρατήσουν, ο Πέτρος τότε, δεν θέλησε να με πάρει πάλι κοντά του. Κι' έτσι βροθήκα στο δρόμο. Με περισυλλέξαν κάποιοι συγγενείς μου.

Μά δεν μπορώ πια να υποφέρω τη ζωή.

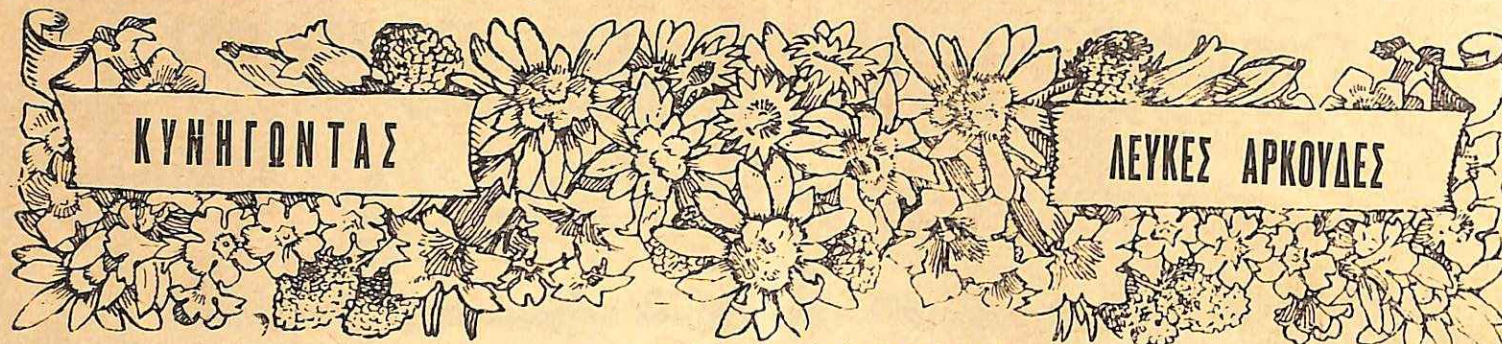
Κάποια νύχτα, άπόψε, άφριο ίσως, τα νερά του Σηκουάνα θα δεχτούν το βασανισμένο μου κορμί...

Ω, αν μ' έθαβαν στή γή, ήθελα, να γράψουν έπάνω στον τάφο μου: «Κακό, πολύ κακό, να είναι η γυναίκα μεγαλειότερη από τον άνδρα...»

Αυτό ήταν ή άμοιβή των θυσιών μου και της αγάπης μου.

Μά έγώ πίστεψα ότι δεν ήταν δυνατόν να βαστάξη για πολλν καιρό αυτός ο νέος έρωας του Πέτρου και πίστεψα ότι γρήγορα πάλι ο άντρας μου θα γυρίζε σ' έμένα.

ΠΕΡΙΠΤΕΙΕΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΟ

(Σελίδες από το ταξιδιωτικό 'Ημερολόγιο του Κ. Ζεβάντσεβ, διάσημου κυνηγού πολικών αρκτων στη νήσο του Βράγκελ.)

«15 Ματίου.—Χτες την αυγή έφυγα από το σταθμό Ρότερς, συνοδευόμενος από το νεαρό Έσκιμω Νιόκο. Τα έλκυθρά μας γλυτσούρν άνάλαφρα πάνω στην παγωμένη έκτασι μιας μικρής λίμνης. Τα σκυλιά τρέχουν χαρούμενα, γαυγίζοντας. Το πρώτο άνοιξιτικό άεράκι μας καίει το πρόσωπο...»

Κάνει χύο 30 βαθμούς κάτω του μηδενός. Ο ούρανός είνε άσυννερίστος, μά ό ήλιος λάμπει τόσο άδύνατα, ώστε δεν σκορπίζει την παραμικρή θερμότητα. Είμαστε καλά ντυμένοι. Φοράμε παντελόνι, σακάκι, γκέτες και σκούφους άπό γούνα... Πάμε να κυνηγήσουμε άρκουδες—μά δεν διαφέρουμε και πολύ από αυτές!...

Ύστερ από λίγο βοισκόμαστε στον παλιό Κάμπο των Κυνηγών—μιά τοποθεσία στην οποία κατασηνώνανε άλλοτε οι κυνηγοί άρκουδών—και, κατά το βράδυ, στο χωριό Κλέο. Σεκουραστήκαμε στην καλύβα ενός γνωστού μας Έσκιμω, ζεστανάμε τις κονσέρβες μας και ξεκινήσαμε και πάλι. Όταν φτάσαμε στο ποτάμι του Βορρά, μάς έπιασε δυνατή θύελλα κι είχε πειά βροδιάσει στο μεταξύ. Με μεγάλη δυσκολία βλέπαμε την πυξίδα μας. Μή μπορούντας να προχωρήσουμε περισσότερο, αποφασίζουμε να καταστρώσουμε. Σεφρατώνουμε τα έλκυθρά μας, στήνουμε τη σκηνή κι ένώ ό Νιόκο έτοιμάζει το φαί, δίνω στο σκυλιά να φάνε και άνοίγω στη γη λάκκους για να κοιμηθούν τα ζώα. Στην περιοχή αυτή, είνε νόμος να φροντίζει κανείς περισσότερο για τα σκυλιά παρά για τον έαυτό του.

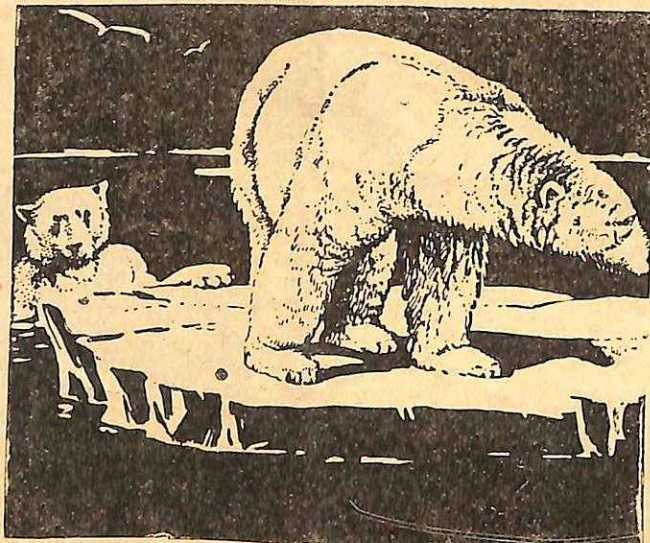
Μέσα στη σκηνή, γλυκειά ζέστη της πετρελαιομηχανής μάς άναλωσόνει. Έξω, ή άνεμοθύελλα ούλιάζει... Σέ λίγο, μάς παίρνει ό ήπιος χωρίς να τό καταλάβουμε... Όταν ξυπνήσαμε τό πρωί, τό θερμομέτρο έδειχνε 41 βαθμούς. Φάγαμε και ξεκινήσαμε και πάλι.

18 Ματίου.—Έχουμε κατασηνώσει σ' ένα δάσος από δέντρα σκεπαμένα από πάγους. Χτες σκοτώσαμε δύο άρκουδες και πιάσαμε ένα άρκουδάκι. Η περιπέτεια αυτή λίγο έλειπε να μου στοιγίσει τη ζωή. Είχα μπη τη νύχτα έμποντας σκεδόν, στο πυκνότατο μέρος του δάσους όταν, ξαφνικά, μά άκούοδα παρουσιαζόντουσαν τή νύχτα άρκουδες... Όπου και νάταν, τά έπικίνδυνα αυτά τετράποδα θάναταν την εμφάνισή τους κι έπερε να λάβουμε όρισμένα προφυλακτικά μέτρα. Τα σκυλιά μας ήσαν τόσο κουρασμένα, ώστε χώθηκαν μετά τά χιόνια κι άποκοιμήθηκαν άμέσως, χωρίς να φάνε σχεδόν τίποτα. Ο Νιόκο και γώ πήραμε στην άγκαλιά μας τις καραμπίνες μας και πέρασε να κοιμηθούμε. Δεν μπορούσα από τη νύστα να κρατή-

νοίωσα τό αίμα μου να παγώνει στις φλέβες μου... Κατάλαβα ότι δεν θά μπορούσα να τά βγάλω πέρα με τό μαινόμενο θηρίο που ούχιαζε από τούς πόνοους και τό θυμό και σκέφθηκα να άπισθοχωρήσω... Η άρκουδα, όμως, με πρόλαβε. Έννοιωθα κιόλα πίσω μου τή λαχανιασμένη άναπνοή της—όταν ξαφνικά, ένας πυροβολισμός άντήχησε δίπλα μου...

Τον πυροβολισμό αυτόν τόν είχε ρίξει ό Νιόκο, ό όποιος έφτασε στην πιο κατάλληλη στιγμή, για να με γλυτώσει από βέβαιο θάνατο... Όστόσο ή άρκουδα εξακολουθούσε να ζή... Σηκώθηκε, μονυχίζοντας άπαισία, στά πισινά της πόδια κι έτοιμαζότανε να μάς έπιτεθεί και πάλι. Ένας τρίτος πυροβολισμός—δικός μου αυτή τη φορά—τήν βρήκε κατάστρεφτα και την έξπλωσε κάτω πρόφια.

27 Ματίου.—Μιά δυνατή θύε-

λα μάς βρήκε κοντά στον ποταμό Τούντρα και μάς έμπόδισε να συνεχίσουμε την πορεία μας προς τα ένδοτερα. Αποφασίζουμε να περάσουμε εκεί τη νύχτα μας. Τοποθετούμε τα έλκυθρά μας σε τρόπο ώστε να σχηματίσουν ένα ήμικύκλιο, για να μάς προφυλάσσουν από τόν άνεμο. Ταίουμε τα σκυλιά μας και λύνουμε δύο απ' αυτά για να μπορούν να μάς προστατεύσουν αν παρουσιαζόντουσαν τή νύχτα άρκουδες... Όπου και νάταν, τά έπικίνδυνα αυτά τετράποδα θάναταν την εμφάνισή τους κι έπερε να λάβουμε όρισμένα προφυλακτικά μέτρα. Τα σκυλιά μας ήσαν τόσο κουρασμένα, ώστε χώθηκαν μετά τά χιόνια κι άποκοιμήθηκαν άμέσως, χωρίς να φάνε σχεδόν τίποτα.

Ο Νιόκο και γώ πήραμε στην άγκαλιά μας τις καραμπίνες μας και πέρασε να κοιμηθούμε. Δεν μπορούσα από τη νύστα να κρατή-

σω τά μάτια μου άνοιχτά. Μά έκανε τόσο δυνατό χύο, ώστε δεν μπορούσε να μάς πάρη ύπνος... Τρέμα με τό μαινόμενο θηρίο που ούχιαζε από τούς πόνοους και τό θυμό και σκέφθηκα να άπισθοχωρήσω... Η άρκουδα, όμως, με πρόλαβε. Έννοιωθα κιόλα πίσω μου τή λαχανιασμένη άναπνοή της—όταν ξαφνικά, ένας πυροβολισμός άντήχησε δίπλα μου...

Τον πυροβολισμό αυτόν τόν είχε ρίξει ό Νιόκο, ό όποιος έφτασε στην πιο κατάλληλη στιγμή, για να με γλυτώσει από βέβαιο θάνατο... Όστόσο ή άρκουδα εξακολουθούσε να ζή... Σηκώθηκε, μονυχίζοντας άπαισία, στά πισινά της πόδια κι έτοιμαζότανε να μάς έπιτεθεί και πάλι. Ένας τρίτος πυροβολισμός—δικός μου αυτή τη φορά—τήν βρήκε κατάστρεφτα και την έξπλωσε κάτω πρόφια.

29 Ματίου.—Όλα πάνε καλά... άφου εξακολουθώ να ζώ, ύστερ από την άγωνιώδη πάλη μου με μία άρκουδα. Μπορώ να πώ ότι φτηνά την γλύτωσα. Η άρκουδα μου γρατσούνισε μονάχα με τά νύχια της τά πλευρά και άφησε με τά δόντια της σημάδια λίγο βαθιά στο δεξιό μου πόδι.

Μικροπράγματα! Όστόσο, ό Νιό-

κο άνησούσε πολύ για την ύγεια μου. Έξακολουθεί να με περιτοίεται σάν παραμύθι. Καί ένε Νιόκο! Μονάχα στην παγωμένη και σιωπηλή αυτή έκτασι μπορεί κανείς να συναντήσει χαράτιρες σάν και σένα.

Μπορώ όμως να πώ όί σε σένα, αγαπημένε μου Άρντι, πιστέ μου σκέλε, χωσάτω τη ζωή μου. Άν έξω άκόμα και γράφω τώρα αυτές τις γραμμές, τό όφειλω σε σένα... Τό καταλαβαίνεις αυτό; Είσαι τώρα ξεπλωμένος δίπλα μου και με κυττάς με τά μεγάλα σου έξφραστικά μάτια. Φαίνεται εύχαριστημένος—ίσως επειδή έκανες τό καθήκον σου προς τόν κύριο σου... Και είσαι και σύ πληγωμένος, δυστυχισμένο μου φίλε!

Συλλογίζομαι τώρα γιατί και δεν μπορού να μη χαμογελάω.

Ο Νιόκο, έξορνας τό πάθος μου για τις φωτογραφίες, μόλις έτρεξε

κοντά μου να με βοηθήσει, άντι να με τραβήξει κάτω από την νεκρή άρκουδα που με καταπλάκωσε με τό βάρος της όταν την πυροβόλησα, άρχισε να παίρνει... άλλεπάλλες φωτογραφίες από τό θέμα που παρουσιαζότανε μπροστά του! Στο μεταξύ έγώ ζόντενα να σκάσω κάτω από την άρκουδα!

Ας είνε... Είμαι περίεργος να δω τί φωτογραφίες θά βγούν. Δεν έχω και μεγάλη εμπιστοσύνη στην ικανότητα του Νιόκο, ό όποιος δεν είχε ξαναπιάσει ποτέ φωτογραφική μηχανή στά χέρια του! Έξαινος ίσχυρίζεται ότι με παρακολούθησε πολλές φορές με προσοχή να βγάλω φωτογραφίες και ότι έμαθε καλά αυτήν την τέχνη...Νά δούμε άν ή «εμφανίσεις» θά δικαιώσουν τό Νιόκο.

Θι σας άρηγηθώ τώρα τις διάφορες φάσεις της δραματικής πάλης μου με την άρκουδα.

Σήμερα τό πρωί, άνακαλύψαμε κοντά στο ποτάμι δύο μεγάλα και πυκνά σύνδεντρα σε άπόσταση ένα περίπου χιλιόμετρο τό ένα μακριά από τό άλλο. Δεν δυσκολεύτηκα διόλου να καταλάβω ότι τά σύνδεντρα αυτά χρησιμοποιαν για φιλής σ' άρκουδες. Αποφασίσαμε λοιπόν να εισχωρήσω στο ένα, παίρνοντας μαζί μου δύο από τά καλύτερα σκυλιά μου: τό Φράμ και τόν Άρντι. Ο Νιόκο μ' άκολουθήσε κρατώντας ένα φτυάρι και δύο σχοινιά, μά χωρίς τουφέκι.

Έβαλα τόν Άρντι να μπη πρώτος στο σύνδεντρο. Σε λίγο άκουσα από μέσα ένα υπόζωφο μονυχιστό. Δεν γελάστηκα, τό σύνδεντρο αυτό φιλοξενούσε άρκουδες... Πήν όμως προφτάσω να κάνω ένα βήμα, μά πελώρια άρκουδα όρησε και άρχισε να τρέχει προς τό μέρος του Νιόκο, ό όποιος είχε παραβεί από τό φόβο του. Πυροβολώ την άρκουδα στο αντί και την έξαπλώνω νεκρή. Ο Άρντι χυμιάει πάνω της κι' άρχίζει να την έσχιζή με τά σουβλερά του δόντια. Τόν διάωχω. Άνάβω ένα τσιγάρο, ξαναγεμίζω την καραμπίνα μου και διευθύνομαι προς τό δεύτερο σύνδεντρο. Σε μία στιγμή, γνωτώντας τό κεφάλι μου, βλέπω τό Νιόκο να τρέχει προς τά έλκυθρα για να πάρη, καλού κακού, τό τουφέκι του. Η φωτογραφική μηχανή κοίμεται από τη ραγή του.

Όταν πλησίασα στο δεύτερο σύνδεντρο, είδα εκεί κοντά τό σκελετό ενός σκυλιού. Φαίνεται ότι κάποιος άλλος κυνηγός θά είχε περάσει άπό τόν πόνο... Τήν ίδια όμως στιγμή, έπεσε και ή άρκουδα πάνω μου, μά όλο τό βάρος του σώματός της...

Μέσα σ' ένα όνειρο, είδα τό Νιόκο να με φωτογραφίζει... Άλλ' ήμουν μισολιπόθυμος πιά... Η άρκουδα μου φαινότανε σάν ένα άσχημο βουνό που είχε πέσει άπάνω μου...

Πιέζω τη σκανδάλη της καραμπί-

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ ΤΟΥ

ΜΑΚ ΓΟΥΕΣΤ, Η ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ!...

Ένας άστήρ που σκανδαλίζει γυναίκες και άνδρες. Η όργιώδης ζωή της. Το βασιλικό κρεβάτι της. Τα πάντα ύπέρ του έρωτος. Το «όχι» και το «ναί» στην άγνπη. Γιατί την έδιώξαν από τό μουζικ-χάλλ. Πώς... ένέσκηψε στο Χόλλυγουντ, κλπ.

Μάκ Γουέστ είνε από τις πιο γνωστές καλλιτέχνιδες της όθονης. Γεννήθηκε στο Μπρούκλιν, στην καρδιά της Νέας Υόρκης. Ο πατέρας της ήτανε μποξέρ. Σε ήλικία όχτώ χρόνων ή Μάκ έπαιζε κιόλας σ' ένα ίπποδρόμο. Τό σώμα της είνε γεμάτο. Είνε παχουλή, με άδρες γραμμές, με άνάστημα μεγαλοπρεπές, πές άρχαίου αγάλματος της. Έφας, και δεν κάνει τίποτα για ν' άδυνατίσει. Θέλει να είνε παχειά.

Έδώ και λίγα χρόνια άπελθύ από τό μουζικ-χάλλ όπου έπαιζε για τις πάρα πολύ προκλητικές κινήσεις της, στην περίφημη έπιθεώρησι «Αϊντιν-Λού». Έκτοτε όμως τό κοινό άλλάξε γούστα. Σήμερα στους Άμερικανούς δεν άρέσουν όπως άρέσαν άλλοτε ή αίθριες γυναίκες, ή γυναίκες άράχνες, ή γυναίκες φάσματα. Άγαπούν τις κρεατωμένες γυναίκες, τις παχουλές. Γι' αυτό τούς ζετρελλάινε τόσο πολύ ή Μάκ Γουέστ. Δεν έχει μόνο θαυμάσιο σωμα, άλλα και απάνιο σέξ-άππλ. Φαρδιά ρουθούνια που φρικούν, χείλη παχειά και φιληδόνα, βελούδινο βλέμμα βαρύ, που γοητεύει και αιχμαλωτίζει. Βλέμμα άξέαστο...

Στό Χόλλυγουντ έφτασε άστραφτερή σάν χριστουγεννιάτικο δέντρο, με τά διαμάντια της, τά «λαμέ» φορέματά της, τόν κυνισμό της και τά σκάνδαλά της. Είνε ένα είδος τρελλής. Κάνει τά πιο έξωφρενικά πράγματα. Κοιμάται πού ένα πελώριο κρεβάτι που νας μου. Μά τό όπλο μου δεν πήρε φωτιά. Τήν ίδια στιγμή είδα την άρκουδα να χυμιά πάνω μου, μά ή άρκουδα με τά δόντια από τό δεξιό μου πόδι και να με τραβή προς τούς θάμνους. Ο Άρντι όμως βρόθηκε σ' ένα πηδημα στο σβέρο της—και της έσχίξε με λίσσα όλόκληρο τό άριστέρό ατί... Ο πόνος έκανε την άρκουδα να μ' άφήσει. Τράβηξα τότε τό περιστροφό μου, τ' άκούμπησα στο λαγύνη του θηρίου, που βρισκότανε σχεδόν άπό πάνω μου, κι έπιασα τη σκανδάλη... Η άρκουδα άνασηκώθηκε στα πισινά της πόδια, άφρίζοντας από τη λίσσα της... Δεν έξω πώς τά κατάφερε να μπηξή τά δόντια της στα πλευρά του Άρντι, ό όποιος κυλίστηκε χάμω, ούρλιάζοντας από τόν πόνο... Τήν ίδια όμως στιγμή, έπεσε και ή άρκουδα πάνω μου, μά όλο τό βάρος του σώματός της... Μέσα σ' ένα όνειρο, είδα τό Νιόκο να με φωτογραφίζει... Άλλ' ήμουν μισολιπόθυμος πιά... Η άρκουδα μου φαινότανε σάν ένα άσχημο βουνό που είχε πέσει άπάνω μου...

Στό Χόλλυγουντ έφτασε άστραφτερή σάν χριστουγεννιάτικο δέντρο, με τά διαμάντια της, τά «λαμέ» φορέματά της, τόν κυνισμό της και τά σκάνδαλά της. Είνε ένα είδος τρελλής. Κάνει τά πιο έξωφρενικά πράγματα. Κοιμάται πού ένα πελώριο κρεβάτι που

νας μου. Μά τό όπλο μου δεν πήρε φωτιά. Τήν ίδια στιγμή είδα την άρκουδα να χυμιά πάνω μου, μά ή άρκουδα με τά δόντια από τό δεξιό μου πόδι και να με τραβή προς τούς θάμνους. Ο Άρντι όμως βρόθηκε σ' ένα πηδημα στο σβέρο της—και της έσχίξε με λίσσα όλόκληρο τό άριστέρό ατί... Ο πόνος έκανε την άρκουδα να μ' άφήσει. Τράβηξα τότε τό περιστροφό μου, τ' άκούμπησα στο λαγύνη του θηρίου, που βρισκότανε σχεδόν άπό πάνω μου, κι έπιασα τη σκανδάλη... Η άρκουδα άνασηκώθηκε στα πισινά της πόδια, άφρίζοντας από τη λίσσα της... Δεν έξω πώς τά κατάφερε να μπηξή τά δόντια της στα πλευρά του Άρντι, ό όποιος κυλίστηκε χάμω, ούρλιάζοντας από τόν πόνο... Τήν ίδια όμως στιγμή, έπεσε και ή άρκουδα πάνω μου, μά όλο τό βάρος του σώματός της... Μέσα σ' ένα όνειρο, είδα τό Νιόκο να με φωτογραφίζει... Άλλ' ήμουν μισολιπόθυμος πιά... Η άρκουδα μου φαινότανε σάν ένα άσχημο βουνό που είχε πέσει άπάνω μου...

Η Μάκ Γουέστ

Η Μάκ Γουέστ είνε από τις πιο γνωστές καλλιτέχνιδες της όθονης. Γεννήθηκε στο Μπρούκλιν, στην καρδιά της Νέας Υόρκης. Ο πατέρας της ήτανε μποξέρ. Σε ήλικία όχτώ χρόνων ή Μάκ έπαιζε κιόλας σ' ένα ίπποδρόμο. Τό σώμα της είνε γεμάτο. Είνε παχουλή, με άδρες γραμμές, με άνάστημα μεγαλοπρεπές, πές άρχαίου αγάλματος της. Έφας, και δεν κάνει τίποτα για ν' άδυνατίσει. Θέλει να είνε παχειά. Έδώ και λίγα χρόνια άπελθύ από τό μουζικ-χάλλ όπου έπαιζε για τις πάρα πολύ προκλητικές κινήσεις της, στην περίφημη έπιθεώρησι «Αϊντιν-Λού». Έκτοτε όμως τό κοινό άλλάξε γούστα. Σήμερα στους Άμερικανούς δεν άρέσουν όπως άρέσαν άλλοτε ή αίθριες γυναίκες, ή γυναίκες άράχνες, ή γυναίκες φάσματα. Άγαπούν τις κρεατωμένες γυναίκες, τις παχουλές. Γι' αυτό τούς ζετρελλάινε τόσο πολύ ή Μάκ Γουέστ. Δεν έχει μόνο θαυμάσιο σωμα, άλλα και απάνιο σέξ-άππλ. Φαρδιά ρουθούνια που φρικούν, χείλη παχειά και φιληδόνα, βελούδινο βλέμμα βαρύ, που γοητεύει και αιχμαλωτίζει. Βλέμμα άξέαστο...

Στό Χόλλυγουντ έφτασε άστραφτερή σάν χριστουγεννιάτικο δέντρο, με τά διαμάντια της, τά «λαμέ» φορέματά της, τόν κυνισμό της και τά σκάνδαλά της. Είνε ένα είδος τρελλής. Κάνει τά πιο έξωφρενικά πράγματα. Κοιμάται πού ένα πελώριο κρεβάτι που

Κ. ΖΒΑΝΤΖΕΒ

χει τό σχήμα κύκνου. Κοιμάται ντυμένη μ' ένα άραχνοφαντο δαντελλένιο φόρεμα, μπροστά σ' έναν καθρέφτη όπου είνε χαραγμένο τό... οικόσημό της και τό κυνικό έμβλημά της: «Όλα για την άγάπη»!... Γιατί ή Μάκ Γουέστ δεν τό κρύβει καθόλου. «Ότι άγαπά περισσότερο στη ζωή είνε ό έρωτας και τά διαμάντια. Και για τούτο ή δυο μεγαλύτερες της έπιτυχίες στο μουζικ-χάλλ, ήταν ή «Κυρία με τά Διαμάντια» και ή περίφημη έπιθεώρησι «Αγάπη, γλυκειά άγάπη», μιά έπιθεώρησι τόσο τομοληρή, ώστε ή Μάκ Γουέστ έπήγε 15 μέρες στη φυλακή για προσβολή κατά τών δημοσίων ήθών. Η γυναίκες που ζηλεύουν την Μάκ Γουέστ τη λένε χον-

Η Μάκ Γουέστ

Η Μάκ Γουέστ είνε από τις πιο γνωστές καλλιτέχνιδες της όθονης. Γεννήθηκε στο Μπρούκλιν, στην καρδιά της Νέας Υόρκης. Ο πατέρας της ήτανε μποξέρ. Σε ήλικία όχτώ χρόνων ή Μάκ έπαιζε κιόλας σ' ένα ίπποδρόμο. Τό σώμα της είνε γεμάτο. Είνε παχουλή, με άδρες γραμμές, με άνάστημα μεγαλοπρεπές, πές άρχαίου αγάλματος της. Έφας, και δεν κάνει τίποτα για ν' άδυνατίσει. Θέλει να είνε παχειά. Έδώ και λίγα χρόνια άπελθύ από τό μουζικ-χάλλ όπου έπαιζε για τις πάρα πολύ προκλητικές κινήσεις της, στην περίφημη έπιθεώρησι «Αϊντιν-Λού». Έκτοτε όμως τό κοινό άλλάξε γούστα. Σήμερα στους Άμερικανούς δεν άρέσουν όπως άρέσαν άλλοτε ή αίθριες γυναίκες, ή γυναίκες άράχνες, ή γυναίκες φάσματα. Άγαπούν τις κρεατωμένες γυναίκες, τις παχουλές. Γι' αυτό τούς ζετρελλάινε τόσο πολύ ή Μάκ Γουέστ. Δεν έχει μόνο θαυμάσιο σωμα, άλλα και απάνιο σέξ-άππλ. Φαρδιά ρουθούνια που φρικούν, χείλη παχειά και φιληδόνα, βελούδινο βλέμμα βαρύ, που γοητεύει και αιχμαλωτίζει. Βλέμμα άξέαστο...

Η Μάκ Γουέστ είνε από τις πιο γνωστές καλλιτέχνιδες της όθονης. Γεννήθηκε στο Μπρούκλιν, στην καρδιά της Νέας Υόρκης. Ο πατέρας της ήτανε μποξέρ. Σε ήλικία όχτώ χρόνων ή Μάκ έπαιζε κιόλας σ' ένα ίπποδρόμο. Τό σώμα της είνε γεμάτο. Είνε παχουλή, με άδρες γραμμές, με άνάστημα μεγαλοπρεπές, πές άρχαίου αγάλματος της. Έφας, και δεν κάνει τίποτα για ν' άδυνατίσει. Θέλει να είνε παχειά. Έδώ και λίγα χρόνια άπελθύ από τό μουζικ-χάλλ όπου έπαιζε για τις πάρα πολύ προκλητικές κινήσεις της, στην περίφημη έπιθεώρησι «Αϊντιν-Λού». Έκτοτε όμως τό κοινό άλλάξε γούστα. Σήμερα στους Άμερικανούς δεν άρέσουν όπως άρέσαν άλλοτε ή αίθριες γυναίκες, ή γυναίκες άράχνες, ή γυναίκες φάσματα. Άγαπούν τις κρεατωμένες γυναίκες, τις παχουλές. Γι' αυτό τούς ζετρελλάινε τόσο πολύ ή Μάκ Γουέστ. Δεν έχει μόνο θαυμάσιο σωμα, άλλα και απάνιο σέξ-άππλ. Φαρδιά ρουθούνια που φρικούν, χείλη παχειά και φιληδόνα, βελούδινο βλέμμα βαρύ, που γοητεύει και αιχμαλωτίζει. Βλέμμα άξέαστο...

Η Μάκ Γουέστ είνε από τις πιο γνωστές καλλιτέχνιδες της όθονης. Γεννήθηκε στο Μπρούκλιν, στην καρδιά της Νέας Υόρκης. Ο πατέρας της ήτανε μποξέρ. Σε ήλικία όχτώ χρόνων ή Μάκ έπαιζε κιόλας σ' ένα ίπποδρόμο. Τό σώμα της είνε γεμάτο. Είνε παχουλή, με άδρες γραμμές, με άνάστημα μεγαλοπρεπές, πές άρχαίου αγάλματος της. Έφας, και δεν κάνει τίποτα για ν' άδυνατίσει. Θέλει να είνε παχειά. Έδώ και λίγα χρόνια άπελθύ από τό μουζικ-χάλλ όπου έπαιζε για τις πάρα πολύ προκλητικές κινήσεις της, στην περίφημη έπιθεώρησι «Αϊντιν-Λού». Έκτοτε όμως τό κοινό άλλάξε γούστα. Σήμερα στους Άμερικανούς δεν άρέσουν όπως άρέσαν άλλοτε ή αίθριες γυναίκες, ή γυναίκες άράχνες, ή γυναίκες φάσματα. Άγαπούν τις κρεατωμένες γυναίκες, τις παχουλές. Γι' αυτό τούς ζετρελλάινε τόσο πολύ ή Μάκ Γουέστ. Δεν έχει μόνο θαυμάσιο σωμα, άλλα και απάνιο σέξ-άππλ. Φαρδιά ρουθούνια που φρικούν, χείλη παχειά και φιληδόνα, βελούδινο βλέμμα βαρύ, που γοητεύει και αιχμαλωτίζει. Βλέμμα άξέαστο...

Κ. ΖΒΑΝΤΖΕΒ

ζητήματα. Λένε, δηλαδή, πώς όταν μια γυναίκα λείπει στον άντρα που της κάνει κόρτε, όχι αυτό σημαίνει κάποτε, πολύ συχνά, ίσως. Και όταν το λέει ίσως, αυτό σημαίνει ναί. Άν το πη άμέσως ναί, σημαίνει πώς δεν είνε κυρία.

Μά έγώ δεν είμαι κυρία, μου άπάντησε περήφανα ή Μάκ Γουέστ. Και είμαι πολύ εύχαριστημένη γι' αυτό. Άς με λένε «βαμπίρ» (μοιραία γυναίκα), σερήνα, κοινή γυναίκα και κάτι χειρότερο άκόμα. Όλ' αυτά τά έπιτρέπω. Άς μου κάνουν τη χάρη μονάχα να μη με λένε κυρία!

Περίοχη γυναίκα ή Μάκ, μά τό Θεό!... Μ' όλα αυτά που λέγει και κάνει, πηγαίνει στην

Περίοχη γυναίκα ή Μάκ, μά τό Θεό!... Μ' όλα αυτά που λέγει και κάνει, πηγαίνει στην

Περίοχη γυναίκα ή Μάκ, μά τό Θεό!... Μ' όλα αυτά που λέγει και κάνει, πηγαίνει στην

Περίοχη γυναίκα ή Μάκ, μά τό Θεό!... Μ' όλα αυτά που λέγει και κάνει, πηγαίνει στην

Περίοχη γυναίκα ή Μάκ, μά τό Θεό!... Μ' όλα αυτά που λέγει και κάνει, πηγαίνει στην

Περίοχη γυναίκα ή Μάκ, μά τό Θεό!... Μ' όλα αυτά που λέγει και κάνει, πηγαίνει στην

Περίοχη γυναίκα ή Μάκ, μά τό Θεό!... Μ' όλα αυτά που λέγει και κάνει, πηγαίνει στην

Περίοχη γυναίκα ή Μάκ, μά τό Θεό!... Μ' όλα αυτά που λέγει και κάνει, πηγαίνει στην

μου, μικρούλη μου, και θά δής άν είμαι επικίνδυνη... Έκείνος πλησίασε και ή Μάκ τόν φίλησε στο στόμα. — Αυτό είμαι! το έλεπε. Είμαι ό έρωτας, τό φιλή ή δηνόη. Δηλαδή ή γυναίκα. Όσες με βρίζουν δεν είνε γυναίκες, είνε μαϊμούδες!...

ΛΟΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΝΗΣΙΩΝ ΑΙΓΑΙΟΥ

Τό εικόνισμα που βάζουνε στα χέρια του πεθαμένου πρέπει να τό πάρη μιά συγγενισιά του, σάν τελειώσει ή νεκρώσιμη άκολουθία στην έκκλησία και να τό πάρη στο σπίτι χωρίς να ίδη πίσω της, γιατί άν γυρίσει τό κεφάλι της θά την γυρίσουν κι' αυτή νεκρή μέσα στο χρόνο.

Όποιος ταίσει καλά τό βωδι του την παραμονή τ' Αη-Βασίλειου, θά πεθάνη.

Άμα πρωτοδεί κανείς χελιδόνι, πρέπει να σταματήσει και να σκαλίση με τό ζερβί του πόδι τό χώμα. Άν σκαλίζοντας βρή κανένα κάρβουνο, πρέπει να τό πάρη να τό άναλύση στο νερό και να τό δώση ενός σεληνιασμένου να τό πιη για να τόν γιατρέψη.

Σάν πεθάνει κανένας του σπιτιού σου, δεν πρέπει να ρίχνης τά σκουπίδια στο δρόμο, γιατί ή ψυχή περπατεί τρεις μέρες μέσα στο σπίτι και μπορεί να την σαρώσει, κατά λάθος, μαζί με τά σκουπίδια και να την πετάξει.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Η φύσις ύποτάσσεται στον άνθρωπο τότε μόνον, όταν αυτός ύπακούσει σ' αυτή.

Βιργίλιος

Η φύσις δεν κάνει άλματα. Ρουσσώ

Η μηχανική είνε τό παιγνίδι των μαθηματικών.

Άρχιμήδης

Μερικά βιβλία φαίνεται ότι έγράφησαν, όχι για να διδάξουν τούς άναγνώστας των, αλλά για να διακηρύξουν τις γνώσεις του συγγραφέως των.

Γκαίτε

Υπάρχουν ήρωες οι όποιοι, άν και άφηθούν τά μυδραλλιοβόλα, τρέμουν μπροστά σε μιά πρόληψη.

Δομάρ

Τό φέμμα δεν όφειλε γιατί μιά φορά μόνο ξεγελάει.

Ναπολέον Α'

Στόν κόσμο έοϋτον υπάρχουν λίγα λόγια και πολλοί άντληαλοι.

Γκαίτε

Συμβαίνει με την άγνότητα, ότι και με την άνδρεία Έκείνοι που υπεργρανεύονται ότι την έχουν, εκείνοι άκριβώς είνε και οι λιγώτερο άγνοί.

Βοατϋρ

ΕΝ' από τὰ ἄπειρα ἐπεισόδια τῆς θητείας μου στὸ 51 σύνταγμα τῶν Ἑφίπων Κυνηγῶν μὲ φαίνεται πὼς ποτὲ μου δὲν θὰ τὸ ξεχάσω. Ὁ θαλαμάρχης λοχίας Χέκ βούτηξε μιά μερὰ τὴν πίπα τοῦ μαθητευομένου σαλπικτοῦ Λελιαντιέ, μιά περίφημη πίπα, ποὺ ἔβριζε σωστά δέκα ἑπτὰ χρυσὰ φράγκα. Τοῦ τὴν ἄρπαξε μ' ἕναν τρόπο, μὲ μιά τέτοια καταπληκτικὴ δεξιότητά, πού μὴ τὴν ἀλήθεια, μούκανε ἄφανταστὴ ἐντύπωσι. Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἀξίζει νὰ σὰς τὰ δηγηθῶ ὅλα μὲ τὶς λεπτομέρειές τους.

ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ GEORGES COURTELINE

Η ΠΙΠΑ

νὰ ψάχνεται.

— Κάπου τὴν ξέχασα! Νερούλιασε τὸ μυαλό μου ἀπ' τὴ ζέστη... Μήπως τὴν ἀφήσα ἐδῶ;.. Μήπως ἐκεῖ;

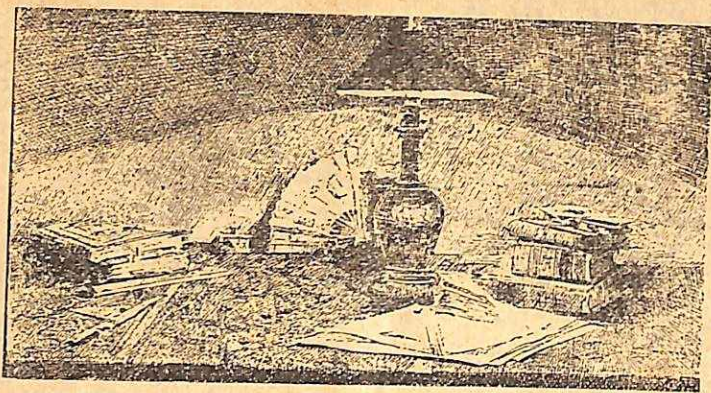
Κύτταξε σ' ὅλα τὰ κρεβάτια, ἀπάνω-κάτω καὶ στὰ πλάγια. Ἐψάξε ἀκόμα καὶ τὸ μεγάλο τραπέζι, ὅλο τὸ πάτωμα ὡς καὶ τὴν πιὸ ἀπομνηρὴ γωνία, μὰ ἡ πίπα δὲν βρισκόταν πουθενά.

— Ὁ διάβολος τὴν κατάπιε!... Ἐπίασε καὶ μὲ τὰ δύο χέρια τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε: — Περύγιο! Πάω νὰ χάσω τὸ μυαλό μου!... Ποῦ τὴν ἀφήσα;

Μὰ σὲ λίγο θυμήθηκε καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ παρὰθυρο. Μὰ καὶ πάλι δὲν βρήκε τίποτε παρὰ λίγη μόνον στάχτη.

Τότε πειὰ τάχασε ὀλότρελα. Αἰσθάνθηκε κάτι τὸ ἀνέκφραστο, ἕνα ἀόριστο τρόπο. Ὑποπεύθηκε πρὸς τὸν πρῶτο εἶχε γινεῖ καὶ τὰρα γ μὲ ν ος, χωρίς θυμὸ, κάνοντας μιά ἀπελπιεμένη χερνονομία, ἀφῆσε νὰ βγῇ μὲς ἀπ' τὸ στήθος του ἕνας στεναγμὸς καὶ ἄμεσως εἶπε: — Καλὰ!

Πέρασαν δεκαπέντε μέρες, καὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τὰ φερόματά του ἦσαν ὅπως τοῦ ἥρωα τοῦ Κωμειδουλίου ἐκεῖνου, πού ἕνα ἀγνωστο χέρι τοῦ κλέβει κάθε μέρα, ταχτικά καὶ ἀδιάκοπα, τριάντα ἑπτὰ πεντάρες. Σὰν φοβισμένο ἀγρίμι τριγύριζε μέσα στὸ θαλάμο, καυχόπιτος καὶ ἄφωνος ψάχνοντας τὶς σχισμάδες τῶν τοίχων, τὴν ἀνάποδη ὠν σάκων καὶ μισοσηκωνόντας στὸ πέρασμά του τὰ στρώματα ἀπ' τὰ σανδία, μὲ τὴν ἐμμονὴν ἰδέα ὅτι κάπου θάβρισκε τὴν πίπα του. Τοῦ κάθησε γιὰ καλὰ αὐτὴ ἡ ἰδέα στὸ κεφάλι

σερ; φώναξε προκλητικὰ στὸ σαλπικτὴ.

— Ἦθελα νὰ πῶ ὅτι εἶνε ὑπέροχη ἡ πίπα σου, ἀπάντησε εἰρωνικὴ ὁ Λελιαντιέ. Μοῦ ἀρέσει. Πόσο τὴν πῆρες;

— Ἐξή φράγκα! ἀπάντησε ἀτάραχος ὁ λοχίας. Γιατὶ ρωτάς;

— Ἀ, ἔτσι γιὰ νὰ ξέρω... Ἄλλαντας ὁμως ἀμέσως, τόνε, ρώτησε μὲ θυμὸ:

— Ἐξή φράγκα;... Ἐσένα δὲν σὲ κλέψανε. Ἐνῶ ἐγὼ ὁ δυστυχὴς τὴν πλήρωσα δέκα ἑπτὰ χρυσὰ φράγκα.

— Αὐτὴν ἐδῶ;

— Ναί, αὐτὴν πού κρατᾷς στὰ χέρια σου.

— Ὁ Χέκ ἄρχισε νὰ γελάει. Ὁ Λελιαντιέ ἀναψε καὶ φώναξε:

— Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ κάνης τὸ κορόιδο! Εἶνε ἡ πίπα μου. Μοῦ τὴν ἔκλεψες ἐδῶ καὶ ὀχτὼ μῆνες. Τὸ ἀρνείσαι;

— Εἰ, κ' ὕστερα;

— Κ' ὕστερα; Χὰ χὰ χὰ! Κάνεις πὼς δὲν καταλαβαίνεις;

— Καταλαβαίνω καλύτερα ἀπὸ σένα! Ξέρω τὴν πίπα σου. Ὁ Χέκ ἔκλεψε ὅτι σ' ἔκλεψε! Κακομοίρη μου... Σοῦ κόβω μιά τεσσάρη πού σοῦ πάει καπνός.

— Βγαίνω κ' ἐγὼ στὴν ἀναφορά καὶ τὰ λογαριάζουμε, ἀπάντησε ἀγέροχα ὁ σαλπικτὴς.

— Ὁ Χέκ τὸν διέκοψε.

— Ὡραία!.. Θὲς νὰ σοῦ πῶ καὶ τ' ἀποτέλεσμα; Ὁ Χέκ βρῆς τὸ μπελά σου. Ναί. Γιατὶ, δὲν πρέπει μόνον νὰ πῆς αὐτὸ καὶ αὐτὸ, πρέπει καὶ νὰ τ' ἀποδείξης. Μὰ δὲν θὰ μὴν μπορέσης... Κι' ἐπειδὴ ἔτσι θὰ φανῇ ὅτι συκοφάντησες ἕναν ἀνώτερό σου γιὰ κλέφτη, θὰ φᾶς ἕνα μῆνα ἀπ' τὴν Ταξιαρχία καὶ δύο μῆνες ἀπ' τὴν Μεραρχία.

— Ὁ Λελιαντιέ ἄρχισε νὰ τὰ χρειάζεται.

Κι' ὁ Χέκ, πού εἶδε πὼς ἔπιαναν τὰ λόγια του, συνέχισε.

— Εἰσαι, μὰ τὴν ἀλήθεια, γιὰ γέλια μ' αὐτὴ τὴν πίπα σου. Κέφι πού τῶχεις! Θέλεις νὰ τραβήξης μὴ ρουφηξιά; Σοῦ τὴν δίνω μ' εὐχαρίστησι!

— Ὁ σαλπικτὴς, πού ἦταν παλῆς στὴν ἰλὴ καὶ εἶχε σπουδαίαν φιλοσοφία τοῦ στρατιωτικοῦ ἐπαγγέλματος, μούρμυρισε:

— Μὲ συγχωρεῖς, κύριε θαλαμάρχη, κύρ λοχία, συχώραμε...

Καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴς παρακλήσεις αὐτὲς γιὰ νᾶναι σίγουρος ὅτι ὁ κύρ, λοχίας δὲν θὰ τοῦκανε κανένα κακό, τοῦ ὁποῦ ποσέθηκε νὰ βάλῃ καὶ δύο τρία ἑκατοστάρια καὶ τοὺς σχετικὸς μεζέδες.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἄλλοτε τὰ κάρδια ἐθεωροῦντο ὅτι ἔχουν πολλὰς θεραπευτικὰς ἰδιότητες. Ἐνῶς γιὰ τοῦτο ἔχοντο 1585 νοσητοῦς τὰ κάρδια κατὰ τοῦ νοσητοῦ καὶ τῶν χοιραδίων νοσημάτων.

Ἄλλὰ καὶ τὰ νεότερα πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι τὰ κάρδια περιέχουν ἰσθμίο, φωσφόρο, σίδηρο, καὶ ἄλλας οὐσίας πολὺ συντελεστικὰς εἰς τὴν θεραπεία τῶν χοιραδίων νοσημάτων.

— Ὁ Χέκ πού μῆλκε ἀμέσως στὸ νόημα, ἀλλάξε χρώμα.

— Ἀκου δῶ, δὲν ἔχεις ἄλλη κουβέντα νὰ πῆς; Παλάβα-

του καὶ τὸν ἔκανε πότε ν' ἀπλῶν τὰ χέρια του στὶ ράφια καὶ πότε νὰ κانه βου ἰὲς μὲ τὴν κοιλιὰ κάτω ἀπ' τὰ κρεβάτια.

Ἐπὶ τέλους ὁμως ἔχασε κάθε ἐλπίδα νὰ βρῇ τὴν πίπα του, καὶ ἔπαψε πειὰ νὰ σκέφτεται γι' αὐτὴν. Ἀλλὰ ἡ ταραχὴ πού τοῦρε ἀπ' τὸ χάσιμό της, δὲν τοῦφυγε καὶ φαινόταν σὰν δειμὴ ἀνθρώπου πού εἶχε δεῖ μιά τρομερὴ ὁπτασία, καὶ διατελοῦσε ἀκόμα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασί της.

Πέρασαν μερικοὶ μῆνες... Ἐν' ἀπόγευμα τοῦ Νοεμβρίου, ὁ Λελιαντιέ ἦταν ὑπηρεσία στὴ φρουρὰ τοῦ πειθαρχεῖου.

Μὲ τ' ἄσπρα του γάντια, καὶ τὸν μανδύα διπλωμένο στὸν ὤμο του, ἔτρεξε στὸ θαλάμο γιὰ νὰ κόψῃ λίγη κουράμνα.

Ἐσ πρῶ ξεδυνατὰ τὴν πόρτα καὶ ἔβλεπε πᾶνω στὸν θαλάμο, μάρχη Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Δὲν κολλᾷς τὴν βλογιά μέσα στὰ σχολειά, οὐδὲ τὴ χρυσὴ μέσ' στὴ φυλακή.

Σὲ κάποια στιγμή, ὁ καλὸς μας ὁ Λελιαντιέ ἀφῆσε τὴν πίπα στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ ἔσκυψε γιὰ νὰ βουτήξῃ τὴ βούρτσα του μέσα στὴν καρβάνια του, σὺν πάτῳ τῆς ὁποίας ὑπῆρχε λίγο ἀκόμα βερνίκι. Μὰ αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ στιγμή, πέρασε ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο ὁ θαλαμάρχης Χέκ, κρατῶντας τὸ βιβλίο τῆς ἡμερησίας διαταγῆς τοῦ συντάγματος. Ὁ Χέκ εἶδε τὴν πίπα καὶ τοῦρε ὁ πειρασμός νὰ τὴν κινή δική του. Ἀπλῶσε λοιπὸν τὸ χέρι του καὶ τὴν χούφτωσε καὶ ζεστὴ καθὼς ἦταν, σὰν ἕνα πουλάκι πού μόλις τὸ χυψήσανε, καὶ ἔχωσε στὴν τσέπη του καὶ σὲ λίγο χάθηκε καὶ αὐτὸς στρίβοντας τὴ γωνία τοῦ στρατώνα.

Ὅταν ὁ Λελιαντιέ σήκωσε τὸ κεφάλι του, ἡ πίπα εἶχε γινεῖ ἄφαντη.

— Διάβολε! Ἐχάσα τὴν πίπα μου! Ἀρχίσε νὰ φωνάζῃ καὶ

χάσατε πάλι τὶς πινάκιδες σας.

Καί, κάνοντας προσκλητὴ τῆριό στὴν ἰλὴ, ἔδινε στοὺς ἱππεῖς καινούργιες πινάκιδες. Τοὺς τίς πουλοῦσε μιά δεκάρα τὴν καθεμία καὶ ἔτσι μάζευε τὰ τρία φράγκα, πού τοῦ ἦσαν ἀπαραίτητα γιὰ νὰ πᾶν νὰ βρῇ τὴν «καλὴ» του.

Μιά Πέμπτη, κατὰ τὴ μιά τὸ μεσημέρι, ἡ ἰλὴ εἶχε βγεῖ γιὰ γυμνάσιον καὶ οἱ θάλαμοι ἦσαν ἀδειανοί.

Ὁ Λελιαντιέ βρισκόταν μόνος του μέσα στὸ θαλάμο καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤξερε τί νὰ κινή, ὡς ὅπου νὰ σημάνῃ προσκλητὴριό μαθητευομένων σαλπικτῶν, ἄρχισε νὰ γυαλίζῃ τὶς μπότιες του. Ξέχασα νὰ πῶ ὅτι ἦταν ἡ οὐλὸς μῆνας, καὶ ἡ μεγάλη ζέστη πᾶντο τὸ κορμὶ... Ὁ Λελιαντιέ γυαλίζε ἐπὶ ὥρες τὶς μπότιες του, καπνίζοντας μὲ τὴν περίφημη πίπα του, σφυρίζοντας καὶ τραγουδώντας τ' ἀγαπημένο μας τραγούδι:

Δὲν κολλᾷς τὴν βλογιά μέσα στὰ σχολειά, οὐδὲ τὴ χρυσὴ μέσ' στὴ φυλακή.

Σὲ κάποια στιγμή, ὁ καλὸς μας ὁ Λελιαντιέ ἀφῆσε τὴν πίπα στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ ἔσκυψε γιὰ νὰ βουτήξῃ τὴ βούρτσα του μέσα στὴν καρβάνια του, σὺν πάτῳ τῆς ὁποίας ὑπῆρχε λίγο ἀκόμα βερνίκι. Μὰ αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ στιγμή, πέρασε ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο ὁ θαλαμάρχης Χέκ, κρατῶντας τὸ βιβλίο τῆς ἡμερησίας διαταγῆς τοῦ συντάγματος. Ὁ Χέκ εἶδε τὴν πίπα καὶ τοῦρε ὁ πειρασμός νὰ τὴν κινή δική του. Ἀπλῶσε λοιπὸν τὸ χέρι του καὶ τὴν χούφτωσε καὶ ζεστὴ καθὼς ἦταν, σὰν ἕνα πουλάκι πού μόλις τὸ χυψήσανε, καὶ ἔχωσε στὴν τσέπη του καὶ σὲ λίγο χάθηκε καὶ αὐτὸς στρίβοντας τὴ γωνία τοῦ στρατώνα.

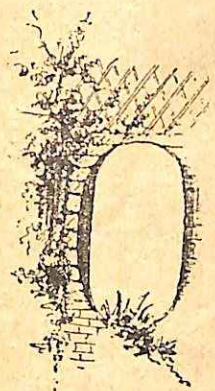
Ὅταν ὁ Λελιαντιέ σήκωσε τὸ κεφάλι του, ἡ πίπα εἶχε γινεῖ ἄφαντη.

— Διάβολε! Ἐχάσα τὴν πίπα μου! Ἀρχίσε νὰ φωνάζῃ καὶ

ΝΟΡΒΗΓΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

ΤΟΥ Β. BJORNSON

φανα τοῦ εἶπε σοφά:

— Ἐγὼ εἶνα γυῖο καὶ θέλω νὰ τὸν βαφτίσω.

— Πῶς δὲν τὸν βαπτίζεις; ὁ ὁ τῆς ὁ παπᾶς.

— Φίνε, ὁ πῶς ἔεα καὶ τὸν πατέρα μου.

— Καὶ ποῦς θὰ εἶνε ὁ γονιός; Ὁ Θόδδ' ὀδβέρδ' τοῦ ἀνέφερε ὡς ἀναδόχου τοῦ μωροῦ τοῦς πῶς κὼβω μιά τεσσάρη πού σοῦ πάει καπνός.

— Βγαίνω κ' ἐγὼ στὴν ἀναφορά καὶ τὰ λογαριάζουμε, ἀπάντησε ἀγέροχα ὁ σαλπικτὴς.

— Ὁ Χέκ τὸν διέκοψε.

— Ὡραία!.. Θὲς νὰ σοῦ πῶ καὶ τ' ἀποτέλεσμα; Ὁ Χέκ βρῆς τὸ μπελά σου. Ναί. Γιατὶ, δὲν πρέπει μόνον νὰ πῆς αὐτὸ καὶ αὐτὸ, πρέπει καὶ νὰ τ' ἀποδείξης. Μὰ δὲν θὰ μὴν μπορέσης... Κι' ἐπειδὴ ἔτσι θὰ φανῇ ὅτι συκοφάντησες ἕναν ἀνώτερό σου γιὰ κλέφτη, θὰ φᾶς ἕνα μῆνα ἀπ' τὴν Ταξιαρχία καὶ δύο μῆνες ἀπ' τὴν Μεραρχία.

— Ὁ Λελιαντιέ ἄρχισε νὰ τὰ χρειάζεται.

Κι' ὁ Χέκ, πού εἶδε πὼς ἔπιαναν τὰ λόγια του, συνέχισε.

— Εἰσαι, μὰ τὴν ἀλήθεια, γιὰ γέλια μ' αὐτὴ τὴν πίπα σου. Κέφι πού τῶχεις! Θέλεις νὰ τραβήξης μὴ ρουφηξιά; Σοῦ τὴν δίνω μ' εὐχαρίστησι!

— Ὁ σαλπικτὴς, πού ἦταν παλῆς στὴν ἰλὴ καὶ εἶχε σπουδαίαν φιλοσοφία τοῦ στρατιωτικοῦ ἐπαγγέλματος, μούρμυρισε:

— Μὲ συγχωρεῖς, κύριε θαλαμάρχη, κύρ λοχία, συχώραμε...

Καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴς παρακλήσεις αὐτὲς γιὰ νᾶναι σίγουρος ὅτι ὁ κύρ, λοχίας δὲν θὰ τοῦκανε κανένα κακό, τοῦ ὁποῦ ποσέθηκε νὰ βάλῃ καὶ δύο τρία ἑκατοστάρια καὶ τοὺς σχετικὸς μεζέδες.

Πέρασαν μερικοὶ μῆνες... Ἐν' ἀπόγευμα τοῦ Νοεμβρίου, ὁ Λελιαντιέ ἦταν ὑπηρεσία στὴ φρουρὰ τοῦ πειθαρχεῖου.

Μὲ τ' ἄσπρα του γάντια, καὶ τὸν μανδύα διπλωμένο στὸν ὤμο του, ἔτρεξε στὸ θαλάμο γιὰ νὰ κόψῃ λίγη κουράμνα.

Ἐσ πρῶ ξεδυνατὰ τὴν πόρτα καὶ ἔβλεπε πᾶνω στὸν θαλάμο, μάρχη Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμάεψε τὶς ἀτομικὲς πινάκιδες τῶν ἱππέων.

Τὸνα του χέρι γλυστρουσε στὸν τοίχο, σὰν νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν Χέκ, πού ἐπειδὴ ἔχειε σώσει τὰ λιανὰ, κείνη τὴ μέρα ἐμά

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ
ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Η τυτζίμας που θα φορέσουμε έφέτος στην ακρογιαλιά, δεν θ' μοιάζουν καθόλου με τις ανδρικές, αλλά θα είναι διόρθωτες και πλατειές σαν τα φορέματα της μόδας. Είναι μάλιστα τόσο πλατειές, ώστε από μακριά μοιάζουν σαν φούστες.

Εκτός από τις τυτζίμας, θα φορεθούν πολύ και φορέματα ντεκολτέ με φούστες πλατειές, όμοια με τις βραδυνές τουαλέτες.

Θα ιδούμε τόσο στις λουτροπόλεις, όσο και στις έξοχες, χαριτωμένα φορεματάκια από μουσελίνα, κι' από όργαντι, συχνά δόλοευκα, με μανίκια όμοια με φτερά, με πελρίνες, με μικρές κάπες, και μ' εσάρπες ελαφρές.

Με τα φορέματα αυτά, θα φορέσουμε μεγάλες καπέλινες, ή όποιες θ' αρέσουν με κολακευτική σκιά στο πρόσωπο.

Κάποτε ή καπέλινες αυτές θα είναι σηκωτές πίσω και γυρμένες εμπρός. Το σήκωμα αυτό θα συγκρατείται μ' ένα φιόγκο από κορδέλλα ή μ' ένα λουλούδι.

Με τις τυτζίμας της ακρογιαλιάς θα φορέσουμε καπέλινες από ύφασμα, μπερέ, κι' ένα είδος μπουνιέ, με μωτερή κορυφή, το όποιο θα υπενθυμίζει τις αρχαίες ελληνικές περικεφαλάτες.

Θα ιδούμε και ίσια κινέζικα καπέλλα, τα όποια είναι πολύ πρακτικά, γιατί προστατεύουν το πρόσωπο από τον ήλιο.

Τα καπέλλα αυτά θα συγκατατούνται στο κεφάλι με μια λινή κορδέλλα δεμένη πίσω, ή στο πλάι, και στην κορυφή του καπέλλου θα είναι προσαρμοσμένος ένας φιόγκος από λινό.

Τα κινέζικα καπέλλα, στρογγυλά και ίσια, με λίγο μωτερή κορυφή, πηγαίνουν πολύ με τις τυτζίμας της ακρογιαλιάς, ή όποιες μοιάζουν άσχετα με τα κοστούμια των Κινέζων.

Με τις τυτζίμας, θα φορέσουμε και μικρά καπέλλα, κια από φουλάρ σκούρο, εμπριμέ με βούλες, και ζώνες άσορτί.

Με τυτζίμα από ρόζ μεταξωτό εμπριμέ με άσπρα σχέδια, θα φορέσουμε μπλούζα από όργαντι ρόζ, και μικρή βέστα από το ίδιο μεταξωτό της τυτζίμας.

Αλλά δεν είναι απαραίτητο να έχουμε τυτζίμας μεταξωτές. Τόσο για τα κοστούμια της ακρογιαλιάς, όσο και για τις βραδυνές μας τουαλέτες, μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε ό,τι ύφασμα θέλουμε, μουσελίνα βαμβακερή, λινό πικέ, ή κρετόν. Είναι τόσο βολική έφέτος ή Μόδα!

Η μπλοζές και τα κοσάκια των νέων καλοκαιρινών

Μαγιό από τέρεσεϊ, το όποιο μπορεί να φορεθῇ με τυτζίμας με μικρή κάπα ή με φούστα.

φορεμάτων, θα έχουν άμπισμάν, τα όποια θα φτάνουν πέρα από τους ώμους, κι' έτσι θα πλατύνουν πολύ ή γραμμή τους. Κάποτε τα άμπισμάν αυτά, θα γαρνιρώνται δόλο, υντεκολτέ και κάτω στα κοντά

μανίκια, με μικρά βολάν πλισσέ.

Το φόρεμα αυτό συνοδεύεται από ένα μικρό καπέλλο καμωμένο από το ίδιο ύφασμα, και με μπόρ αποτελούμενο από στενό βολάν πλισσέ.

Φορέματα άπογευματινά από ύφασμα φανταζί, διαφόρων χρωμάτων θα γαρνιρώνται με άμπισμάν από όργαντι, ξεχωριστά πολλές φορές, ώστε να μπορούμε να φορούμε το φόρεμα και ντεκολτέ, όταν θέλουμε.

Θα ιδούμε και πολλά φορεματάκια από λινό εμπριμέ, και από πικέ.

Θα είναι πολύ της μόδας τ' άζουρέ μανίκια, πρό πάντων σε μαύρα φορέματα. Τα άζουρ δεν θ' είναι μικρά και πυκνά, αλλά μεγάλα και άρτια.

Με φορέματα σκούρα, θ' αφορέσουμε καπέλλο και γάντια από πικέ άσπρο.

Το μπλερό θα φορεθούν πολύ όλο το καλοκαίρι και καθώς φαίνεται θ' είναι της μόδας και το φθινόπωρο. Θ' είναι ντραπέ, και με μικρά κυματιστά μανίκια.

Το φθινόπωρο θα φορέσουμε χαριτωμένα φορεματάκια από λεπτό λαϊνάς, γαρνιρισμένα πλούσια με κουμπιά.

Θα είναι πολύ της μόδας και τα καρρά ύφασματα, δηλαδή τα ύφασματα τ' εμπριμέ με τετραγωνάκια.

Τα τελευταία λουάτα άπογευματινά και βραδυνά φορέματα, έχουν φούστες πολύ πλατειές πρὸς τα κάτω, όμοιες μ' εκείνες που φορούσαν ή κυρίες της εποχής της Δευτέρας Αυτοκρατορίας.

Τώρα τελευταία είναι πολύ της μόδας τα ρόζ φορέματα. Αλλά και ή μαύρες τουαλέτες είναι πολύ άν-βόγκ.

Πολλά φορέματα από ελαφρό ύφασμα, γαρνιρώνται πλούσια με κορδέλλες.

Θα ιδούμε πάρα πολλά φορέματα από μουσελίνα άσπρη εμπριμέ με άνη χρωματιστά.

Χαριτωμένο φόρεμα γίνεται από μουσελίνα άσπρη διαστικτή με λουλούδια γαλάζια, ρόζ, και πρέσινα.

Κάποτε, μαζί με τα διάφορα χρωματιστά λουλούδια, θα ιδούμε και μαύρα κλαδιά, τα όποια θ' αναδεικνύουν άκόμα ζωηρότερα τα πολύχρωμα σχέδια.

Τα ύφασματα αυτά θα είναι κατάλληλα και για φορέματα ώριμων κυριών.

Πολλά δίχρωμα φορέματα θα γαρνιρώνται με δίχρωμα λουλούδια. Π. χ. ένα φόρεμα από κρέπ κόκκινο και άσπρο θ' αγαρνιρείται στέν όμο μ' ένα λουλούδι κόκκινο και άσπρο, ή μ' ένα άνθος κόκκινο, κι' ένα άσπρο.

Θα είναι πολύ της μόδας ως γαρνιτούρα στα φορέματα, και μπουκέτα από μουσελίνα άσορτί με το φόρεμα.

Πώς θα εφοδιασούμε ζώρα λύν μανούργια μας μουζίνα, γυναίκα

Αηγιούλα: Θεί πᾶς βλου ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιόλγους 39) ναί θα παρησ από 'μεϊ' όρα τα χρεϊώδη λῆς μουζίνας μας

Κάθε κομψή κυρία δεν πρέπει να βιασθῇ να ράψῃ τα φορεματά της. Άς έπισκεφθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ της διπλωματούχου μοδίστας

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ

ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θα εῦρη ἔλα τα τελευταία μοντέλλα της σαιζόν με χάρι. Παρισιάνο γεύστο και τιμὰς λογικὰς. Γίνονται δαντα παραγγελίαι και από τὰς επαρχίας μετρω.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182

OREODONT

ή Οδοντόκρεμα
πού δίδει άσπρα
ώραία δόντια
εύχάριστο
στόμα

άκόμη και είς
τούς καπνιστάς

Α.Κ.ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

- ΑΘΗΝΑΙ -

Απαραίτητον καλλωπιστικόν διά κάθε Κυρίαν. Διατηρεί την δροσερότητα του προσώπου. Καθαρίζει το δέρμα. Έξολείφει τὰς ρυτίδας. Προφυλάσσει το πρόσωπον από τὰς καιρικές μεταβολάς. Έκτός της λιπαράς κρέμας, ή έποία χρησιμοποιείται τὸν χειμῶνα, δίνασθε να ζητήσετε και

ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

στεγνή δια τῶς θερμὰς μηνῶς. Πωλείται παντοῦ

Βόμβουζ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΜΕΤΑΞΕΩΤΩΝ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ

ΣΒΟΛΟΠΕΔΟΣ
ΚΑΤΕΡΜΟΝΗΣ

ΕΡΜΟΥ 52

ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΚΡΕΠΝΤΕ ΣΙΝ
ΚΡΕΠ ΜΑΡΟΚΕΝ
ΚΡΕΠ ΖΟΡΖΕΤ
ΚΡΕΠΝΤΕ ΣΟΥΑ
ΚΡΕΠ ΡΙΓΕ
ΕΜΠΡΙΜΕ
ΚΡΕΠ ΣΑΤΕΝ

ΠΡΟΣ ΔΙΑΚΡΙΣΙΝ
ΣΤΗΝ ΟΥΓΙΑΝ ΦΕΡΕΝ
ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΩ ΕΡΓΟΣΤΑ
ΣΙΣ ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΑ ΕΙΣ
ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑ
ΣΤΗΜΑΤΑ

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδείες, είναι να προμηθευθήτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Είναι ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, αριστουργηματικά, τα οποία έχουν μεταφρασθεί εις όλες τὰς γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύρια αντίτυπων και πού μόνο το όνομα των συγγραφέων των αποτελεί εγγύησιν περί της αξίας των.

Ίδου ο λεπτομερής κατάλογος της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμή έσωτ. δρ. 60, έξωτ. δρ. 80). Ο «Καπετάν Φάντασμα», έργον μυστηριώδες, αισθηματικώτατον, περιπαθέστατον, πλήρες δραματικών και τραγικών επεισοδίων, εξελίσσεται εις την Ισπανίαν κατά την εποχήν του Μ. Ναπολέοντος, περί τον πύργον ενός ευγενούς, επί του οποίου βαρύνει ή σκληροτέρα υφίσταται.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμή έσωτ. δρ. 30, έξωτ. δρ. 40). Διά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» δεν χρειάζεται άλλη σύστασις εις όσους δεν τον έχουν διαβάσει, παρὰ να έρωτήσουν έναν πού να τον εδιάβασεν διαν έδημοσιεύθη εις το «Μπουκέτο». Διά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» μπορούμε να πούμε ότι έσημείωσε την μεγαλειότητα επιτυχίας έξ όσων μυθιστορημάτων έδημοσιεύθησαν ως τώρα στην Ελλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΛΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ ΤΟΥ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Έκαστος τόμος έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ένα από τα άθάνατα έργα της φιλολογίας είναι και αι «Περιπέτειαι τοί Πύμ», αι όποια έχουν μεταφρασθί εις όλες τὰς γλώσσας τοί κόσμου. Ένα τραγικό ταξείδι στον Νότιον Πόλον, πρό των τραγικών μυστηρίων του όποιου παλαιόν σκληρόν άγώνα οι ήρωες του ρομάντζου, γραμμένο από έναν των μεγαλειότατων τοιητών του κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΖΑΥ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Μέσα στις σελίδες της «Πληγωμένης Καρδιάς» περιγράφεται ένα τρυφερώτατο ειδύλλιον μεταξύ μιας κόρης και του εξαδέλφου της. ή βασανιστήν των δύο αυτών άγων έραστών τον σκληρόν και άφαντάσιως φιλόργον πατέρα της κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΪΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Η «Σφιγξ των Παίων» είναι το άριστούργημα του μυθιστορηγράφου των παραδόξων ταξιδίων Ιουλίου Βερν. Ηρώδες, τρομακτικές, πολύπλοκον, κρατημένης μέχρι τέλους άδιάπτωτον το ενδιαφέρον.	Η ΣΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Αισθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο από την τρυφεράν Γκρεβιά, εκτυλίσσεται μέσα στους κύκλους των σχέσεων της Ρωσίας, των όποιων μ' εξαιρετική λεπτομέρεια περιγράφει την ζωή και τα έθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Περιοργώτατον και τρομακτικώτατον μυθιστόρημα, το όποιον κρατεί άπ' άρχής μέχρι τέλους εις συνεχή άγωνίαν τον άναγνώστην με την δραματικήν πλοκήν του και το μυστήριόν του, το όποιον μόνον εις το τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Η Λάγκερλεφ είναι ή μεγαλειότερα συγγραφέας του αιώνος μας και έχει βραβευθεί με το Παγκόσμιον Βραβείον Νόμπελ. Αυτό μόνον δύναται να έγγυηθί δια την εκόρην του Μεγάλου Βάλτου, ή όποια είναι άληθές άριστούργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ ΤΟΥ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 188. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Η «Μονμάρτρα» είναι το άριστούργημα της ρομαντικής τέχνης, γραμμένο από τον άθάνατον συγγραφέα των ελλοπέμα. Η ζωή των φοιτητών στο Παρίσι, οι έρωτές των, ή φτώχειας των, περιγράφονται με δραματικότητα εις τὰς σελίδας της «Μονμάρτρας».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ένα μικρό Αθηναϊκό μυθιστόρημα, γραμμένο μ' εξαιρετική τέχνη και χάρι, γεμάτο αίσθημα και ενδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμή έσωτ. δρ. 5, έξωτ. δρ. 8). Σμυρναϊκό μυθιστόρημα του άποθανόντος Έλληνος λογοτέχνου, το όποιον διακρίνει ή ποιητική του περιγραφή, ή ευχάριστη πλοκή του και το βαθύ του αίσθημα.	

Έκτός των άνωτέρω βιβλίων της Βιβλιοθήκης, υπάρχουν και πωλούνται εις τὰ Γραφεία μας οι προηγούμενοι τόμοι του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οι όποιοι πωλούνται ή μόν πρώτος πρὸς δραχμάς 1000, οι δέ λοιποί πρὸς δραχμάς 350 διά τὸν «Έξωτερικόν».

Έκαστος τόμος του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» είναι ολοκληρὸς βιβλιοθήκη, ή εκλεκτικότης της όποιας είναι εξαιρετική. Είς έκαστον τόμον περιέχονται υπερπερίσσεια διηγήματα και εκατοντάδες ποιημάτων, ανέκδοτων, κωμωδιών, περὶ κλων, περιέργων και υπερχίλιαι εικόνες, χρονοματιστοὶ και μή.

Είς τὸν πρώτον τόμον του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» υπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Η γυναὶκὶς καὶ ή Ημερολογίω της Εύας», «Αὐτὸ καὶ τίς πού αγαπήθη καν» και τὸ δράμα τοῦ «Λαίν».

Είς τὸν δεύτερον τόμον «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Η δολοφονημένη», «Η εὐχὴ καὶ ο θάνατος», ή αρχή του «Εξαδέλφου του Διαβόλου» και της «Μούρας πού ζωντά γεφεν».

Είς τὸν τρίτον ή συνέχεια πού «Εξαδέλφου του Διαβόλου» και της «Μούρας πού ζωντά γεφεν», «Η καινούργια άγάπη και παληά», «Τὰ Απομνημονεύματα του Γαβριηλίου», «Τὰ Ανέκδοτα έφεχόντων Έλλήνων» και τὸ μυθιστόρημα τοῦ «Ξενοπούλου» «Πιστή στον Έρωτα».

Είς τὸν τέταρτον τόμον «Μπαλασό», «Η τελευταίος έπιστολές του Ιακώβου» και «Τὰ φιλολογικά Απομνημονεύματα του Παύλου Νιρβάνου».

Επίσης πωλούνται εις τὰ Γραφεία μας τὰ περίφημα Ημερολόγια του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» των έτων 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 και 1932 πρὸς δραχμὰς 25 έκαστον, έλεύθερα ταχυδρομικῶν τελών. Όσοι θέλουν ολοκληρὸν τὴν σειράν των Ημερολογίων τῆς γίνεται έκπτωσης 30 ος.

Όμοίως εις τὰ Γραφεία μας πωλούνται και οι προηγούμενοι τόμοι του περιοδικού «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οι όποιοι πωλούνται ή μόν Α' τόμος δραχμ. 400, οι δέ λοιποί πρὸς δραχμ. 350 έκαστος. Διά τὸ «Έξωτερικόν» μια λίρα Άγγλίας έκαστος.

Όλοι αι άνωτέρω εκδόσεις μας εύρίσκονται παρὰ τῷ Γεν. Αντιπροσώπῳ μας Αιγύπτου: Σουλὴν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφείον μας Ἀλεξανδρείας 12, δόδος Σέχ Σολιμάν Πασά) και πωλούνται εις τὸν άναφερόμενόν τιμὰς. Απεστέλλονται δε εις όλες τὰς πόλεις της Αιγύπτου και Σουλάν πλεον ταχυδρομικῶν έξόδων εναντι πληρωμῆς κατὰ παραλαβήν.